

FABRICE FLORENT

Top Page | Blog | Friends | Likes |

School

Facebook doesn't yet have a connection to you at fabrice1987.

Send Message

Ignore this person | Report this Profile

View page with a friend

Last updated: Nov 22, 11:11pm ICT
Member since: December 2009

All Comments (0)

Mike

Hey! Vớ có tin vui rồi à? Chúc mừng ông bố tương lai.

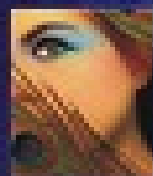
comment 1 week ago

Laura

Hì bà kháo đi ông bố thế!

comment 1 week ago

Mrs. Lee

Được mấy tháng rồi? Con trai hay con gái thế?

comment 1 week ago

Blog

Tue Nov 22 11:11pm ICT

Blog của tôi là một vườn ươm.

Tôi đã từng là một viết blog được khoảng một tháng. Rồi tôi quyết định sẽ không cho hàng hóa chỉ blog mà chỉ thông báo với hàng là tôi sẽ tiếp tục viết blog để dành tặng hàng đúng vào ngày hàng sinh ra...

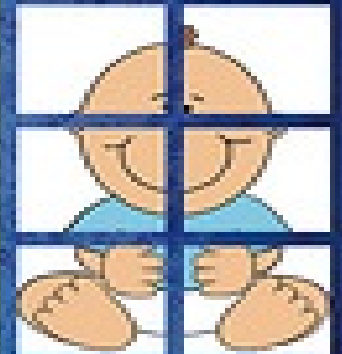
Previous posts:

Thức ăn ngon nhất là gì?
Thức ăn ngon nhất là gì?
Thức ăn ngon nhất là gì?

View Blog

Photos

Nov 19, 2009

Profile Information

Name: Fabrice Florent

Gender: Male

Website: www.madeinfrance.com

Location: Zetland

Language: French

Language: French

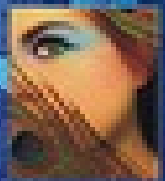
Friends

Nov 19, 2009

Mike

Offline

Mrs. Lee

Offline

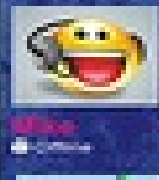
Mike

Offline

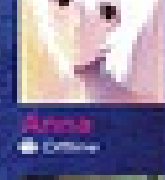
Mike

Offline

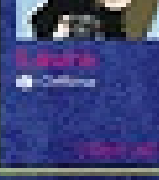
Mike

Offline

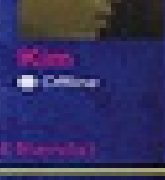
Mike

Offline

Mike

Offline

Mike

Offline

(Click on the friends)

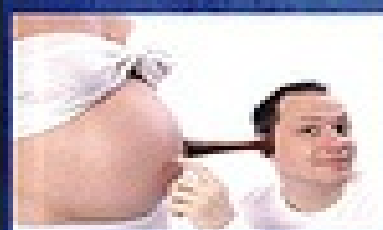
THAI-BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

FABRICE FLORENT

Top Page | Blog | Friends | Links

School

Add

Facebook Friends is a community to join in Facebook.com

Send Message

Ignore this person. Report this person to Yahoo!

View page with a friend

Last updated: Thu Jan 14, 2010
Member since October 2009

All Comments (0)

Mike

Hay! Mọi cô tin vui rồi à? Chúc mừng ông bố tương lai!

Comment by Mike

Laura

Hà ha ha ha đi ông bố trẻ!

Comment by Laura

Mrs. Lee

Được mấy tháng rồi? Con trai hay con gái thế?

Comment by Mrs. Lee

Blog

Tue Nov 22 11:11pm ICT

Blog của tôi là một vườn quả

Tôi đã từng là một viết blog được khoảng một tháng, rồi tôi quyết định sẽ không cho riêng địa chỉ blog mà chỉ thông báo với bạn là tôi sẽ tiếp tục viết blog để dành tặng bạn đọc vào ngày hàng sinh ra...

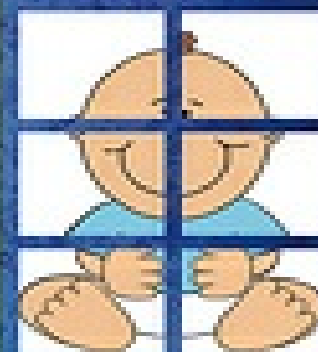
Previous posts:

Yêu - là gì trong đời?
Yêu - một là một cái
Yêu - là một cái

View Blog

Photos

Nov 18, 2009

Profile Information

Real Name

Fabrice Florent

Place of Birth

France

Website

www.thaabooks.com

Place of Living

Germany

Language

French

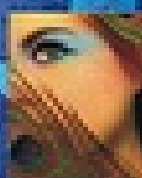
Friends

Nov 18, 2009

Mike

0 Comments

Mrs. Lee

0 Comments

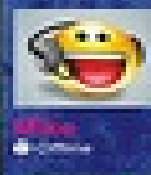
Mike

0 Comments

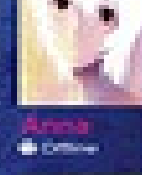
Mike

0 Comments

Mike

0 Comments

Anna

0 Comments

Laura

0 Comments

Kim

0 Comments

View all 10 friends

THAABOOKS

NGHỆ XUẤT BẢN
LÀO ĐỘNG - XÃ HỘI

Nhật ký ông bố tương lai

Fabrice Florent

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

LỜI DẪN

Mang thai đồng nghĩa với việc người phụ nữ sẽ trở thành người mẹ, nhưng một người đàn ông trở thành cha lại không hiển nhiên như vậy. Tuy nhiên, cuộc sống của một ông bố tương lai so với một bà mẹ tương lai cũng không kém phần biến động, dĩ nhiên là theo cách khác.

Các bạn sẽ biết được cảm nhận của tôi- một ông bố tương lai, cùng những suy nghĩ, trăn trở, lo lắng và những quan sát mà tôi có được trong suốt khoảng thời gian 9 tháng vợ mang thai.

Vào một buổi tối tháng 10 năm 2005, vợ tôi thông báo nàng có thai, tôi đã lập blog và bắt đầu viết. Chỉ là một ý nghĩ chợt đến, khi đó tôi cũng không chắc liệu mình có duy trì nó không.

Khi viết những dòng blog đầu tiên, tôi tự nhủ là có thể sẽ hơi buồn cười nếu như viết blog mà không cho vợ biết. Nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ dành tặng vợ vào ngày nàng sinh em bé. Ban đầu, blog là một chỗ dựa mà tôi có thể tìm đến bất cứ lúc nào, có thể viết khi rảnh rỗi, có những trao đổi tương tác tối thiểu với những người khác. Tôi dự định sẽ gửi địa chỉ blog cho một vài người thân thiết, để họ bình luận với nhau những điều ngớ ngẩn tôi viết, để tôi có được cái nhìn từ bên ngoài và đồng thời cũng để tạo động lực cho tôi viết tiếp. Bởi nếu tôi bắt đầu viết trên Word hay viết vào một cuốn sổ, thì có lẽ tôi đã bỏ ngang từ lâu.

Nhiều tuần sau, chuyện của tôi đã thu hút được ngày càng nhiều người đọc và cùng lúc, tôi nhận được e-mail khuyến khích xuất bản blog thành sách, hoặc ít nhất là nhờ một người làm về xuất bản giúp. Một độc giả nữ đã nói với tôi: “Những câu chuyện của anh xứng đáng được in thành sách.”

Và vì thế, bây giờ chúng ta có cuốn sách này.

Tháng 10 *(năm 2005)*

Ngày 17 tháng 10 năm 2005
TÔI LÀ...ÔNG BỐ TƯƠNG LAI Ừ?

Cách đây vài giờ, tôi đang ngồi làm việc trong phòng thì nàng đi làm về. Nàng lên phòng tìm tôi. Nàng hôn tôi như mọi khi. Nhưng hôm nay, hôn xong thì Nàng dừng lại, ngập ngừng như muốn nói: “Anh này, nói chuyện với em hai phút nhé?” Nàng ra hiệu cho tôi quay ghế lại về phía mình, để nàng có thể ngồi lên đầu gối tôi. Tôi quay lại, Nàng ngồi và nói: “Em có điều này muốn nói với anh...hình như em có thai rồi.”

“Oa”

Điều này khiến tôi thấy lạ lùng, chắc chắn Nàng cũng cảm thấy lạ. Tôi mất vài giây để hiểu và siết chặt lấy Nàng.

Nàng đã ngừng dùng thuốc tránh thai từ nhiều tháng nay. Chắc chắn, Nàng có thai từ sau kỳ nghỉ hè. Nàng đã rất thất vọng khi thấy lại kinh nguyệt vào tháng Tám. Sau đó, chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất nhiều về vấn đề này.

Rõ ràng là Nàng đã giải quyết được những khó khăn, đặc biệt là trong công việc. Công ty của Nàng thành lập được 18 tháng, công việc khởi đầu khá tốt và ý định dồn hết công việc cho người đồng sự trong thời gian mang thai xem ra ít có cơ hội được Nàng triển khai. Tôi đã nói: “Rồi em sẽ thấy, đứa bé sẽ là ưu tiên số một của em...Mà nó cũng không ngốc đâu, nó cũng hiểu rằng trong thời điểm hiện tại, nó sẽ gây ra nhiều khó khăn hơn là hạnh phúc đấy.”

Còn bây giờ, có vẻ thời điểm đó đã đến...

Ngày 18 tháng 10 năm 2005
CHỜ ĐỢI

Hôm qua Nàng vừa bảo tôi Nàng có thai. Nàng đã chậm tháng vài ngày. Nhưng Nàng lại “không cảm thấy sự thay đổi.” Hừm. Cũng hôm qua, Nàng nói sẽ đi ra hiệu thuốc mua dụng cụ thử thai trước khi đi thử máu.

Vậy là tôi đợi cả ngày hôm đó, tin chắc Nàng sẽ gọi lại cho tôi để nói: “Tốt anh ạ!” hoặc “Nhảm, em lại thấy kinh nguyệt rồi!” Nhưng không, Nàng không gọi. Tôi tự nhủ có lẽ nàng bận nhiều việc khác. Tôi cũng bận, nhưng ý nghĩ sắp làm bố cứ luẩn quẩn trong đầu tôi.

Đến 14 giờ thì tôi không chịu nổi nữa và gọi cho Nàng. Nàng đang ở nhà bố mẹ và không đề cập gì đến chuyện đó cả. Tôi cũng vậy, vì nhiều lý do, tôi cũng không dám hỏi Nàng “vậy thế nào???”. Lý do đầu tiên tôi biết rất rõ là nàng vẫn chưa muốn cho bố mẹ biết.

Có thai? Chưa có thai? Thất vọng? Quá bận? Quá nhiều việc cần làm? Nàng quên rồi sao? Hay Nàng không muốn làm tôi bực mình với điều đó? Buổi chiều hôm đó trôi qua với những câu hỏi cứ bám riết trong đầu tôi...

Buổi tối, Nàng về, chào tôi từ dưới nhà. Tôi đi xuống và hỏi Nàng với vẻ như không có gì: “Kết quả thử của em thế nào?”

Duỗi dài người, Nàng nói: “À, tốt nhất là thử vào buổi sáng. Nên sáng mai mới biết được cơ!”

Bắt đầu rồi đây. Làm sao tôi có thể chuẩn bị tinh thần tốt được nếu biết Nàng không nói hết cho tôi biết? Làm thế nào tôi biết được rằng cần thử thai vào buổi sáng? Đúng vậy đấy hỡi những ông bố tương lai đang đọc cuốn sách này, hãy biết rằng: có vẻ như đi tiểu vào buổi tối không phải là một “triệu chứng” báo trước...

Ngày 19 tháng 10 năm 2005

CÁI VẠCH

7 giờ sáng. Một cơn gió lốc nhảy khỏi giường và vội vàng bước xuống cầu thang- không gây tiếng động. Đèn sáng. Tôi vừa làm việc đến 3 giờ sáng. Đầu còn đang ong ong. Sau vài phút định thần xem “điều gì đang diễn ra?”, tôi cũng nhớ rằng sáng nay cũng là lúc dùng đến cái dụng cụ thử thai, cái thứ đã làm tôi phát sốt suốt cả ngày hôm qua. Hồi hộp, tôi ngồi dậy một cách khó khăn và lê ra đến đầu cầu thang. Nàng đang ở dưới, đang đợi.

-Đến giờ em thử rồi à?

-Ừm...em dậy được 2 tiếng rồi. Còn sớm quá nên em không muốn đánh thức anh.

- *(Tôi cực kỳ bối rối)* À, cảm ơn em đã để ý...

-...

-*(Và nhớ đến mục tiêu của tất cả sự hỗn loạn này)* Vậy kết quả thế nào...?

-Em không biết, còn phải đợi 2 phút nữa.

-Ặc. Anh đau đầu quá. Anh đi ngủ tiếp đây. Em nói với anh sau vậy nhé.

Ăn năn-một-cách-ngu-ngốc, nhưng vẫn là ăn năn (“Chết tiệt, cái việc sắp thành bố này bắt đầu hay nhỉ, tôi xin từ chức ngay từ lúc thử này luôn!”), tôi quay vào ngủ tiếp. Tôi biết chứ, tôi không phải là người tỉnh táo vào buổi sáng. Tôi khó có thể dậy nổi lúc 3 giờ sáng. Mà..giờ này tôi vẫn còn đứng đây. Vài phút sau, cơn gió lốc lại đi lên gác. Nàng nhảy vào giường. Tôi khó nhọc ra khỏi giấc ngủ mơ màng để hỏi Nàng: “Thế nào em?” ... “Ờ...em không biết.” Vậy là cái này cũng chẳng giúp ích được gì cả. Rõ ràng tôi đã thấy trên dụng cụ thử thai đó, người ta đã

quảng cáo là “dễ làm” mà. Nhưng có vẻ như Nàng không thấy dòng chữ đó.

-Nếu xuất hiện 1 vạch thì là có. Em có thấy vạch nào không?

-Ơ...vào giờ này, em chẳng nhìn thấy gì cả, anh biết đấy...Hay là anh bật đèn lên?

-À phải, vậy tốt hơn đấy.

Chúng tôi lăn ra cười.

Khi đèn sáng, một vạch mờ hiện ra trên que thử mà theo Nàng nói là “có mùi nước tiểu”. Vậy là có đúng không? Có thể. Hạnh phúc nhưng lại lưỡng lự (cảm giác kỳ lạ thật), tôi ôm chặt Nàng trong tay.

Có thể tôi sẽ thành bố. Có thể. Chỉ thế thôi cũng đã tốt rồi. Mai thử máu sẽ biết....aaaaa, thử máu là cả một chương trình đây.

Ngày 20 tháng 10 năm 2005

THỬ MÁU

Nàng không thích thử máu. Từ bé đến giờ vẫn vậy. Lần nào Nàng cũng ngất ngay sau khi lấy máu hoặc 10 phút sau đó. Không lần nào là ngoại lệ.

Từ nhiều năm nay, Nàng tự nhủ sẽ phải vượt qua nỗi sợ này vì với một bà mẹ tương lai, việc thử máu sẽ trở thành thường nhật hoặc gần như thế.

Vốn là người cực kỳ có tổ chức, Nàng đã tìm ra giải pháp làm giảm bớt sự sợ hãi (Nàng là một phụ nữ mạnh mẽ mà), đó là mời y tá đến khám tại nhà. Chỉ cần thêm vào euro, y tá sẽ đến tận nhà lấy máu mang đi thử. Nàng chỉ còn việc nằm dài chờ đợi người đàn ông của mình phụ vụ bữa sáng. Tiện lợi. Rất có tổ chức, tôi đã nói rồi mà.

Đồng hồ báo thức âm ỉ. Nhưng rất may là tôi đã tiên đoán trước được vụ này và đi ngủ lúc 1 giờ sáng, ngược hẳn với hôm qua, mà như thế cũng hợp lý hơn khi ta phải tươi tỉnh và sẵn sàng lúc 7 giờ.

Khi tôi chạy xuống dưới nhà thì cô y tá đã đến. Tôi chào cô y tá với một lời chào nồng nhiệt, chắc cô ta phải tự nhủ rằng vẻ ngoài của tôi chẳng hề hợp với bộ đồ tôi đang mặc. Tôi đi vào bếp. Đúng vậy đấy. Tôi cảm thấy chaoáng váng khi nhìn thấy người khác ngất. Mà tôi cũng rất ít khi phải thử máu, Thế nào? Phải. Sao nữa? Tôi chưa bao giờ nói rằng đàn ông là phái mạnh cả. Hơn nữa, Nàng đã phải chịu thử máu nhiều lần từ nhiều năm nay. Tôi thì không. Các bạn sẽ không bảo tôi là đáng lẽ ra tôi phải tỏ ra đồng cảm, hay đáng lẽ tôi nên vỗ nhẹ vào tay Nàng trong khi cô y tá lấy ra hàng lít hemoglobin¹ đúng không? Có thể. Nhưng tôi còn phải chuẩn bị bữa sáng, Tôi cảm thấy yên ổn trong cái bếp của mình.

Tuy thế tôi vẫn liếc mắt về phía Nàng, Nàng cũng thích liếc mắt về phía tôi hơn là về phía cô y tá đang chuẩn bị các dụng cụ “tra tấn”. Tôi cười và nháy mắt tỏ ý thông đồng với Nàng. Tôi cầu mong Nàng không bị ngất đi. Nào, phải nhanh lên, tôi đang chuẩn bị cho Nàng một lát bánh mì với sôcôla hảo hạng[1] Cô y tá làm nhanh thật. Tất cả xong xuôi chỉ trong vòng 20 giây.

Cô ta đã bơm máu vào 5 cái lọ trong thời gian cực kỳ ngắn. Người yêu tôi vẫn đang bất động. Nàng thậm chí còn không có thời gian để tự hỏi liệu Nàng có nên đảo mắt nhìn ngó xung quanh hay không. Thế còn bữa sáng của tôi thì sao?...Tôi nghĩ đến việc bước ra giống như một kỵ sĩ trên con ngựa trắng, với cái mâm đựng đầy những thứ ngon lành. Đó gọi là đồng đội đấy. Có vẻ như nàng đã chuẩn bị đầy đủ để vượt qua thử thách đầu tiên dành cho bà mẹ tương lai: thử máu. “Tôi sẽ có kết quả”, cô y tá cười và ra về.

...

...

Tôi để các bạn hồi hộp? Tất nhiên là kết quả dương tính rồi! Nếu không, tôi còn ngồi viết blog này làm gì?

Vậy là xong, chính thức rồi...Tôi sẽ LÀM BỐ!!!

Oa. Dù sao thì cũng thật kỳ cục.

Ngày 21 tháng 10 năm 2005 **MẪU NGƯỜI VUI VẺ KHI NGHE NÀNG THÔNG BÁO CÓ THAI**

Từ khi Nàng mang thai, chúng tôi như sống tên mây vậy. Nhưng điều đó cũng không ngăn nổi các cuộc tranh luận: nên nói cho mọi người biết điều này? Quá nhiều người xung quanh đã gặp nhiều lo lắng trong suốt thời kỳ mang thai của họ. Chúng tôi đã lưỡng lự. Một chút thôi. Không lâu.

Sau đó, chúng tôi bảo nhau sẽ thông báo cho những người mình yêu quý, trước khi cái thai được ba tháng. Chúng tôi đã thông báo khi Nàng ngừng dùng thuốc tránh thai (kiểu như: “Các bạn!!! Xin hãy yên lặng!...Chúng tôi có điều muốn nói: chúng tôi sẽ sinh con!”), vậy giờ cũng nên tiếp tục. Và giả dụ có gì đáng lo, chúng tôi cũng sẽ nói ra.

Vào thời điểm thông báo, ta có thể phân biệt nhiều dạng người khác nhau:

- Những người vui thực sự: Có thể thấy rõ điều này trên mặt họ.
- Các cô bạn gái: Họ cũng vui và mừng cho chúng tôi, nhưng họ cũng có ý nghĩ là sẽ có chuyện cười đùa trong vài tháng tới.
- Những người nóng ruột: Họ đã hỏi ngay liệu chúng tôi đã chọn tên cho đứa bé chưa.
- Những người có khả năng tiên đoán thì nói rất chắc chắn: “Nhìn ngực cô ấy, tôi nghĩ là có lẽ từ tuần trước.”, hay: “Phải, tôi đang có thai và tôi tin là cô ấy cũng đang có thai vì phụ nữ có thai ai cũng có giác quan thứ sáu đối với chuyện này.” À, ra vậy.
- Những người thích chọc ghẹo: họ lán tôi phát chán với câu hỏi để xem tôi thchs

con trai hay con gái hơn. Tôi liên tục phải trả lời họ rằng đó là một câu trả lời ngốc nghếch. Cùng lúc đó tôi cũng nảy ra một ý tưởng nho nhỏ. Có thể tôi sẽ nói sau. Nhưng phải là sau này (phải phải, tôi rất biết cách thu hút bạn đọc đấy nhé).

- Bạn bè: Họ cười rúc rích với ý tưởng sẽ dạy con chúng tôi nhét ngón tay vào lỗ mũi.
- Những người thất vọng vì...nhận được tin báo qua điện thoại thì nói: “Chuyện này mà chỉ được cậu thông báo như thế thôi ư?” Ờ, đúng vậy đấy.
- Những người nghi ngờ: Họ nghĩ ngay rằng chúng tôi lừa họ.
- Những người lo lắng: Họ đã lo trước liệu xảy ra biến cố - cậu - biết - đấy - những - chuyện - này - có - xảy - đến - với - bất - kỳ - ai.
- Ông bà tương lai: Họ không nói điều gì thừa cả nhưng niềm vui hiện rõ trên gương mặt họ.

Mỗi một người có một cách phản ứng khác nhau, nhưng họ có điểm chung là đều mừng cho chúng tôi. Và điều đó làm chúng tôi vui.

Tất nhiên là tôi loại trừ các cô bạn gái. Theo thiện ý của mình, tôi ngờ rằng trong các cuộc chuyện trò cười đùa tới đây sẽ có chút ít hơi hướng của sự ích kỷ.

Ngày 22 tháng 10 năm 2005

NGỰC CỦA PHỤ NỮ CÓ THAI

Tối hôm nọ, Nàng đến bên tôi. Tôi đang yên lặng nằm trên giường. Nàng đến, ngực để trần và hỏi: “Anh nhìn ngực em một chút, có phải lớn quá không?” Như lệ thường, lúc nào tôi cũng thẳng thắn với nàng. Thẳng thắn và vụng về một cách ngớ ngẩn, tôi nói: “Thay đổi so với bình thường hả?” Tôi hoàn toàn không nhận thấy có gì khác biệt. Thế cũng ổn, tôi thấy thế nào thì nói thế đấy.

Thế nhưng...nàng tin chắc rằng ngực mình lớn khủng khiếp. Cũng có thể lắm chứ. Nhưng vẫn như mọi khi, tôi rất thích điều đó...gợi cảm, đối với một người đàn ông là hơn cả cần thiết rồi.

Và tôi tự nhủ, đối với một cô gái có vòng ngực 85cm thì đúng là thay đổi phải thấy rõ lắm. Nói như thế có nghĩa là tôi phân biệt đối xử với những người ngực nhỏ, trong khi tôi chẳng hề có ý nghĩ như vậy. Ngực nào tôi cũng thích cả.

...

...

Nhưng tôi thích nhất là ngực của vợ tôi, thực lòng là thế (hỡi các ông bố tương lai đang đọc cuốn sách này, hãy ghi nhớ nguyên tắc số 1: phụ nữ có thai lúc nào cũng cần được vỗ về để yên lòng).

Từ nhiều ngày nay, khi đi làm về, Nàng đều cầu nhàu. Áo lót siết chặt lấy nàng nhưng không che kín được ngực. Tôi bảo Nàng: “Em đi mua mấy cái áo mới đi!”

À, nhưng không. Vì 2 lý do: Nàng thích bị siết như vậy hơn, vì nếu không, ngực Nàng sẽ bị chảy xuống (tôi nghĩ đó là một sự hi sinh lớn lao để giữ được cơ thể thiếu nữ và tiếp tục quyến rũ tôi sau khi sinh).

Nàng đòi cho ngực to thêm nữa vì sợ mua về rồi lại phải đi mua cái khác.

Còn to thêm nữa ư?...Oa.

Ngày 24 tháng 10 năm 2005 **CHIẾN DỊCH MARKETING ĐỐI VỚI BÀ MẸ TƯƠNG LAI**

Cách đây vài tuần, tôi đọc một bài trên báo *Nouvel Observateur* nói về chiến dịch marketing đối với các bà mẹ tương lai. Nàng vừa phải chịu áp lực đầu tiên, đó là buổi gặp với bác sĩ phụ khoa.

Nàng về nhà trong tâm trạng rất vui vẻ, với hai thông tin chủ yếu: “Con sẽ ra đời vào ngày 30 tháng 06”, và một vài giây sau (với tâm trạng cực kỳ phấn chấn), Nàng nói: “Em còn mang về rất nhiều tờ quảng cáo về đủ thứ nữa!!!” Thật may mà ngày ra đời của đứa bé vẫn khiến nàng quan tâm hơn các tập quảng cáo đó.

Thực tế, bài báo đó đã nói đúng. Cho dù là người cực kỳ có tổ chức nhưng hiện giờ nàng đang bối rối. Nàng cần được định hướng và bà bác sĩ tội nghiệp hẳn đã phải trả lời hàng trăm trong số những câu hỏi đang lơ lửng trong cái đầu nhỏ bé của Nàng. Nhưng bác sĩ không thể trả lời các câu hỏi “thực tiễn” của Nàng về các loại sản phẩm cần dùng. Đã có các tập quảng cáo lo về vấn đề đó...

Các bạn phải tận mắt thấy Nàng nghiêm túc đọc cái đồng quảng cáo mang về mới biết được Nàng quan tâm đến chúng đến mức nào. Bình thường, chắc chắn Nàng sẽ bực mình lắm. Nhưng giờ...Nàng đã sắp thành mẹ. Nàng còn 9 tháng nữa (hoặc không đến thế) để nhồi nhét thông tin, để sẵn sàng cho ngày “vỡ trum”.

Thế còn các ông bố tương lai thì sao? Khi tôi hỏi: “Thế không có tờ quảng cáo nào dành cho các ông bố tương lai à?”, Nàng vừa trả lời không có vừa cười và nói: “Thế anh cần gì?” À. Ờ...tôi không biết. Thực tế tôi cần quá nhiều thứ là đằng khác.

Ngày 30 tháng 06. Có điều gì đó nói với tôi rằng ngày đó sẽ đến rất nhanh.

Tháng mười một *Ngày 06 tháng 11 năm 2005* **“XONG RỒI, NÀNG ĐÃ THỰC SỰ CÓ THAI”**

Hôm qua, lần đầu tiên trong đời Nàng ngủ trưa từ 13 giờ 30 đến 14 giờ, khoảng thời gian đáng lẽ Nàng phải quay lại phòng làm việc.

Hôm qua, lần đầu tiên trong đời Nàng không đợi tôi cùng ăn trưa. “Em vào làm sớm hơn à?”, tôi hỏi, cực kỳ ngạc nhiên khi Nàng đã không kiên nhẫn đợi tôi xuống với Nàng. “Không, em đói”, Nàng trả lời, miệng còn nhai cơm. Lúc đó tôi đã tự nhủ: “Xong rồi, Nàng thực sự đã có thai.” Có vẻ như các ông bố biết điều đó ngay từ lần siêu âm đầu tiên. Để chắc chắn hơn, Nàng và bác sĩ của mình đã quyết định đợi đến tháng thứ 3 mới đi siêu âm (trong khi một số người khuyên nên đi siêu âm hàng tháng)...Còn 3 tuần nữa tôi mới hạ cánh. Chà.

Cần phải nói thêm rằng Nàng không hề có dấu hiệu mang thai. Ý tôi là: Nàng không hề có các cơn buồn nôn vào buổi sáng, không thêm đau tây vấp 3 giờ sáng. Nàng đã tránh để tôi phải chịu đựng tất cả những điều đó. Hiện tại, cảm giác thấy “con tôm” đang dần hình thành trong bụng đã làm Nàng hài lòng. Tuy nhiên, giờ Nàng khó có thể ngủ sắp được. “Bụng em bắt đầu cứng rồi”, Nàng nói (làm tôi rất xúc động...) Chắc chắn nó làm Nàng thay đổi. Trước đây, Nàng chỉ có thể ngủ được khi nằm sấp. Còn bây giờ Nàng nằm nép sát vào tôi và thiếp đi.

Điều đó tạo động lực cho tôi đi ngủ cùng giờ với Nàng thay vì tiếp tục làm việc đến tận 2 hay 3 giờ sáng. Ai đã nói “các ưu tiên đã bị đảo lộn” ?

Ngày 12 tháng 11 năm 2005 **HOÓC-MÔN VÀ NƯỚC MẮT**

Tuy nhiên, Nàng đặc biệt không phải là kiểu người có thể khóc nức nở vì những việc nhỏ nhặt. Nhưng hôm qua, các hoóc-môn đã làm được điều đó. Những giọt nước mắt đầu tiên vì một lý do mà tôi khó có thể hiểu nổi: “Ôi, em mệt quááááá!”. “Được rồi em yêu, chúng ta về thôi”... “Huhuhu, em thậm chí còn không được nghỉ”. “Nếu em muốn, anh cất xe cho em nhé?” ...

Khi tôi cười lẫn với câu nói thứ 3 dầm nước mắt thì cuối cùng Nàng cũng hiểu được cái tình huống hài hước lúc đó...và Nàng cười cùng tôi.

Oa. Hoóc-môn. Người ta đã mất công nói nhiều về chúng, chính chúng đã làm thay đổi người phụ nữ của bạn.

Ngày 16 tháng 11 năm 2005 **SIÊU ÂM LẦN ĐẦU**

...Thử máu lần thứ hai vào sáng thứ Sáu. Một thử thách mới.

Ba tuần nữa, tức ngày 9 tháng 12 là ngày đi siêu âm. Nàng đã phát hiện ra sự tồn tại của blog. Đầu tiên, Nàng đọc được mẩu giấy trong đó tôi viết các ý tưởng của mình về các chủ đề định viết... và vì tôi không thể giữ bí mật với Nàng lâu hơn. Nàng thật thông minh, cô nàng tóc vàng của tôi.

Thế là, Nàng biết tôi thường xuyên viết blog về tình hình của một ông bố tương lai nhưng

Nàng không biết chính xác địa chỉ của blog. Điều làm tôi yên tâm là Nàng không tìm cách để xem nó. Nếu đọc được những cảm nhận của tôi trong cuộc phiêu lưu này chắc Nàng sẽ buồn cười lắm, nhưng tôi đã nói là sẽ cho Nàng địa chỉ của blog vào thời điểm thích hợp. Giờ tôi vẫn chưa sẵn sàng, ngay bây giờ thì chưa.

Ngày 22 tháng 11 năm 2005

BLOG CỦA TÔI LÀ MỘT MÓN QUÀ...CHẮC CHẮN THẾ!

Đôi khi, giờ nghỉ của tôi kéo dài khá lâu. Tôi đã lặng lẽ ngồi viết blog được khoảng một tháng, rồi tôi quyết định sẽ không cho nàng biết địa chỉ blog mà chỉ thông báo với Nàng là tôi sẽ tiếp tục viết blog để dành tặng Nàng đúng vào ngày Nàng sinh nở.

Ban đầu, điều này làm Nàng thất vọng. Nhưng rồi Nàng tự nhủ sau khi sinh xong, trong khi chờ ra viện, Nàng sẽ có chút thời gian và sẽ tốt hơn nếu có cái gì đó để đọc.

Chắc Nàng sẽ vui khi đọc được “quá trình mang thai” của chồng Nàng sau 9 tháng phiêu lưu chứ?

Để rồi xem.

Ngày 29 tháng 11 năm 2005

BỆNH ĂN KHOẺ VÀ BỆNH TRÙNG BẠCH CẦU

Với Nàng thì những điều này thật là “hời ôi!” Nàng chưa bị nhiễm trùng bạch cầu bao giờ. Kết quả là bây giờ Nàng không được ăn bất kỳ cái gì làm từ thịt sống. Tệ hơn, Nàng phát điên lên vì điều đó. (Nàng ăn khỏe, trước khi mang thai cũng vậy).

Hôm nọ, tôi đã quá vụng về khi bảo Nàng: “Anh sẽ ăn một đĩa thịt thăn kiểu Mỹ thật ngon”. Và tôi nhận ra ngay sai lầm của mình khi thấy vẻ mặt Nàng đổi khác.

Vài phút sau khi tự khuyên nhủ bản thân, Nàng nói: “Món đầu tiên mà em muốn ăn ngay sau khi ngừng cho con bú sẽ là một món ăn kiểu Mỹ!” Nàng không bao giờ lạc hướng cả.

Còn tôi, trưa hôm đó, rớt cuộc, tôi đã gọi một chiếc hamburger. Cái đó gọi là sự đoàn kết mà.

Tháng 12

Ngày 7 tháng 12 năm 2005

TRAI HAY GÁI? NGẠC NHIÊN HAY KHÔNG NGẠC NHIÊN?

Trong thời gian này, chúng tôi luôn dành thời gian để thảo luận (hết sức sôi nổi nhưng dễ chịu) về một vấn đề cùng sớm được đặt ra có liên quan tới em bé, đó là: lần siêu âm tới, liệu chúng tôi có nên biết đứa trẻ là trai hay gái hay không?

Câu hỏi có vẻ ngớ ngẩn như vậy nhưng lại trở thành đề tài tranh luận. Như tôi đã nói với các bạn, Nàng là người rất có tổ chức. Vị trí giám đốc công ty buộc Nàng phải dự kiến trước những bất ngờ có thể xảy ra từ nhiều tháng trước, nên Nàng đã lên kế hoạch, chuẩn bị và có những dự trù mà không chút lúng túng.

Về phần mình, tôi yêu thích sự bất ngờ, những gì đến một cách ngẫu nhiên. Tôi muốn làm điều gì đó từ những điều trùng hợp.

Đó là điều các bạn có thể cảm nhận được và vợ chồng tôi đã đưa ra rất nhiều ý kiến khác nhau:

- Thật dễ hiểu khi Nàng muốn biết giới tính của đứa trẻ càng sớm càng tốt, để biết

cần sơn tường phòng của nó màu xanh lơ hay màu hồng, hay liệu có cần đặt trước chỗ ở câu lạc bộ bong rổ hay đăng ký trước một lớp học múa cho trẻ sáu tuổi không, hoặc nên mua búp bên Ken hay Barbie cho nó? (tôi hầu như không nói quá chút nào)...

- Tôi thì muốn có được cảm giác ngạc nhiên vào ngày nó ra đời. Páp! Sẽ có rất nhiều điều mới mẻ: con gái hay con trai, to khoẻ hay nhỏ bé, nhiều tóc (như mẹ) hay chẳng có sợi nào (như bố)?...

Tóm lại, cuộc tranh luận vẫn đang rất gay gắt, nhưng tôi đã có hàng đồng lý lẽ để từ từ thuyết phục Nàng. Và cho dù Nàng là người rất có tổ chức nhưng tôi bắt đầu nhận thấy Nàng cũng...rất thích thú trước những bất ngờ nho nhỏ.

Đó là vợ tôi mà. Tôi biết phải nói thế nào với Nàng chứ. Hihihih.

Ngày 9 tháng 12 năm 2005

CON TÔI ĐÃ CÓ NẤO!

Ah, thật đấy, tôi thề với các bạn, Thế là nó đã có một thứ hơn bố nó, lúc siêu âm sáng nay là một thời khắc quan trọng, Chúng tôi đã rớt nước mắt. Nhất là Nàng. Nàng thú nhận với tôi là Nàng đã tự chịu áp lực một mình với hi vọng đứa bé sẽ “bình thường”. Tôi không cầm được nước mắt.

Cái con tôm đó ngộ ngậy! Khi người ta đặt tai lên nghe chỗ tim nó, chúng tôi xúc động đến choáng ngợp. Tiếng tim thai là tôi liên tưởng đến một bữa tiệc sôi động. Chúng tôi quay lại nhìn bà bác sĩ, nhưng trước khi chúng tôi kịp nói ra lo lắng của mình, bà đã hiểu là cần làm chúng tôi an tâm: “Đập nhanh như thế cũng là bình thường...Đó cũng là một thử thách nho nhỏ cho nó mà.” Ặc. Mới chỉ có vài tuần mà con tôi (có thể là con trai hoặc con gái) đã phải đối đầu với khó khăn rồi. Xin lỗi con nhé. Nhưng trước khi bắt đầu cuộc sống, con cũng phải biết “cuộc sống không chỉ có những nụ-hôn-và-gấu-bông” như người ta nói đâu nhé.

Còn vài tuần nữa, cái thai sẽ được ba tháng- có vẻ đó là một trong những thời điểm quan trọng cần vượt qua. Chà, nó đẹp, tôi thề đấy. Mà nó còn có một bộ não nữa.

Ồ, còn việc này nữa, liên quan đến việc đấu tranh tư tưởng xem có cần biết trước giới tính của *Baby* không, chúng tôi quyết định sẽ để nó thành điều ngạc nhiên. Chúng tôi sẽ giữ bí mật đến cùng. Vẫn còn hai lần siêu âm nữa và rất nhiều dịp khác để biết là trai hay gái mà...

Ngày 19 tháng 12 năm 2005

NGỰC CỦA PHỤ NỮ MANG THAI VÀ TRỜI LẠNH

Các độc giả trung thành thân mến, chắc các bạn còn nhớ những nhận xét đầu tiên của tôi về ngực của phụ nữ mang thai chứ. Tôi có tin mới về chủ đề này đây. Thật đấy!

Vài tuần trước, Nàng đã quyết định mua hai cái áo lót mới. Cái áo lót cỡ D quá nhỏ (đừng cười nhé), Nàng không mặc nổi nữa rồi. Nàng đã mua hai cái cỡ 95E (thật là một con số khó tin). Vì được mua với tiêu chí thoải mái hơn là gợi cảm nên chúng trông giống như những chiếc áo chống đạn hơn là áo lót hiệu Chantal Thomass¹.

Thôi cho qua. Đây không phải chủ đề của bài này. Vài tháng nữa, Nàng sẽ trở về với vai trò “người tình” thôi mà. Tôi cũng biết kiên nhẫn chứ, bởi lẽ tháng thứ ba đang đến. Điều đó cũng có nghĩa là sẽ có một đợt bùng nổ hoóc-môn. Huhu.

Trong bài này, tôi muốn nói với các bạn về mối quan hệ cực kỳ đặc biệt giữa ngực của phụ

nữ có thai và cái lạnh buốt của tháng 12.

Nàng lạnh từ vài tuần nay. Những cơn gió lạnh buốt xuyên qua chiếc áo măng tô hai lớp, áo len, áo sơ mi và áo lót của Nàng để tấn công núm vú cực kỳ nhạy cảm của phụ nữ có thai. Kết quả: khi đi dạo trên phố, Nàng tìm mọi cách để bảo vệ ngực nhưng vẫn phải kín đáo. Không dễ chút nào.

- Khoanh tay trước ngực. Nàng không còn cầm được bất kỳ cái gì và tư thế cũng không thể tự nhiên được.
- Hai tay đeo găng khoanh trước ngực, thế thì hơi *too much*².
- Nếu tôi lấy hay tay che ngực cho Nàng thì chúng tôi không thể nào tránh được sự nhòm ngó của những người đi đường.
- Làm một nô bộc hèn mọn luôn sẵn sàng bảo vệ ngực vợ, tôi ôm sát lấy Nàng và chúng tôi đi nhưng như thế cũng không tiện.

Tóm lại, Nàng vẫn chưa tìm ra cách nào đơn giản mà kín đáo để bảo vệ hai núm vú.

Tôi đã biết cách xử lý. Thậm chí tôi đã gợi ý Nàng mua áo lót hiệu Damart (“Lạnh ở ngực? Em á? Không bao giờ?”). Nàng cười. Tôi không hỏi Nàng cười thế nghĩa là thế nào. Tôi cũng không muốn biết điều đó.

Nếu một ngày nào đó, Nàng buộc phải mặc áo lót hiệu Damart thì tôi muốn là người được biết cuối cùng.

Ngày 23 tháng 12 năm 2005

PHILLIPE THÂN MẾN!

Lời nhắn này được gửi tới anh Phillipe nào đó mà tôi chỉ biết qua vợ của anh. Hôm nọ, khi đang đợi một người bạn để cùng ăn trưa, tôi có ngồi cạnh hai người phụ nữ, trong đó một người đang mang thai được vài tháng. Tình tò mò cộng thêm ý nghĩ cho rằng đây là cơ hội để tôi biết được phụ nữ hay buồn bực chuyện gì khiến tôi dỏng tai lên nghe. Và tôi đã cực kỳ hoảng sợ. Phillipe, nếu anh có đọc những dòng này thì hãy chuồn ngay cho kịp. Chỉ vậy thôi. Tại sao ư?

Dưới đây là một vài câu được trích ra từ buổi nói chuyện và anh sẽ hiểu tại sao:

- Một phụ nữ trẻ đang có thai nói: “Nếu anh nhà tớ mà rời ôhngf sản lúc tớ đang sinh thì tớ sẽ không bao giờ nói chuyện với anh ấy nữa.”
- Bạn cô này hỏi: “Thế cậu đã bảo cho anh ấy biết thế chưa?”
- Người phụ nữ có thai đáp: “Không, anh ấy phải tự biết điều đó.”
- Và cô nói tiếp: “Mình hi vọng nh ấy vẫn muốn quan hệ với mình sau khi đưa bé ra đời. Nếu anh ấy nghĩ mình là phụ nữ đã có con, có thể anh ấy sẽ không còn ham muốn nữa...”

Cô ta đã nói hàng đống những điều khiến tôi nổi da gà. Trong khoảnh khắc, tôi cho rằng đó là do hoóc-môn. Kể ra cũng đúng đấy chứ.

Tối hôm đó, tôi đã kể cho cô vợ bé nhỏ của mình những gì tôi nghe được. Và cũng cho Nàng biết luôn rằng nếu Nàng muốn tôi không rời phòng sản khi Nàng sinh, nếu Nàng muốn tôi phụ trách cái nhau thai thì cho dù tôi có sợ bệnh viện đến chừng nào đi nữa, tôi cũng vẫn sẽ làm. Hay cho dù là tôi không yêu con đi nữa...

Nàng cười khi tôi nói vậy, khiến tôi an tâm một chút.

Đúng, tôi là người hay liên tưởng chuyện này chuyên nọ. Nàng mới có thai được gần 3 tháng. Ai mà biết được trong vài tháng nữa, hoóc-môn sẽ biến Nàng thành người thế nào?

Tháng giêng(năm 2006)

Ngày 05 tháng 01 năm 2006

NHỮNG ĐỨA TRẺ RA ĐỜI NĂM 2006 ĐƯỢC DÙNG ĐỒ CỦA AUBERT LÀ NHỮNG MÓN QUÀ QUÝ GIÁ

Năm 2006 đến rồi. Gửi tất cả các bạn những lời chúc tốt đẹp nhất. Các bạn cũng chúc tôi đi nhé, vì đây là năm đứa con đầu tiên của tôi ra đời. Thật may, Nàng đã liệu trước mọi việc. Đặc biệt, Nàng đã biết được ngày bắt đầu đợt giảm giá của Aubert để tìm cho ra một cái xe đẩy dùng được mà không quá đắt (tôi rất mừng là nàng đã để ý đến nỗi lo lắng của tôi về việc Nàng tiêu quá tay cho đứa bé, bởi cả hai chúng tôi đều đang trong giai đoạn mới thành lập công ty). Thật may, đây là năm 2006 và Nàng chọn mua đồ của hãng Aubert. Vì hãng này quảng cáo rằng năm 2006 là năm để “sinh con thành công”. Trang blog www.bigbangblog.net của hai nhà báo Daniel Schneidermann và David Abiker viết:

Năm 2006, năm để “sinh con thành công”.

Đây là câu quảng cáo của hãng Aubert, tôi chẳng hiểu câu này nghĩa là gì, tôi cũng không muốn biết, đoán là đủ rồi. “Sinh con thành công”. Vậy đấy, kế hoạch sinh con nằm trong chiến lược sản xuất-cạnh tranh: “sinh con thành công” như thể làm tốt một bài kiểm tra, một cuộc thi, một điệp vụ, một công việc. Thế còn nếu trượt thì sao? Ặc. Các bạn - những người làm quảng cáo không biết xấu hổ khi viết ra một khẩu hiệu như thế ư? Hãy nói cho tôi biết “sinh con thất bại” là gì?

Tôi thì mặc kệ. Con bé/ thằng bé sẽ không chỉ được đẩy trên chiếc xe đẩy của hãng Aubert mà nó còn được sinh ra vào năm 2006. *Perfect Baby*[2]. Vậy đó.

Ngày 11 tháng 01 năm 2006

QUÁ TRÌNH PHÁT TRIỂN THAI NHI

Hôm trước tôi đã nói với các bạn về chiến lược marketing nhắm vào các bà mẹ tương lai. Nếu có hãng nào cực - kỳ - giỏi - về - mặt - này thì đó phải là Pampers. Pampers, tã giấy cho trẻ em. Thoạt đầu, nó chẳng có liên quan gì về việc mang thai cả. Trừ việc có thể các ông bố tương lai đang phải chịu stress và có biểu hiện ở bệnh đường ruột...nhưng đó lại là chuyện khác.

Là chuyên gia marketing trực tuyến, tôi phải thừa nhận Pampers có chiến lược marketing thiên tài trên web. Họ không bán gì cả. Hoặc gần như thế. Họ biết được các bà mẹ tương lai đang run sợ do mang thai (các bạn nhớ lại buổi hẹn đáng nhớ với bác sĩ phụ khoa đi..., Nàng đã tìm được một tờ quảng cáo tại phòng khám), rồi đăng ảnh những bà mẹ tương lai này lên trang web của hãng mình và từ đó không buông tha cho họ. Bằng cách nào ư? Hãng này cung cấp mọi thông tin cần thiết liên quan đến sinh nở cho các bà bầu. Họ đã làm rất tốt. *Dammed*, quả là giỏi.

Ví dụ nào làm tôi chết ngất? Chính là nội dung trang web nói về quá trình phát triển thai nhi. Ờ, ý tưởng nghe có vẻ ngu ngốc. Nhưng cực kỳ hiệu quả. Bằng chứng là trang web đó hoạt động tốt. Từ khi về đến nhà, Nàng đã vào trang đó liên tục và bảo tôi là nhờ nó mà Nàng đỡ căng thẳng.

-Anh xem đây này, em đang ở tuần 16. Thế là con mình bắt đầu có tóc rồi.

-Nếu em nói nó cũng nhiều tóc như anh thì là nói dối nhé.

-Rồi, nhưng anh để em nói nốt đã...Con đã có một vài sợi tóc...À mà anh có lý, nếu nói con

giống anh thì đúng là nói dối thật rồi. Nàng cười và đọc tiếp: “Đôi khi, bạn có thể cảm nhận được những cử động nhẹ, đặc biệt, nếu đây không phải lần đầu bạn mang thai. Nhưng nếu không có cảm giác gì thì bạn cũng không nên lo lắng, thai nhi vẫn còn quá nhỏ và được bao bọc trong đệm nước ối, khiến cho lực va chạm trở nên rất yếu.” (*Các bạn thấy chưa, họ đã làm yên lòng các bà mẹ tương lai đang lo lắng vì không thấy động đập từ trong bụng khi cái thai mới chỉ giống như một con tôm.*) Anh thấy không, nó đã dài 11cm rồi! Mỗi tuần nó sẽ dài ra thêm 6cm (*mắt Nàng rung rung...*) Ôi, con trai hay con gái của em! Và nó sẽ tăng từ 100 lên thành 140 gram! (*Nàng nói giọng đầy phấn chấn*)

-Thật đúng là tiếp thị...Nó sẽ giống anh, chắc chắn đấy.

-Còn 15 ngày nữa, nó sẽ có vân tay. (*Nàng đã từng học luật cách đây ít lâu. Nên vân tay chắc phải quan trọng với Nàng lắm*)...

-15 ngày nữa mau lên nào!

-Anh đang cười nhạo chứ gì...

-Ừ một chút thôi.

-Mà hình như anh có thể nói chuyện với con khi nó được sáu tháng đấy.

Tôi chẳng đợi đến lúc đó. Vì tôi đã bắt đầu nói chuyện với vợ tôi rồi. Càng ngày bụng của Nàng càng giống với bụng của phụ nữ có thai. Rốn cứ giãn ra từ từ. Lúc rảnh rỗi, tôi lại nói chuyện với “bụng” của vợ về những điều ngốc nghếch của mẹ nó. Tốt hơn là nên báo trước cho nó. Ai mà biết được chứ.

Về phần mình, tôi sẽ lên kế hoạch giảm cân. Có vẻ tôi cũng đang cùng có thai với Nàng. Nàng tăng 4kg. Tôi cũng thế. Hừm.

Ngày 18 tháng 01 năm 2006

BỘ SẢN PHẨM XE CÓ MUI DÀNH CHO TRẺ - XE ĐẨY – NÔI GIỮ ẤM

Đã xong. Chúng tôi đã có đầy đủ đồ giảm giá *made in* Aubert. Mua đồ ở đó nhanh thật. Không cần phải đắn đo nhiều. Hàng giảm giá chỉ áp dụng duy nhất cho một mẫu được trưng bày. Mục đích là để câu khách mua nhiều sản phẩm. Và các bạn sẽ phải trả hàng đồng tiền cho mà xem.

Thật may, Nàng đã tính trước được mọi việc. 10 giờ, cửa hàng mở. 10 giờ 15 Nàng đã có mặt. Nàng đã mua được mẫu ưng ý chỉ với giá 600 euro thay vì 800 euro. Phù. Không phải màu Nàng muốn lúc đầu nhưng cũng không sao. “Màu sắc quan trọng gì”, Nàng nói. Nhưng nếu là tôi thì tôi còn phải thương lượng đã...Chẳng hạn, tôi sẽ hỏi: “Các anh không có màu kim loại à?...” “Không, chỉ có duy nhất một mẫu được giảm giá thôi.”, anh bán hàng sẽ trả lời như vậy.

Thật may mắn! Với giá 600 euro (thay vì 800 euro), chúng tôi có đủ cả: xe có mui, xe đẩy, nôi giữ ấm, rạp chiếu phim tại nhà hiệu Dolby Surround 5.1 để đứa bé có thể xem phim *La Guerre des Mondes*[\[3\]](#) bằng Imax trên xe đẩy ngay từ khi nó còn bé tí.

Tôi rất thích cái dây an toàn thắt quanh xe đẩy. Xe có một phanh trống (nếu là phanh đĩa thì tốt hơn...nhưng với cái giá này, thế cũng tạm ổn, các chỉ dẫn an toàn được dán tứ phía. Khi còn bé, tôi có một chiếc xe đẩy cũ kỹ với cái phanh thậm chí còn không hoạt động được. Tôi đã nhiều phen suýt chết khi được đẩy trên chiếc xe này tới những con phố dốc của vùng Merlimont. Vài năm sau, em gái tôi cũng không thèm dùng cái xe đó để đẩy búp bê đi chơi.

Nhưng thật may là tôi đã không bị làm sao. Khi cần dùng đến cái xe này, tôi cũng chẳng quan tâm nhiều đến sức khỏe của mình. Tôi cần phải luyện cơ bắp mà.

Ngoài ra, cái xe đó cũng giúp tôi giảm được vào kilo do hội chứng “mang thai cùng vợ”.

Ngày 19 tháng 01 năm 2006

BẢY SỰ THẬT BẤT KỲ

Không biết các bạn có biết đến nguyên tắc điều tra trên blog không. Đó là một hỗ trợ đặc biệt. Thường thì người ta làm một bộ câu hỏi về một chủ đề nhất định, viết các câu trả lời trên blog rồi chuyển cho các blogger[\[4\]](#) khác mà mình yêu quý. Những người này, đến lượt họ cũng trả lời các câu hỏi đó, v.v...

Cô bạn đồng nghiệp Stellou[\[5\]](#) đã gửi cho tôi bảng hỏi “7 random facts” (bảy sự thật được lựa chọn ngẫu nhiên). Để phục vụ cho blog của mình, tôi xin liệt kê ra đây 7 sự thật về việc sắp làm bố của tôi:

1. Bụng Nàng cứ tròn dần, tròn dần, buổi tối tròn hơn buổi sáng. Hôm qua tôi vừa tìm thấy trên Flickr[\[6\]](#) ảnh của phụ nữ mang thai. Thật đấy. Ngốc thật, đúng không? Ừm, tôi rất muốn thấy Nàng không thể nằm dài (nằm sấp) trên người tôi trước khi ngủ nữa. Tôi rất muốn thấy bụng Nàng thật tròn.
2. Các bạn biết tại sao không? Vì Nàng thất vọng khi chưa thấy động đập gì trong bụng. Vì thế nên tôi...
3. Điều buồn cười nhất là rốn Nàng vốn bé bé xinh xinh cứ từ từ giãn ra mỗi ngày.
4. Hôm nọ, Nàng mặc một chiếc quần bò cạp trễ đi làm, Buổi sáng, Nàng kêu chặt. Đến tối về, Nàng đã cắt nó vào tủ để tám tháng nữa mới dùng đến.
5. Tôi thích có con gái. Nhưng tôi cũng thích có con trai. Tiu nhiên, tôi thấy con trai hay con gái đều có cái hay (và phiền phức) riêng.
6. Hôm trước, Nàng băn khoăn không biết liệu tôi có sợ phải bế em bé không. Có thể hơi sợ chứ. Ít nhất là trong thời gian đầu. Tôi không biết. Tôi sẽ thử. Nhưng hiện giờ tôi chưa biết. Cách nhìn cuộc sống chắc phải thay đổi nhiều lắm khi còn bé/ thành bé được sinh ra.
7. Còn sau khi có em bé thì sao? À đó là một đề tài được thảo luận thường xuyên của chúng tôi hiện nay. CHÚNG tôi sẽ cố gắng để cùng nhau làm tốt nhất vai trò làm bố - làm mẹ. làm chồng - làm vợ và vai trò là tình nhân của nhau. Ít nhất là tôi hi vọng thế.

À, suýt nữa thì tôi viết điều thứ tám rồi. Ờ không, điều bảy, tôi đã nói rồi. Các bạn đợi câu hỏi khác vậy nha.

Ngày 20 tháng 01 năm 2006

PHỤ NỮC CÓ THAI ĐANG BỊ HỘI CHỨNG SARKOZY[\[7\]](#)

Hôm nọ đã diễn ra một hành động không tỉnh táo của cô vợ đang có thai của tôi. Có lẽ, các bạn đã nghe vụ một học sinh cấp ba bị phạt 135 euro vì tội nhổ nước bọt ra đất.

Tôi cực kỳ ngạc nhiên khi thấy Nàng coi vụ việc đó là hoàn toàn bình thường. Mặc dù, chắc chắn Nàng không phải là “tín đồ” của việc đe nẹt mà Nàng tiên về “cánh tả” hơn. Lạ thật! Tôi đã giải thích với Nàng rằng thật ngu ngốc khi lôi một cái luật từ thời Pétain ra dùng. Nhưng vô ích, Nàng kiên quyết giữ ý kiến của mình. “Bình thường thôi”, Nàng đáp.

Trời, suýt nữa thì tôi phát bực lên. Rồi Nàng đi làm. Còn tôi bắt đầu suy nghĩ. Nàng trách bố mẹ cậu học sinh đó, nàng thấy khạc nhổ ra đấy là rất mất vệ sinh, rằng: “Anh không biết nếu tất cả mọi người đều nhổ nước bọt ra đấy như thế thì sẽ xảy ra dịch cúm gà và chúng ta sẽ chết hết

sao?"///Dĩ nhiên, tôi biết điều đó. Phụ nữ có thai cần cảm thấy sự an toàn, nhưng Nàng còn đặt mình vào trường hợp của thành bé kia và tự nhủ con - trai - của - Nàng - sẽ - không - bao - giờ - nhổ - bậy - ra - đất - như - vậy...

Tối Nàng về, khi tôi nói cho Nàng biết suy nghĩ của mình (tôi không giấu Nàng điều gì cả), Nàng nhủ vai...mà khi Nàng có điệu bộ như vậy nghĩa là lời tôi nói cũng không xa sự thật là mấy. May mà đến lúc bầu cử tổng thống năm 2007 thì “con quỷ lùn” của chúng tôi đã ra đời rồi. Lúc đó chắc Nàng sẽ đỡ căng thẳng hơn...Hoặc ít nhất là cũng có cái lợi khác...Các bạn tưởng tượng xem, một cặp đẹp đôi như chúng tôi mà lại tan vỡ chỉ vì một thằng nhóc 16 tuổi nhổ bậy ra đất và hai ông cảnh sát quá cứng nhắc?...Haha. Thật vô lý.

Ý tưởng đổi nghề trong ngày: tôi sẽ làm chuyên gia tâm lý hạng xoàng cho phụ nữ có thai.

Ngày 23 tháng 01 năm 2006

QUẦN LÓT CỦA BÀ BẦU

Trích đoạn một cuộc nói chuyện xứng đáng được đưa lên blog.

-(*Tôi ngạc nhiên*) Ôi, xem nào, em mua mấy cái quần lót to tướng thế này à?

(Đúng thế đấy, hồi ông bố tương lai đang đọc blog, phụ nữ có thai luôn tìm kiếm sự thoải mái. Vĩnh biệt các loại quần lưới, những chiếc quần lót gợi cảm. Ít nhất trong vòng 9 tháng. Còn nếu hoóc-môn của vợ bạn tăng lên, kích thích cô ấy mặc những bộ đồ lót sexy thì hãy tận hưởng như cậu thiếu niên lần đầu biết mùi giới tính vậy nhé! Ai mà biết được...Tranh thủ đi.)

-(*Nàng tức giận*) À không, em không mặc mấy cái quần lót to tướng đâu nhé...không phải bây giờ!

-(*Tôi đã biết đoạn cuối của câu trên mới là quan trọng*) Thế à? Không phải bây giờ? Nghĩa là sao?

-(*Nàng vui vẻ, cầm lấy một cuốn catalog*) Thì đúng thế! Anh xem này! (*Nàng chỉ cho tôi một loại quần bó sát mà ngay cả bà tôi cũng thấy cực kỳ lỗi mốt*) Cái này rất tốt, nó đỡ được cả bụng, nhất là đến tháng cuối.

-...

-Ơ, anh không tin à?

-...

Tôi nghĩ sự im lặng của tôi lúc đó đã khiến Nàng hiểu ra rằng sự kiện quan trọng sẽ đến với chúng tôi trong vòng năm tháng tới. Nàng đã nhận ra một ranh giới không nên vượt qua giữa việc “cảnh báo cho chồng nhằm tránh một vụ đột tử vì đau tim” (tôi 28 tuổi, còn trẻ quá) với việc “cố gắng thuyết phục chồng về lợi ích của một chiếc quần lót cao đến tận ngực, thậm chí che được cổ vào mùa đông”.

Ý tưởng đổi nghề trong ngày: sáng tạo ra một loại quần áo gợi cảm cho phụ nữ có thai. Dây giữ tất không bó chặt lấy đùi, quần lót lưới - che - mỏng - chút - ít - nhưng - không - quá - nhiều, dạng áo lót không giống áo chống đạn. Tôi nghĩ sẽ tìm được đầu ra. Như thế sẽ thúc đẩy các ông chồng đi mua đồ về cho vợ.

Ngày 28 tháng 01 năm 2006

KHÁCH KHỨA SẼ NGỦ DƯỚI TẦNG HẦM

Tôi đã nói với các bạn về bộ xe có mui- xe đẩy và nôi giữ ấm hoành tráng mà chúng tôi đã mua. Các bạn có biết những thứ đó giờ được để ở đâu trong khi chờ bố trí căn phòng tương lai

cho con bé/ thằng bé không? Để ở phòng ngủ dành cho khách!

Hôm mang chiếc xe đẩy mua được từ Albert về, Nàng bảo:’ Lúc nào rảnh, anh lắp nhé.” Người đàn ông mạnh mẽ trả lời đầy lo lắng: “ thế anh để tạm vào đâu trước nhé? Để ở tầng trên cùng nhé?” ... “ Không không, để ở trong phòng ngủ dành cho khách ấy.”

Trong phòng đã có rất nhiều thứ: tất cả những thứ cho em bé (trừ những cái không cần thiết) mà Nàng đã mua được ở đợt giảm giá một cách tình cờ với mục đích lam dụ đi những lo lắng của bà mẹ tương lai.

Tóm lại, bây giờ phòng ngủ dành cho khách giống hệt như phòng của em bé.

Ngày 29 tháng 01 năm 2006 **“ THUYẾT PHỤC ÔNG BỐ TƯƠNG LAI”**

Internet giúp bạn biết được hiện có bao nhiêu người đang đọc blog của mình, dù ở đâu chỉ cần gõ từ khóa là họ có thể tìm được vào blog của bạn.

Tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy vào blog của tôi bằng cách tìm cụm từ “ thuyết phục ông bố tương lai” trên Google. Điều này làm tôi bật cười. Sau đó tôi cũng thử gõ mấy từ này vào Google. Tôi cứ đinh ninh sẽ ra vài kết quả và không có kết quả nào nào liên quan tới blog của tôi.

Nhưng thực tế thì hoàn toàn khác. Có tới 68.000 kết quả! Chủ yếu là các diễn đàn của những phụ nữ đang tìm lý lẽ thuyết phục chồng sinh con.

“ Thuyết phục”. Từ này làm tôi nghĩ đến các cuộc gặp làm ăn lúc tôi phải “ thuyết phục” một đối tác tiềm năng chấp nhận để chúng tôi cung cấp hàng cho họ. Nhưng ... nhưng... các quý cô, hãy tỉnh lại đi! Tôi không nói đến việc cung cấp một dịch vụ hay việc thuyết phục các ông chồng tặng vợ một chiếc áo hợp thời trang đâu nhé !... Tôi đang đề cập đến sự ra đời của một con người, vì thế không có chuyện “ thuyết phục” mà là cả hai đã cảm thấy thích hợp để có con hay chưa.

Sau đó, tôi lại tưởng tượng thấy các ông chồng công con trên lưng. Nghĩ đến đây, tôi thấy sợ.

Tôi có lời nhắn nhủ (rất cá nhân và chỉ xuất phát từ bản thân tôi) đến tất cả những bà vợ đang cố thuyết phục chồng sinh con: Tôi yêu vợ tôi được 10 năm rồi, chúng tôi biết nhau khi cùng học cấp 3. Khi chúng tôi còn trẻ, Nàng đã tìm cách thuyết phục tôi đính hôn, rồi thôi. Nàng hiểu rằng lúc đó còn quá sớm. rồi một ngày, điều đó cũng đến. Vào lúc nàng ít mong đợi nhất. Tôi đã sẵn sàng, thế thôi. Đám cưới cũng vậy. Và với đứa bé cũng vậy. Cách đây vài năm (hai hoặc ba năm), tôi vẫn nghĩ là chẳng cần thiết phải có con. Nhưng bây giờ, mọi việc đã khác. Các bạn thấy đấy, tôi đang là ông bố tương lai hạnh phúc nhất.

Các quý bà, quý cô thân mến, trong con người đàn ông cũng có một đồng hồ sinh học đang chạy. Có con ở tuổi này là sớm quá, quá sớm! “ Thuyết phục” chồng có con cũng đồng nghĩa với việc các bạn đang tự dẫn mình tới những hệ lụy không thể tránh khỏi trong vài tháng hoặc vài

năm tới. Thằng thẩn mà nói, liệu bạn có vui không khi con mình lớn lên cùng với những suy nghĩ ngầm của người bố: “ con biết không, chỉ có mẹ con muốn có con thôi?”

Sau đó, các bạn có thể chọn cách sinh con một mình, nếu chồng không phải là mối bận tâm của các bạn. Theo tôi hiểu, ở Pháp, người độc thân vẫn chưa được phép làm thụ tinh nhân tạo. Nhưng chúng ta có thể trao đổi thông tin và kinh nghiệm trên các diễn đàn. Phần lớn các câu trả lời sẽ là” Đúng, các mô hình xã hội đều không thích những bà mẹ độc thân”. Tôi tự hỏi một đứa trẻ được hạnh phúc khi nó sống với một bà mẹ độc thân hay khi có cả cha lẫn mẹ nhưng lại không được chính cha mẹ mình đón nhận?

Các bạn sẽ nói: “ Như vậy thì sự tồn tại của người đàn ông còn có nghĩa lý gì?” Nhưng thôi, đây lại là một chủ đề khác.

Ngày 30 tháng 01 năm 2006 **QUẢ CẦU THỦY TINH VÀ TÃ LÓT**

Trong nhà hàng trưa hôm qua.

- (Nàng, nhăn mặt)...
- (Tôi, hiệp sĩ dũng cảm, sẵn sàng mang cáng đến cho Nàng nếu có bất thường) Không ổn à em?
- Không, không sao, em chỉ đau bụng thôi.
- (Giọng tôi hơi chùng xuống) À...
- Không, bản tin hàng tuần của Pampers.com bảo như thế là bình thường. Tuần này, tử cung của em có lẽ sẽ rộng thêm một ít nên sẽ đau.
- (Tôi bình tĩnh lại và trầm ngâm)...

Pampers.com, vị cứu tinh của tôi. Hàng tuần, các bạn không chỉ đóng vai bà Irma[8] chăm sóc cô vợ đang mang thai của tôi mà các bạn còn biết cách làm Nàng yên lòng nữa. Cảm ơn. Tôi yêu các bạn.

[1] Hemoglobin hay *Heamoglobin*- viết tắt là Hb, huyết sắc tố

[2] Tiếng Anh có nghĩa là *đứa trẻ hoàn hảo*

[3] Bộ phim có tên tiếng Anh là War of the Worlds, được chuyển thể từ tác phẩm khoa học giả tưởng kinh điển của Hebert. G Wells năm 1953. Đây là một câu chuyện phóng tác từ những sự kiện có thật trong lịch sử khi toàn nhân loại đặt câu hỏi về sự tồn tại của sự sống trên sao Hỏa

[4] Người viết blog

[5] Người sáng lập trang web <http://stellou.moimoije.com>

[6] Trang web quảng cáo ảnh. Có thể tìm thấy hàng trăm nghìn bức ảnh được người dùng Internet đưa lên trang www.flirck.com

[7] Hội chứng những người đàn ông Pháp đi thẩm mỹ để mong sở hữu vẻ ngoài trẻ trung.

[8] Nhà tiên tri

Ngày 02 tháng 02 năm 2006

KHÁM PHÁ CUỘC SỐNG: HÊ, MANU, CẬU SAO RỒI?

Hôm qua, cứ như tôi nghĩ thì phải đến 98% các cặp vợ chồng sắp có con (2% còn lại chắc quên mất) đã xem bộ phim tài liệu *L'odyssée de la vie* (Khám phá cuộc sống) trên kênh truyền hình France 2. Bộ phim tài liệu này cũng chẳng có gì hay nếu nó không có những hình ảnh tổng hợp cực kỳ hấp dẫn, cho phép người xem có thể tận mắt thấy toàn bộ quá trình thụ thai cho đến khi đứa trẻ ra đời.

Các bạn biết lúc người ta chiếu hình ảnh vô vàn tinh trùng được phóng ra rồi đấy. Chính tôi đã khích lệ những anh bạn bé nhỏ đó. Nhưng các bạn phải hiểu là: quãng đường mà chàng Tinh trùng phải vượt qua để đến được với nàng Trứng thiêng liêng cũng dài tương đương như khoảng cách từ Trái đất tới Mặt trăng vậy. Những cậu bé này thật dũng cảm. Lúc đó, tôi có cảm giác thật tự hào và cũng hơi rơm rớm nước mắt nữa.

Tóm lại, những hình ảnh có tính chất tổng hợp này cực kỳ tuyệt. Những hình ảnh siêu âm đen trắng và mờ mịt không thể so sánh được những hình ảnh chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số hay hình ảnh được chiếu trên truyền hình.

Điều làm tôi băn khoăn trong bộ phim tài liệu này là vai trò mờ nhạt, vị trí rất nhỏ bé của ông bố tên là Manu. Ôi, nhưng đó không phải là lỗi của cá nhân ông bố này. Anh ta có vẻ rất đáng yêu và chắc chắn là một ông bố tuyệt vời. Theo tôi, do từ trước đến nay, đàn ông không giúp ích được gì trong giai đoạn vợ mang thai, nên người ta không nhắc đến họ.

Ngoài ra, ở đầu bộ phim có đoạn đạo diễn hỏi Manu về cảm giác khi nghe vợ thông báo có thai. Anh ta nở nụ cười hơi ngốc nghếch và nói một câu hoàn toàn vô nghĩa: "Thật tuyệt". Nhưng đúng là khó có thể nói câu gì khác được... Và vì còn nhiều thứ cần nói đến nên không ngạc nhiên là ông đạo diễn đã bỏ qua nhiều thứ định phỏng vấn Manu. Tôi tưởng tượng ông ta sẽ nói trong cuộc họp: "Vậy với ông bố này, tôi chắc là ngoài việc cười một cách ngây ngô ra, anh ta chẳng biết nói gì cả. Vì thế, chúng ta sẽ tập trung vào bà mẹ - người sẽ nói về cảm xúc và những nỗi sợ hãi của mình. Tất cả đều được biểu hiện rõ nét bằng hình ảnh..."

Điều cuối cùng làm tôi trăn trở là anh chàng Manu tội nghiệp, sau khi thực hiện nghĩa vụ của một ông chồng có vợ vừa sinh và cắt dây rốn cho đứa bé, đã đóng vai một cái cây không được ai chú ý đến còn bà mẹ tập trung hoàn toàn sự chú ý vào cô con gái và chỉ nhìn đứa bé. Trong khi Manu mặc áo blu màu xanh lá cây, cố gắng một cách tuyệt vọng để bắt được ánh mắt rạng rỡ của vợ... người mà như chúng ta thấy rõ trên hình đã chuyển từ tâm thế người vợ sang tâm thế người mẹ chỉ trong một giây. Ấn tượng thật. Tôi đã chỉ cho vợ tôi thấy chi tiết đó.

Ngày 03 tháng 02 năm 2006

Lần siêu âm thứ hai là vào buổi sáng. Nàng dậy từ 6 giờ 30 để uống cả lít nước như chỉ định. Nàng vốn là một học sinh gương mẫu mà. Và hậu quả là trên đường đến phòng khám, Nàng liên tục than thở: "Em phải đi vệ sinh... em phải đi vệ sinh..." Còn tôi làm một kẻ hài hước, tôi kể chuyện để khiến Nàng cười. Đến phòng siêu âm, tôi choáng váng, phát điên lên vì nóng nực. Với Nàng thì không sao, Nàng nhẹ nhàng cởi quần áo, còn tôi thì bắt đầu cảm thấy nóng lên tận đầu. Vừa đặt máy soi lên bụng Nàng, bà bác sĩ đã kêu lên: "A, bàng quang của cô căng quá! Cô đi vệ sinh đi". Nàng đi giải quyết, còn tôi thì lẩn ra cười. "Không ai bảo anh chị à?" ... Tôi nghĩ bà ta đã hỏi câu ngốc quá. Đứa bé nằm rất kỳ quặc. Đầu chúc xuống dưới nên hình ảnh không rõ lắm. Duy nhất có một điều chắc chắn: nó đang cử động và cử động rất tốt. Đứa bé cựa quậy nhiều đến nỗi bà bác sĩ không thể có được những hình ảnh cần thiết.

Trong lúc vợ tôi rơm rớm mắt như thường lệ khi thấy hình ảnh siêu âm của con thì tôi ngồi ghế. Người tôi nóng. Nóng kinh khủng.

Điều khiến tôi không thể chịu đựng thêm được nữa là khi bà bác sĩ chăm chú nhìn não của đứa bé và thốt lên "ơ?". Câu "ơ?" không nói lên điều gì nhưng cũng nói lên tất cả. Lúc đó, những nghi ngờ tệ hại nhất đã hiện lên trong đầu tôi. Tôi quá nóng. Tôi tự nhủ rằng thế là xong, bà ấy đã tìm ra điều đáng lo rồi. Bà nhìn chăm chăm vào màn hình trong khoảng ba hoặc bốn giây. Chỉ vậy thôi mà tôi cảm thấy dài vô tận. Người tôi nóng kinh khủng, tôi cảm thấy không ổn chút nào. Tôi ấn mình ngồi sâu vào ghế. Cuối cùng bà bác sĩ nói: "Chà, tôi cần đổi góc nhìn". Không phải chỉ có thế. Tệ thật. Nhưng giờ tôi còn bị hạ đường huyết. Lẽ ra tôi phải ăn sáng chứ, ghét thật.

Nhưng tôi sẽ không ra khỏi phòng đâu. Một ông bố mà lại ngất xỉu trong phòng siêu âm thì ngớ ngẩn quá. Còn vợ yêu hay khóc của tôi nữa, Nàng sẽ nghĩ gì?

"Anh ấy thấy không yên tâm? Anh ấy sợ? Liệu nỗi sợ hãi của anh ấy có cơ sở không?"

Cứu tôi với! Tôi muốn giúp Nàng thoát khỏi những suy nghĩ tiêu cực như thế. Thế nên tôi ở lại. Và trong một khoảnh khắc sáng suốt, tôi nhớ ra rằng tôi vẫn đang mặc áo len trên người. Ngốc thật, tôi phải thừa nhận với các bạn như vậy. Tôi liền cởi áo len ra, mặc mỗi áo phông. Sau vài phút định thần, tôi đã thấy khá hơn.

"Anh này, hình như lúc này anh không khoẻ lắm? Lẽ ra sáng nay anh phải ăn chứ?" Nàng nói với tôi khi bước ra khỏi phòng. Nàng thật đáng ghét. Đang xúc động thế mà Nàng vẫn nhận ra vẻ nhột nhạt của tôi. Bà bác sĩ bảo chúng tôi quay lại sau 15 ngày hoặc sau ba tuần nữa vì vị trí của đứa bé nằm lạ quá. ... Lần sau, nhất định tôi phải ăn trước khi đưa vợ đến phòng siêu âm mới được.

Ngày 04 tháng 02 năm 2006

XE ĐẨY HAI CHỖ

Không biết tôi đã nói với các bạn là em gái tôi cũng đang có thai chưa nhỉ? Nó mang thai trước vợ tôi bảy tuần.

Chúng tôi đã tìm được một cô trông trẻ. Cô này không làm việc vào thứ Tư. Vì thế, cứ cách một tuần “con quỷ lùn” của chúng tôi sẽ đến chiếm cứ nhà ông bà nội, rồi ông bà ngoại.

Em gái của tôi cũng vậy, hai tuần một lần vào ngày thứ Tư, nó lại đến nhà bố mẹ tôi. Bố mẹ đáng yêu của tôi luôn sống theo công thức “sống tốt nhất là nên biết lo xa”, vì thế họ đã mua một xe đẩy đôi. Tôi gọi điện cho bố để thông báo mọi chuyện vẫn ổn, ông đã nói chuyện về cái xe đẩy hai chỗ ấy. Đến lượt tôi, tôi báo lại cho Nàng:

Này, em biết không, cuối cùng bố mẹ sẽ nhận giữ đứa nhỏ của cô em gái anh vào thứ Tư.

- Thế ư? Vậy là ông bà sẽ trông cháu vào thứ Tư à?
- Rõ ràng. Mà bố mẹ còn mua cả xe đẩy hai chỗ cơ đấy.

Ngày 04 tháng 02 năm 2006

TRUNG TIỆN

Nàng thích khơi ra những chủ đề khô khan trong những buổi tối lãng mạn của chúng tôi:

- Anh này, anh có nhớ không, lúc trước em gái anh bảo với em là cô ấy trung tiện suốt ngày đấy.
- *(Tôi chế giễu)* Ừ, còn em thì trêu cô ấy.
- *(Nàng ra vẻ thú tội)* Ừ, tốt nhất là em không nên nói ra. Thật bực mình vì em không thể ngừng trung tiện được. Em bị thế suốt thôi. Giá như anh biết được em trung tiện bao nhiêu lần mỗi ngày. ...

- *(Tôi nghĩ “nhưng sao Nàng lại kể với mình chuyện này?”)...*

- Thỉnh thoảng, lúc em ở cạnh, em có bị như thế đấy. Nhưng em không nói với anh đâu, anh yên tâm chưa?

- *(Tôi bình tĩnh lại. Lúc nào Nàng cũng rất hiểu tôi)...*

Ngày 07 tháng 02 năm 2006

SỐT RUỘT

- *Em hiểu anh mà, anh không bao giờ có thể giữ bí mật được đâu, anh sẽ cho em xem cái blog ấy trước.*
- **Em đang mơ đấy.**
- **Thôi được. Để rồi xem.**

Phụ nữ thật “đáng ghét”, nhất là vợ tôi.

Dù sao thì Nàng có thể thoải mái thử phản ứng của tôi. Tôi mới viết được gần một nửa và chưa sẵn sàng bỏ lời hứa đâu. Lúc nào sinh xong, Nàng sẽ đọc nội dung blog. Và tôi cũng nghĩ rằng khi đó, Nàng sẽ thu xếp để có thể đọc được.

Ngày 07 tháng 02 năm 2006

KHOẢNH KHẮC YÊN LẶNG

Đêm nay, lúc 2 giờ 30 sáng. Nói chung, giờ này là giờ tôi ngừng làm việc để đi ngủ. Theo thói quen, tôi để máy tính chạy cả đêm. Tranh thủ lúc đó để nó bảo quản đĩa cứng cho tôi. Nhưng hôm qua, tôi lại muốn tắt máy tính.

Nói thế này thì thật ngốc, nhưng khoảnh khắc đó thật kỳ diệu. Quạt gió máy tính ngừng chạy, cái iPod [\[1\]](#) của tôi cũng ngừng thì thầm nhạc (nhạc của Morley, tôi thật lòng khuyên các bạn nên nghe), đèn bàn để chế độ “ánh sáng dịu” và dưới ánh sáng đó, tôi viết chương trình cho ngày mai. Rồi tôi ngừng viết. Sau đó, tôi chợt nhận ra, đó là giây phút cực kỳ yên lặng.

Tôi bình thần ngồi vào chiếc tràng kỷ ở phòng khách bên cạnh. Trong phòng ngủ dành cho khách, phòng mà các bạn biết đã chất đống hàng loạt thứ dành cho em bé. Và, một khoảng lặng. Một trong những khoảng lặng trong ngày, tôi tự nhủ, nếu tốt đẹp, vào giờ này trong vòng sáu tháng nữa, tôi có thể đến xem con gái/con trai của tôi đang ngủ.

Các bạn biết không? Tôi không chỉ cảm thấy hạnh phúc khi nghĩ đến giây phút đó mà tôi còn mong ngóng đến ngày đó nữa.

(Một kịch bản khác cũng có thể xảy ra: trong vòng sáu tháng nữa, đứa bé sẽ đang gào lên đòi bú mẹ. Chắc lúc đó tôi sẽ ngốc nghếch mà nói; “Mẹ con đã ngủ rồi! Con uống tạm một cốc coca nhé?...”)

Ngày 08 tháng 02 năm 2006

CẢNH GIÁC

Tôi cần phải bình tĩnh lại. Bụng Nàng đã bắt đầu trông rõ và tôi càng lúc càng ý thức hơn rằng Nàng đang có thai. Và rằng Nàng có thể gặp tai nạn. Cứ mỗi lần nghe thấy tiếng gì rơi trong nhà hay có tiếng động khả nghi, tôi lại thót tim. Liệu có chuyện gì không hay xảy ra với Nàng không?

Từ tầng trên, tôi thường gọi Nàng ở dưới tầng dưới chỉ để xem Nàng có làm sao không. Chỉ khi Nàng đáp lại tôi mới thấy nhẹ nhõm.

Qua thời kỳ đầu, tôi không còn những lúc sợ hãi như thế nữa. Nhưng vài tháng trước thì tệ hơn. Chỉ cần Nàng di chuyển để đến với tôi là tôi đã trông chừng xem liệu có vật điên khùng nào ở đâu bay đến rơi trúng Nàng không. Bất kể là cái gì.

Trí tưởng tượng phong phú của tôi còn tạo ra những hình ảnh cực kỳ vui vẻ về một cuộc sống thiếu Nàng. Không buồn cười đâu. Tôi nói thật đấy. Sẽ là một thảm họa đấy.

Tôi chưa bao giờ nói với Nàng về điều này cả, vì nó thật kỳ cục. Mà tôi cũng sẽ không nói đâu. Tôi thích giữ cho riêng mình hơn. Nhưng hiện giờ, nỗi sợ đó hình như đang trở lại nên tôi sẽ giải tỏa nó bằng cách viết blog. Một nơi để trút những nỗi sợ nực cười mà.

Ngày 09 tháng 02 năm 2006

SỚM THÔI...

Có một chuyện rất hay là từ mấy ngày nay, Nàng vẫn chưa cảm thấy có em bé trong bụng, nhưng tôi lại có cảm giác Nàng đã cảm nhận được mình mang thai. Nhưng dù sao Nàng cũng đang dần chuẩn bị để đón nhận nó, một cách có ý thức hoặc vô thức, tôi không biết nhưng về phần mình tôi cũng chuẩn bị.

Chuẩn bị như thế nào ư?... Bằng cách bắt đầu coi đứa bé còn trong bụng kia như một con người thực sự.

Một đoạn nói chuyện tối qua khi chúng tôi ra khỏi nhà hàng:

- **(Nàng xoa bụng) A! Nó hài lòng này, nó được ăn no rồi mà.**
- **(Tôi nở nụ cười ngốc nghếch của ông bố tương lai, người đang**

không biết đáp lại điều này thế nào. Vượt quá sức anh ta.)...

- **(Nàng, rõ ràng là không hiểu rằng tôi đang xúc động hơn là đang giấu cợt)... Em ngốc quá nhỉ?**
- **(Tôi định thần lại một lát)... Không, không hề. Em vui làm anh cũng thấy vui.**

Thực là ngốc. Thế này là hết mức rồi. Bực thật. Tối nay tôi cần nói với Nàng rằng khi tôi không trả lời Nàng điều gì đó thì không có nghĩa là tôi không để ý gì đến Nàng. Mà là tôi đang xúc động.

Ngày 11 tháng 02 năm 2006

ANH XÁCH, EM XÁCH, CHÚNG TA CÙNG XÁCH^[2]

Tối hôm nọ, tôi thấy Nàng mở cửa bếp, tiến về phía cái thùng rác và cố gắng nghiêng người để đưa nó ra ngoài.

- **Jane, em đợi đã! Em đang mang thai! Anh là đàn ông khỏe mạnh, để anh mang thùng rác ra cho!**
- **Vâng, hay quá.**

Vừa xách thùng rác, tôi vừa nghĩ đến hai việc:

- “Ôi, bực thật, nó phải nặng đến ba cân, nhưng làm thế nào mà Nàng có thể di chuyển được nó nhỉ?”
- “Nào, giờ thì mình đang làm những việc mà trước khi Nàng mang thai mình chẳng bao giờ làm...”

Tôi bắt đầu liệt kê trong đầu một dãy việc phải làm. Tổng hợp lại thế này:

1. Xách thùng rác ra ngoài (tôi vừa mới đang xách ra nên cũng tính)
2. Mang các bịch Coca ra khỏi siêu thị Carrouf vì thật ra tôi thích trẻ trung, tự do cơ. “Ờ, xe đẩy chỉ dành cho nhà giàu hoặc nhà đông người thôi. Tôi thích nhìn ngó các dãy hàng hơn”
3. Mang các thứ từ tầng ba xuống tầng hai hoặc từ tầng ba xuống tầng một. Hoặc từ tầng hai xuống tầng một. (Mà phải nói thật là Nàng đã từng ngã thâm tím mặt khi đi cầu thang cách đây một năm và từ lúc đó Nàng rất thận trọng... chuyện dài lắm)
4. Mang vác những đồ nặng giúp Nàng.
5. Vì Nàng đã ngã một lần nên khi Nàng bước xuống cầu thang, tôi phải đi cùng và tôi ý thức rằng cần phải đi trước Nàng. “Anh sẽ giữ em nếu em ngã, Jane.”
6. Khi chúng tôi lên gác cũng vậy, tôi luôn đi sau Nàng. “Jane, em hãy yên tâm, anh đã đề phòng hết rồi”

Nhưng mà, đừng có nghĩ là tôi sẽ làm hết mọi việc nhé. Tôi vẫn không là quần áo đâu. Không phải là tôi không biết làm mà vì tôi còn chẳng đủ kiên nhẫn để học. Công việc là quần áo làm tôi phát chán, ừ, đúng thế, phải không? Không phải có vợ mang thai mà người ra sẽ thay đổi hoàn toàn đâu nhé. Điều này cũng hơi giống với việc tự dừng Nàng lại đánh bại tôi trong trò Pro Evolution Soccer 5[3]...Thực tế, không bao giờ có chuyện đó.

Ngày 13 tháng 02 năm 2006

TRÒ CHUYỆN VỚI THAI NHI

Mỗi lần Nàng thay quần áo, tôi lại há hốc miệng ra ngắm Nàng. Mỗi ngày bụng Nàng lại tròn hơn. Điều đó khiến tôi kinh ngạc. Vẻ ngưỡng mộ không giấu giếm của tôi thường khiến Nàng bối rối và hình như lần nào Nàng cũng tìm chuyện gì để nói nhằm khóa lấp sự im lặng.

Hôm qua cũng vậy.

- **(Nàng nhìn tôi) Hình như từ tháng thứ sáu cần phải nói chuyện với nó đấy...**
- **(Tôi không nói gì nhưng chắc Nàng đã cảm thấy tôi sắp nói điều gì đó ngốc nghếch)...**
 - **Nhưng không phải là kiểu làm trò đâu nhé!**
 - **... Không chứ, xem này.**
 - **Chà. Em biết thừa anh rồi.**
- **Ờ không. Em đợi nhé, anh sẽ thử. Giống thế này không? (Tôi nói với bụng Nàng) Khỏe không con? (và tự hào nhìn Nàng) Thế phải không?**
 - **Ngược hoàn toàn với điều em vừa nói. Không làm trò mà.**
 - **(Tôi tiu nghỉu)...**

Đấy. Rõ ràng là tôi vẫn còn việc phải làm. Nhiều việc là chẳng khác. Tôi phải mua một cuốn sách của Nietzsche[4] về mới được. Rồi tôi sẽ đọc cho người ta nghe. Có khi lại làm người ta vui hơn nữa. Không phải tôi nói tới em bé đâu, mà là nói tới mẹ của nó cơ.

Ngày 14 tháng 02 năm 2006

QUÀ CHO NGÀY VALENTINE

Tôi khá điên đầu ngày hôm nay. Thường thì chúng tôi bỏ qua ngày này[5], nhưng tôi đã tự nhủ dù sao thì đây có thể là ngày Lễ Tình nhân duy nhất mà Nàng mang thai. Rồi tôi lại nghĩ chúng tôi sẽ mặc kệ nó. Sau đó, tôi lại thay đổi ý định. Tôi biết, về vấn đề này tôi thật là thiếu quyết đoán.

Tôi sẽ in cho nàng một hai bài viết trong blog. Tôi đã tặng Nàng ba bài đầu nhân dịp Noel. Tôi thấy Nàng rất thích món quà đó. Thậm chí, lúc đấy Nàng còn hơi rung rung nước mắt nữa.

Tôi vẫn còn thời gian, vì đây mới là khoảng bài viết thứ 40 của tôi. Với tiến độ này, dù Nàng có mang thai trong sáu năm nữa, tôi vẫn có cái để tặng cho Nàng đọc. Mà còn tiết kiệm nhiều nữa chứ, nghĩ xem: không mất xu nào cho quà với hoa. Tôi muốn làm Nàng vui? Tặng Nàng một bài viết trên blog. Và tôi phải viết nhanh hơn để tặng Nàng... Hihihhi. Tôi tính toán bủn xỉn quá! Thế là xấu nhỉ? Ừm, tôi biết chứ, tôi đóng vai keo kiệt cực tốt mà.

Dù sao thì trong vòng bốn tháng rưỡi nữa cũng không có gì lớn để ăn mừng cả. Nếu có thì đó có thể là kỷ niệm lần thứ 11 nụ hôn đầu tiên của chúng tôi, ngày 13 tháng 5. Lúc đó, tôi phải tìm cái gì khác để tặng Nàng, chứ một tờ giấy thì đơn điệu quá.

Ngày 14 tháng 02 năm 2008

TÔI TRUNG THÀNH VỚI PAMPERS

Ngài Giám đốc Marketing của Pampers thân mến, tôi muốn qua bức thư ngắn ngủi này bày tỏ với ngài tất cả sự ngưỡng mộ của tôi. Là người chuyên làm trong lĩnh vực truyền thông và marketing, tôi thực sự ngạc nhiên trước những nỗ lực của ngài để “tạo ý tưởng” cho các ông bố, bà mẹ tương lai ngay từ trước khi con họ ra đời.

Cho đến giờ, ngài mới chỉ thuyết phục được vợ thân yêu và dịu dàng của tôi thôi. Một tờ quảng cáo lấy đầu đó ở chỗ bác sĩ phụ khoa, một trang web chửi chu, một tờ thông tin thay vai trò của bà Irma làm vợ tôi yên tâm. Tôi đã rất ấn tượng với tất cả những điều tốt đẹp mà ngài mang đến cho gia đình tôi, nhất là cho người vợ đang mang thai của tôi. Những điều đó không chỉ có ý nghĩa chốc lát đâu nhé.

Nhưng giờ thì thưa Mr Pampers, ngài vừa chinh phục được tôi rồi.

Hôm nọ, sau buổi khám đầu tiên ở nhà hộ sinh, Nàng mang về một vali nhỏ làm bằng các tông. Báo trước là cái vali chỉ vô giá trị đó được thiết kế để chỉ phụ nữ mang thai mới mở được, vì tôi – ông bố tương lai tò mò – đã thử mở... mà không được. Không phủ nhận là tay tôi thô kệch nhưng lẽ nào đó lại là lý do?

Tóm lại, Nàng đã thử mở cái vali đấy tối qua, cẩn thận lấy các thứ bên trong ra. Nàng lật hết các lớp giấy, lấy ra hàng đồng phiếu giảm giá. Và một đĩa Cuộc Đời.

Tối hôm đấy, trong lúc tôi đang ngồi tại bàn làm việc, Nàng đến, im lặng ngồi cạnh. Nàng

chẳng bao giờ làm vậy cả. Lần trước, Nàng thông báo cho tôi biết là Nàng có thai. Lần này, tôi tự nhủ: “Thôi xong, Nàng sắp bảo mình Nàng có đứa thứ hai!” Một giây rưỡi sau thì tôi nhận ra điều đó là không thể – thật ngốc. Tôi cũng đã tưởng tượng đến việc phải duy trì hai cái blog của ông bố tương lai. Nếu thế, chắc chắn công việc này sẽ chiếm hết toàn bộ thời gian của tôi.

Nàng đưa tôi xem một đĩa CD mà tôi không biết từ đâu ra, đĩa CD màu xanh lá cây. Với những cái tit như *Les sons avant la naissance* (Những âm thanh trước khi sinh), *D'écoutez ce qu'entend votre bébé avant sa naissance* (Khám phá những gì bé nghe thấy trước khi chào đời). Và một logo Pampers nhỏ ở dưới.

CD này thực ra là tổng hợp... không phải từ giải thưởng âm nhạc NRJ Music Award[6] đâu, mà là tổng hợp một vài đoạn nhạc cổ điển nổi tiếng. Sau mỗi đoạn nhạc, trong một vài giây, ta lại nghe thấy những gì em bé cảm nhận được qua thính giác khi ở trong bụng mẹ.

À vậy... ngốc thật phải không? Nhưng với một người đàn ông thì điều đó cũng dễ khiến anh ta xúc động như khi xem ảnh siêu âm lần đầu vậy. Còn nữa, ngài Pampers thân mến, tôi ngờ rằng ngài đã cố tình làm điều này. Chắc ngài đã phải triệu tập buổi họp và ra quyết định: “Được rồi các cậu, số liệu đã rõ ràng: Hiện nay, các ông bố đã mua hàng ngày càng nhiều, vì vậy từ giờ trở đi, họ cũng là đối tượng cần nhắm tới để chào hàng.

Với các bà mẹ tương lai, chúng ta đã làm rất tốt, nhưng còn phải tìm ra yếu tố trói buộc các ông bố và làm cho họ trở thành những người có ảnh hưởng trong việc lựa chọn sản phẩm[7]”. Ngài Pampers, ngài đã thấu hiểu được tất cả những điều đó. Để các ông bố tương lai quan tâm nhiều hơn, làm cho họ thực sự can dự vào quá trình mang thai. Phải đấy, ngài đã thắng. Rõ ràng. Tôi đang vừa nghe đĩa CD của ngài vừa viết những dòng này đấy. Và tôi long trọng quyết định rằng: con trai hoặc con gái tôi sẽ được sử dụng tã giấy Pampers.

Ờ, Em yêu, em đồng ý chứ?...

Ngày 15 tháng 02 năm 2006

KẾ HOẠCH CHỐNG LẠI CHỨNG CHỒNG MANG THAI CÙNG VỢ

Cách đây vài tuần, trọng lượng cơ thể đã tăng nhanh khủng khiếp. Không phải với Nàng mà là với tôi. Nàng tăng 5kg. Có vẻ bình thường hoặc ít nhất là gần như thế so với trọng lượng của người có thai bốn tháng.

Tôi cũng tăng 5kg.

Tôi tính nhanh: từ giờ đến khi sinh Nàng sẽ còn tăng 15-20kg nữa. Là một ông bố tốt, nếu

tôi ở bên Nàng trong đợt tăng cân này bằng cách tăng tương tự, tôi sẽ sớm đạt mức độ một tạ cùng với hội chứng nghiêm trọng “to bụng trước tuổi 30”. Và rất có thể với lý do này, tôi sẽ tiến hành kế hoạch “Biến một bà mẹ trẻ thành một phụ nữa gọi cảm với chồng.”

Vậy tôi sẽ thực hiện trước. Và tôi đã quyết định sẽ giảm 10kg từ giờ cho đến trước khi Nàng sinh. Bằng cách tập xà theo chương trình “Đặt xà lên cao” do hãng Weight Watcher [\[8\]](#) tài trợ.

Nhưng cứ nhìn tốc độ giảm cân mới thấy tìm lại trọng lượng ban đầu của cơ thể khó đến mức nào, trong khi có ai muốn tăng cân như thế đâu cơ chứ...

Từ giờ tôi sẽ phải chinh phục một con dốc mới dựng đứng hơn nhiều. Giảm 5kg tiếp theo có vẻ giống như leo tới đỉnh Himalaya quá, vì khi đó cân nặng của tôi sẽ đại loại như khi tôi 20 tuổi hay khi còn là một vận động viên thể thao đẹp trai, đùi đẹp, mông tròn, 1m88 và trên 78kg. Vậy là vẫn chưa là được.

Song song với kế hoạch chống hội chứng chồng mang thai cùng vợ, tôi cũng lên một kế hoạch “Nào mình cùng tập thể thao”. Có lẽ, một thân hình cơ bắp (mà ngày xưa tôi đã từng có) tiêu tốn nhiều năng lượng hơn một thân hình mềm nhẽo (mà tôi có bây giờ). Nhưng để tìm được một môn thể thao thích hợp thì không dễ chút nào.

Tôi đã từng chơi bóng rổ một thời gian dài. Với tôi, thể thao là phải chơi tập thể. Tôi thấy rất tệ khi cùng đám đàn ông cơ bắp và bóng đầu đẩy tạ trong phòng tập thể hình. Nhưng với những tuần bù đầu óc như thế này, tôi không nghĩ đến việc chạy đến sân bóng vào các tối thứ Bảy hau chiều Chủ nhật đâu.

Vậy, tôi sẽ phải tìm được một đội đang cần huấn luyện viên quyền Anh chỉ để giúp vận động viên tập luyện thôi. Như vậy, tôi sẽ không phải chạy qua các con phố nữa mà còn thực hiện được kế hoạch giảm cân đã đề ra. Vậy là tốt rồi.

Trong lúc này, rốn Nàng đang giãn ra. Tôi rất thích điều đó.

Ngày 15 tháng 02 năm 2006

BẮT ĐẦU THỜI KỲ KẾT THÚC SỰ YÊN ỔN

Xong, nó đã cử động. Đây là cách đây mười phút, thế mà bây giờ tôi vẫn sững sờ. Với Nàng, đây cũng là lần đầu tiên. Điều làm tôi ngạc nhiên là khi đặt tay lên bụng Nàng, tôi cảm thấy một cú đập nhẹ vào lòng bàn tay. Tôi không bình tĩnh lại được. Rõ ràng ấn tượng hơn siêu âm. Tôi thiên về xúc giác mà. Tôi cần được chạm vào nó. Liên hệ đầu tiên với đứa con tương lai làm tôi rất thích thú.

Nàng rất tuyệt. Rất giản dị. Nàng có thể dùng tay độc chiếm bụng mình để cảm nhận điều tôi cảm thấy. Nhưng không. Tôi đặt tay lên bụng Nàng rất tự nhiên. Và Nàng để tôi làm thế. “Oh, anh sẽ không thấy gì đâu”, Nàng ngây thơ nói. Tôi có cảm thấy một chút. Sau đó, tôi ngây thơ tự kết tội mình đã không để Nàng đặt tay lên bụng. “Đừng lo, trong ngày, lúc nào thích em cũng có thể sờ bụng được mà.” À đúng, rõ là thế.

Đứa bé đã động đậy rồi. Giờ chúng ta có thể giao tiếp qua đạp chân. “Nếu con mình thích bộ Xbox360[9] hơn PS3, đạp hai đạp...” rồi những điều trí tuệ hơn, kiểu: “Nếu con nghĩ Chirac sẽ ra ứng cử lại năm 2007, đạp một cú. Nếu con nghĩ ông ta sẽ về hưu, đạp hai cú” hoặc còn nữa: “Nếu con thích đồ của Zara[10] hơn của H&M[11], thì đạp một cú” (ai biết được, nhớ là một con bé thì sao... Mà nói đến con gái là nói đến quần áo mà. Đừng có phạt tôi vì tội bắt đầu phân biệt giới tính nhé. Tôi không biết mình đã nói gì đâu.

Đứa con yêu quý của tôi. Nó cử động.

Nó cử động. Tôi rất thích giây phút này.

Ngày 17 tháng 02 năm 2006

SIÊU ÂM LẦN HAI

Các bạn có nhớ lúc đi siêu âm lần hai, đứa bé nằm rất kỳ quặc khiến bà bác sĩ yêu cầu chúng tôi đến khám lại sau 15 ngày hoặc sau ba tuần không? Lần siêu âm đó là vào buổi sáng.

Dậy lúc 7 giờ, đến phòng khám lúc 8 giờ. Đúng như dự đoán, đầu tôi ong ong. Nàng rất nhanh nhẹn ngay khi tỉnh dậy, biểu hiện của việc Nàng sắp có việc quan trọng. Mặc dù, Nàng cũng căng thẳng vì lần hẹn siêu âm mới này. Như mọi khi, phòng siêu âm nóng kinh khủng. Nàng rất tuyệt, đã để trong túi mấy thanh ngũ cốc và cả nước nữa.

Thêm chút nữa, các bạn sẽ có một tin sốt dẻo. Nhưng không đâu. Tôi có phản xạ nói với bác sĩ: “Chúng tôi không muốn biết giới tính của em bé đâu, thưa bác sĩ...” Bà bác sĩ đáp lại: “À, may mà anh nhắc, không tôi quên mất.” Gái hay trai? Tôi vẫn chưa biết và cũng không muốn biết.

Thêm một lần nữa. Bác bác sĩ có thể điền thêm vào bản phân tích của mình, nhưng vẫn chưa được. Thằng quý/con quý nhỏ đó vẫn chưa đồng ý nằm tử tế. Kết quả: “Không thể biết được

thể chai (corpus callosum) đã xuất hiện hay chưa...”

Các bạn có biết thể chai là cái gì không? Tôi thì không. Nhằm tránh lộ vẻ ngốc nghếch, tôi không nói gì cả, tự nhủ rằng vợ tôi sẽ giải thích sau. Chắc Nàng phải giỏi về cái thể chai này lắm. Nhưng rốt cuộc Nàng cũng không biết. Rồi Nàng đi hỏi bà bác sĩ thể chai là cái gì. Và bà ấy, hè, cũng không biết luôn.

Rồi, thực ra đó là một tấm màng cho phép hai bán cầu não trái và phải truyền thông tin cho nhau. “À phải, có ích đây”, tôi nói. Nàng cười, không phải bà bác sĩ. Chắc bà ta chán việc bị quấy rầy lắm rồi.

Chúng tôi đợi nửa tiếng, để xem liệu cái thai có nằm lại đúng tư thế cần thiết không. Ngay lập tức, tôi đã nghĩ đến chuyện bảo vợ tôi đi lại để đứa bé đang ngồi yên dưới đáy bụng Nàng động đậy một chút. Chúng tôi trao đổi với nhau những câu đại loại như:

“Nào, đi em, mình chạy bộ trong vườn hoa bệnh viện!”

“Anh giúp em trồng cây chuối nhé?”

“Bọn mình chơi chút Rock nhào lộn đi.”

“Vào công viên Walibi đi một vòng tàu điện siêu tốc nhé?”

Nhưng thực tế thì không. CHÚNG tôi ngồi lại, ăn mấy thanh ngũ cốc và nhấm nháp nước chanh. Rõ ràng, điều này chẳng khiến Nàng muốn nhúc nhích đi đâu cả. Kết quả: nửa giờ sau, đứa bé vẫn chẳng xoay chuyển tí nào. Trái lại, nó còn đang ngủ. Nếu một ngày, con đọc blog này, con gái hoặc con trai yêu quý, con nên biết: con là một đứa cực kỳ lười biếng khi còn là một bào thai.

Thế là chúng tôi sẽ phải quay lại sau 15 ngày nữa. Cứ như chúng tôi chỉ có mỗi việc đó để làm, mỗi tháng hai lần vào lúc 8 giờ ngày thứ Sáu, tại phòng khám. Tôi thú nhận là điều này rồi sẽ khiến tôi phát chán. Tôi thiên về cảm xúc mà. Hình ảnh đen trắng xấu xí, với tôi, nó đáng thất vọng hơn mọi thứ khác.

Trái lại, Nàng rất vui. Cứ 15 ngày, Nàng lại được nhìn thấy con một lần, thật hạnh phúc!

Sáng nay, Nàng bảo tôi ngồi cạnh Nàng nhưng ghế tôi ngồi lại hơi xa Nàng. Tôi đã vụng về nói: “Nhưng cạnh em đâu còn chỗ nữa...” Tôi bảo rồi mà, mấy cái vụ siêu âm này làm tôi ngán ngẩm quá.

Ngày 18 tháng 02 năm 2006

LỖ DỊP

Tối nào đi làm về, Nàng cũng rửa chân. Ngoài giữ vệ sinh ra, đây cũng là cách để Nàng thư giãn nữa.

Hôm qua, tôi bước vào nhà tắm khi Nàng xong...

- **Huhu. Anh biết không, vài tuần nữa em sẽ chẳng thể tự rửa chân được và anh sẽ phải rửa cho em đấy.**

Mặc dù là một ông bố tương lai cực kỳ mẫn cán nhưng ý tưởng này với tôi vẫn không có vẻ thú vị lắm. Nhanh nhanh, các tế bào thần kinh hoạt động đi để ra một bản kế hoạch giúp tôi sống dễ dàng hơn và tránh được công việc lao dịch dù ít hèn hạ nhất này.

- **À đúng. Có khi anh sẽ mua cho em một cái máy vừa rửa chân vừa mát-xa chân cho em thì tiện hơn.**

Và đấy. Xem tôi đã hạ gục Nàng bằng cú này như thế nào.

- **Ý tưởng hay! Nhưng anh biết sao không?**
- **Sao?**

Nàng còn định thế nào nữa đây? Tôi có thể làm gì hơn ngoài việc đề xuất giải pháp cho vấn đề “rửa chân và bụng to” từ giờ đến vài tuần nữa mà Nàng đang bận tâm?

- Ừm, lẽ ra anh không nên nói gì rồi bất ngờ tặng em chứ. Lúc đấy, em sẽ ngạc nhiên lắm.

À đấy. Mình ngốc thật.

Ngày 18 tháng 02 năm 2006

VỤC THẨM

Không biết các bạn có xem truyện tranh của nhà văn Manu Larcenet không, đặc biệt là tập truyện *Le Combat Ordinaire* (Cuộc chiến hàng ngày) ấy. Nhân vật chính thường xuyên có những lo âu. Larcenet miêu tả điều này rất chủ quan nhưng tranh minh họa cho thấy rõ ý tưởng về một vực thẳm mà nhân vật đang rơi vào.

Tôi không phải đối mặt với lo âu. Tôi chẳng hề lo âu gì về chuyện này (hay là do tôi không ý

thức được?).

Thế nhưng ...tôi vừa sờ bụng vợ tôi. Tôi lại nhận được các cú đập khế nữa. Nhiều ấy chứ. Rất nhiều. Những lúc thế này là thời khắc rất tuyệt nhưng cũng rất bối rối.

Từ hôm kia, tôi đã thực sự ý thức được là nó đang tới, con bé hay thằng bé đang sống. Cứ nhìn tâm trạng của tôi trước các dấu hiệu giao tiếp đầu tiên này thật khó tưởng tượng tôi sẽ thế nào khi bế nó trên tay.

- ... Oa.

Ngày 19 tháng 02 năm 2006

CẢM GIÁC VẬN ĐỘNG

- *(Tôi rất hào hứng)* A, anh thích thế này. Anh thiên về xúc giác, em biết mà!

- *(Nàng nhà sư phạm chính cống)* Cảm-giác-vận-động. Không phải xúc giác. Chúng ta cũng sẽ nói chuyện với nó cho đúng đắn chứ, phải không nhỉ?

- *(Tôi bối rối)* Ờ ... ừ, đồng ý.

Tôi rất thích những lúc như thế này. Nàng chẳng khác nào bà mẹ vợ ấy. Đặc trưng là Nàng sẽ bẻ vụn xương bạn ra chỉ bằng một câu nói đơn giản, với giọng cực kỳ thân tình và dễ chịu. Chúng tôi hiếm khi thế này (đừng đánh, mẹ vợ, mẹ là bà mẹ vợ con yêu nhất mà)...

Ngày 20 tháng 02 năm 2006

NGỦ SAY

- Anh ngủ say như chết ấy, đêm qua em dậy đi tiểu anh cũng không biết.

- Ờ ừ... lúc đó anh ngủ say quá.

Có điều gì mách bảo tôi rằng vào thời điểm đó, câu nói này có thể là một lời cảnh báo kiểu "nếu con khóc vào lúc 4 giờ sáng, anh có dậy nổi không?"

Ặc.

Ngày 21 tháng 02 năm 2006

ĐI TIỂU

Thỉnh thoảng, những gì chúng tôi trao đổi chẳng liên quan gì tới em bé cả. Cuộc đối thoại sau đây là một ví dụ.

- Ừm, đêm qua, em ngủ rất ngon. Em chỉ dậy một lần lúc 6 giờ 30 để đi tiểu. Nhưng là đi tiểu kiểu gì ấy.
- ...? Em bảo là đi tiểu trong khi đi đại tiện á?
- Không. Phức tạp hơn thế cơ. Vì thỉnh thoảng em đau lưng nên em dậy đi tiểu. Nhưng em lại không thực sự có nhu cầu đi tiểu. Em chỉ dậy đi lại rồi nằm phút sau đi ngủ tiếp, thay đổi tư thế. Và nói chung, sau đấy em thấy khá hơn. Nghĩa là đi tiểu vì đau lưng.
- ... À. Thế rõ ràng hơn rồi đấy.

Ngày 22 tháng 02 năm 2006
TRÒ CHUYỆN CÙNG THAI NHI

- Allô? Có ai không?
- (Nàng) Anh thấy không? Nó động dậy đấy!
- *(Tôi chán nản)* Khôôôông.

- ...

- ...

- Allô?...

- ...

- ...

- *(Tôi nói với em bé trong bụng)* Tao làm phiền
mày à?

- Này anh! Không xưng hô thế với con nhé!

- ...

Nàng nghiêm túc bắt tôi tập xưng hô cho quen.

Ngày 25 tháng 02 năm 2006
Ý THỨC

Buồn cười. Tuần này Nàng đi thử quần áo với mẹ Nàng.

Bụng to ra cộng với việc vẫn phải tiếp tục đi làm buộc Nàng phải ăn mặc thoải mái mà vẫn

chỉn chu.

Nàng quay ra, cực kỳ lúng túng:

- Bụng em to quá!

- *(Tôi rất tâm lý và đầy cảm thông)* Bây giờ em mới nhận ra à?

- *(Vẫn như mọi khi, nàng tư duy rất lô-gic)* Em có bao giờ nhìn thấy chân mình đâu, vì ở nhà không có gương to mà.

- À phải, đúng rồi.

Ghi chú cho lần mang thai sau: tặng Nàng một cái gương to. Haha, lần này tôi đã quyết giữ bí mật rồi.

Ngày 27 tháng 02 năm 2006

BÀI HÁT DÀNH CHO EM BÉ TRONG BỤNG MẸ

- Mình sẽ phải tìm một bài hát cho em bé nghe hàng ngày và sau khi bé ra đời nữa. Như thế sẽ giúp bé được thư giãn hơn. Và nếu như ngày chào đời mà bé được nghe cùng một bản nhạc đấy, bé sẽ thấy yên tâm hơn.

- A thế à?... Phải cảm ơn ai đây?

- Cảm ơn Pampers.com.

- Anh cũng biết thế.

- Em đề nghị bật đĩa của David&Jonathan.

- Anh hy vọng là em chỉ nói đùa?... Nếu thế thì anh đề nghị bật Carlos.

Chúng tôi cười đùa quanh chủ đề đó, nhưng nếu thế thật, bài hát này sẽ quyết định cả cuộc đời của con chúng tôi. Ví dụ:

* Để khiến nó trở thành người lạc quan: Có bài *Un jour parfait* (Một ngày hoàn hảo) của Calogero.

* Để nó trở thành một kẻ cơ hội: Có bài *L'opportuniste* (Kẻ cơ hội) của Dutronc.

* Để nó trở thành một cô gái nông cạn: Có bài *Material Girl* của Madonna (Nhưng có vẻ bài hát này sẽ gây rắc rối cho nó, vì lời bài hát không viết bằng tiếng mẹ đẻ... Không phải khi sinh ra

người ta đã biết hết tiếng của các nước châu Âu...)

- * Để nó trở thành một kẻ tuyệt vọng: Toàn bộ album *Marchands de Rêves* (Những người đi bán giấc mơ) của Corneille (Tuyệt vời, nhưng không thật vui).
- * Để chuẩn bị cho nó bước vào cuộc sống: Có bài *Il ne rentre pas ce soir* (Tối nay anh không về) của Eddy Mitchell.
- * Để nó trở thành người khoan dung: Có bài *3ème sexe* (Giới tính thứ ba) của Indochine.
- * Để nó trở thành một người làm việc điên cuồng: Có bài *Sois feignant* (Hãy là kẻ lười biếng) của Coluche.
- * Để giúp nó biết suy nghĩ chín chắn và lạc quan: Có bài *Né en 17 a Leidenstat* (Sinh năm 17 tại Leidenstat) của Goldman, Frédéricks và Jones.
- * Để nó trở thành một người có suy nghĩ tích cực: Có bài *Il est temps à nouveau* (Thời cơ lại đến) của J-L Aubert.
- * Để nó trở thành một kẻ bẩn thỉu: Có bài *Tu pues du cul* (Anh bốc mùi rồi) của Franky Vincent.
- * Để nó trở thành một kẻ thân Mỹ: Có bài *Corn-flakes* (Bỏng ngô).
- * Để nó trở thành fan của Patrick Fiori: Toàn bộ album *Notre Dame de Paris* (Nhà thờ Đức bà Paris). Nhưng sẽ là mạo hiểm khi cho trẻ con nghe bài này.
- * Để nó trở thành một ca sĩ tự do: Có bài *Misère* (Khốn cùng) của Coluche.
- * Để nó trở thành một người thích du lịch: Có bài *Sur la route* (Trên đường) của Raphaël và Aubert.
- * Để nó trở thành kẻ thích phô bày: Có bài *Sans chemise sans pantalon* (Không quần không áo) của Rika Zaraï.
- * Để chuẩn bị cho con gái bước vào đời: Có bài *Elle a vu le loup* (Nàng đã trông thấy sói) của Renaud.

[1] iPod là nhãn hiệu máy nghe nhạc nén của hãng Apple.

[2] Sau khi viết xong tôi mới nhận ra là dù không ý thức nhưng bài viết này đã chịu ảnh hưởng của một đoạn trong cuốn *Le Musée de l'Homme* (Bảo tàng con người) của David Abiker (NXB Michalon), đoạn khiến tôi cười sặc sụa.

[3] *Pro Evolution Soccer 5 (PES 5)* là một game bóng đá hấp dẫn, được hãng Konami phát hành vào ngày 21/10/2005 và được đánh giá là có những cải tiến đột phá so với các game trước đó.

[4] Nhà triết học người Phổ. Các tác phẩm của ông thường mang tính ẩn dụ và nhiều nghịch lý hơn mức độ thông thường của các bài luận triết học.

[5] Vì ngày nào với chúng tôi chẳng là ngày Lễ Tình nhân. Hahaha.

[6] Giải thưởng NRJ Music Awards được ví như một giải American Music Awards hàng năm của Pháp. NRJ Music Awards 2008 do đài phát thanh NRJ phối hợp với kênh truyền hình TF1 tổ chức.

[7] Đây lại là một từ chuyên ngành nữa. Một người có ảnh hưởng đến sự lựa chọn sản phẩm không phải là một người có quyền quyết định mua, nhưng thúc đẩy việc mua. Ví dụ, sau này

“con quỷ nhỏ” nhà tôi sẽ thích ô tô rộng để nó có thể đi lại phía sau hơn là xe có mui chật chội, khi đó người ta nói nó là người “ảnh hưởng đến sự lựa chọn” sản phẩm ô tô không gian rộng.

[8] Một hãng tư vấn và cung cấp thực phẩm giảm cân.

[9] *Nối tiếp máy Xbox, Xbox 360 là máy trò chơi điện tử thế hệ thứ bảy của tập đoàn Microsoft.*

[10] *Chuỗi cửa hàng quần áo của tập đoàn dệt may quốc tế Inditex.*

[11] *Hãng thời trang của Thụy Điển.*

THÁNG 3 (NĂM 2006)

Ngày 01 tháng 03 năm 2006

SỜ BỤNG, GHEN TỊ VÀ THÂN THIẾT

Hôm qua, lúc đang sờ bụng Nàng (đứng cười, giờ vừa đặt tay lên bụng Nàng, tôi đã phải lựa chọn việc bị đập vào đầu, bị đập hoặc bị cù đấy).

- Thế nào, con? Trong đó có tốt không? Con đang câu cá à? Hôm nay mẹ con có ngộ ngậy nhiều không? Nên rộng lượng con ạ, mẹ hơi hiểu động, khó ngồi yên lắm. Này, hôm nay bố chơi điện tử giờ nghỉ và thắng anh họ tương lai của con đấy. Con phải biết là bố cực giỏi đá bóng trên ghế nhé...

Sau mười phút:

- Này, cứ thế này thì anh để ý bụng em hơn là để ý tới em đấy...
- Này con, mẹ định giành mất niềm vui của bố đấy. Giờ là thú vui của anh. Lúc nào sinh con ra, em chẳng để ý đến anh nữa ấy chứ!
- Vâng vâng, em biết rồi.
- Mà đừng than thở nữa! Bốn tháng nữa, chắc chắn anh chẳng để ý đến bụng em nữa đâu. Ít nhất là cho đến lần mang thai sau. Nên nếu em làm mẹ nhiều là làm vợ anh, cả đời anh sẽ chỉ...
- Anh đang lo.
- Anh không lo. (*Tôi nói với bụng*) À, xin lỗi con nhé, giờ bố thôi không âu yếm con nữa. Bố với mẹ còn có việc phải làm riêng với nhau.
- (*Nàng cười ngất*) Anh tạo cảm giác thân mật khéo thế.... Em bắt đầu có cảm giác ai đứng ở đầu giường đang nhìn mình kìa.

Tôi có một cậu bạn. Vợ cậu không thể quan hệ trong suốt chín tháng mang thai. Vì tâm lý ấy mà. Và để hưởng ứng điều này, cậu ấy đã quay ra trung thành với công việc trong lúc đợi vợ sinh xong. Tôi đặt ảnh cậu ấy lên bàn làm việc rồi. Cậu ta rất xứng đáng mà.

Ngày 02 tháng 03 năm 2006

TÔI ĐÃ ĐÙA NÀNG...

Tối qua, trong nhà hàng...

- Mai lại đi siêu âm để xem thể chai của con thế nào rồi. Anh phải sử dụng uy quyền người cha để bảo con quay ngược lại đi chứ, để mình không phải cách 15 ngày lại đến phòng siêu âm một lần. (*Các bạn còn nhớ không?...*)
- Được rồi. Anh nói với con thế nào bây giờ? Không gay gắt quá nhé, vì con còn bé mà...
- Tùy anh.
- (*Tôi nói với bụng vợ*) Nếu có thể, liệu con có vui lòng quay...
- (*Nàng cắt ngang*) Không, con cũng cần phải biết rằng điều này là quan trọng nữa!
- ... (*Tôi cụt hứng*)

Làm thế nào mà uy quyền của tôi với con đã mất đi chỉ trong vài từ mặc dù con tôi mới chỉ là một bào thai:

- ...

...
...
Hê, nhưng tôi không cần, vì con ầu yếm tôi mà.

Không, tôi sẽ không nói điều đó với con đâu. Tôi cũng đâu có xoàng... Nhưng tôi sẽ giữ cái nhận xét hên hèn đó cho dịp khác. Hihihi, phải, tôi biết chứ. Tôi bủn xỉn lắm. Hiểu cho tôi: uy quyền của ông bố trong tôi đang bị đe dọa.

Ngày 03 tháng 03 năm 2006

SỤP ĐỔ DƯỚI SỨC ÉP XÃ HỘI

Lẽ ra tôi viết bài này từ cuối tuần trước, nhưng tôi phải dành chút thời gian để "thai nghén nó". Các bạn sẽ hiểu tại sao...

Cuối tuần trước, tôi đã phải trải qua một buổi chiều kinh khủng. Đó là buổi học đầu tiên, chuẩn bị cho việc sinh nở của Nàng. Tôi rất hãnh diện khi được đi cùng Nàng đến những buổi học như thế. Vừa để hiểu biết thêm, nhưng cũng là để có thể cảnh giác trong trường hợp cần thiết.

Trước khi đi, tôi nói đùa: "Em hãy tưởng tượng xem, nếu mỗi mình anh đến thì chắc sẽ nổi bật lắm đây!", nhưng cũng sẽ chẳng có chuyện đó. Đúng là ngây thơ. Tôi không biết có nên nói vậy không. Địa ngục. Chúng tôi phải ngồi trên ghế băng, xếp thành vòng tròn chờ đợi. Tôi có thể đọc thấy sự ngưỡng mộ xen lẫn căm thù và ghen tị trên gương mặt của khoảng 10 cô mang thai khác cũng đang đợi cùng.

Lúc cô bác sĩ thực tập đến yêu cầu mọi người tập trung thì tôi... lung lay. Tất cả bọn họ đều đứng lên. Riêng tôi ngồi lại trên cái ghế chết tiệt ấy. Vợ tôi rõ ràng là không cảm thấy sức ép xã hội đó. Nàng hỏi: "Anh làm gì bây giờ?" ... Tôi bảo Nàng: "Này em, nếu mỗi mình anh là đàn ông ở đây thì anh đi ra ngoài được không?" ... "Tuỳ anh! Hai tiếng nữa đến đón em nhé!" Nàng đưa tôi chìa khoá xe, tôi cầm và rời bệnh viện, đầu cúi thấp. Có thể sánh như Napoleon sau trận Waterloo^[1] vậy. Thất bại hoàn toàn. Cực kỳ thất vọng. Xấu hổ vì đã để vợ lại một mình. Tức giận với bản thân vì đã không chịu đựng được. Bình thường tôi có bao giờ thèm để ý đến những ánh mắt bên ngoài đâu. Nhưng giờ thì không thể. Thậm chí, tôi đã bỏ cuộc.

Sao đàn ông không đến những chỗ như thế này nhỉ? Chắc chắn vì nó bắt đầu lúc 14 giờ, trùng vào giờ đi làm, các bạn sẽ nói thế. Nhưng dù sao thì nó cũng tạo thành một cái vòng luẩn quẩn. Vì không có đàn ông, nên những chỗ như thế này là của phụ nữ. Nếu không, sẽ có rất nhiều thứ có thể học được ở đó.

Tôi thậm chí không thể hài hoà tình huống đó hay làm cho nó bớt trầm trọng hơn, đến mức tôi đã phát cáu với cái đầu của mình. Tôi đã trải qua hai giờ thật kinh khủng. À đấy, cậu rất giỏi làm một ông bố tương lai hoàn hảo đầy vui vẻ trên blog. Nhưng ngày khi phải chạm trán với những ánh mắt ghen tị/ ngưỡng mộ/ căm thù, thì sự việc lại không đơn giản như thế.

Tóm lại, tôi tự trách móc mình thế là đủ rồi. Hai giờ sau, tôi tiu nghỉu đến bệnh viện đón vợ bé nhỏ của tôi đang rất vui vẻ... Và đó là... bi kịch.

- Anh xin lỗi vì đã lên đi như một tên ăn trộm. Anh rất muốn ở lại nhưng không thể. Anh không chịu nổi sức ép.

- Không nghiêm trọng lắm đâu. Anh biết đấy, có những thứ anh có thể quan tâm, nhưng cũng có những thứ... là của phụ nữ.

- Thế à? Những thứ gì?

- Ví dụ... (Nàng ngập ngừng)

- Ừ? Thứ gì vậy?

- Cô hộ sinh giải thích là khi sinh, có thể xương cụt[2] sẽ bị lệch.

- (Tôi bắt đầu hồi hận vì đã hỏi)...

- (Nàng nói tiếp)... Vì thế, cần phải làm cho nó trở lại như cũ. Nếu không sẽ rất đau.

- (Tôi tái xanh mặt) Anh cũng nghĩ vậy. Nhưng làm thế nào để xương cụt trở lại như cũ? (Tôi rất muốn biết).

- Ờ... thì bác sĩ đến đặt một ngón tay vào trong...

- ...

- Anh có sao không?

- Không sao, không sao.

Từ lúc đó, tôi đã thề rằng sẽ không bao giờ nói làm ông bố tương lai là khó nhọc nữa.

Ngày 03 tháng 03 năm 2006 (tiếp)

VỤNG TRỘM SỜ BỤNG

Tối qua, tôi đã làm một việc kinh khủng. Tôi đúng là một kẻ tồi. Tôi đã mắc tội rồi, tôi không tốt một chút nào cả.

Tôi đi ngủ lúc 3 giờ sáng. Lúc đó, Nàng đang ngủ, tay nắm lại. Trước khi Nàng ngủ, chúng tôi đã cùng sờ bụng Nàng một lúc. Vì buộc phải quay lại làm việc nên tôi không thể tiếp tục ngồi bên Nàng, tôi thất vọng lắm. Tôi vẫn muốn tiếp tục sờ bụng Nàng. Lúc nào tôi cũng không thấy thỏa mãn.

Sau vài giờ làm việc cực kỳ hiệu quả, tôi tự nhủ có thể giải lao một chút. Tôi đến đặt tay lên bụng Nàng lúc Nàng ngủ... Nàng lẩm bẩm kiểu như " hừm, lạnh ", rồi ngủ tiếp.

Tôi đợi gần ba phút. Và nó bắt đầu làm tôi thấy nhột. Tôi biết là tôi rất xấu khi âu yếm em bé trong bụng Nàng mà không để Nàng biết. Nhưng đó là một cảm giác rất thích: Em bé chỉ là của tôi thôi.

Tôi biết, như thế là không tốt. Nhưng tôi rất thích. Và tôi bảo đảm là Nàng không biết gì đâu. Em yêu, tha lỗi cho anh nếu em đọc được những dòng này nhé. Anh xin lỗi. Anh không thể kiềm chế được. Sự nhột nhột đầy mời gọi. Không thể cưỡng lại được. Xin đừng đánh anh.

Ngày 04 tháng 03 năm 2006

SIÊU ÂM LẦN HAI (PHẦN 3)

Lần siêu âm thứ ba trong vòng một tháng. Sau hai lần thất bại trong việc cố gắng để nhìn thấy cái thể chai của nó - thứ không thể thiếu ở một em bé được trời phú cho bộ não, chúng tôi đã dọa trả đũa nó bằng những hình phạt kinh khủng nếu sáng nay nó không chịu nằm đúng vị trí.

Chúng tôi đã sử dụng hết cách rồi. Nếu con mà không nằm cho tử tế...

- ... Con bắt đầu làm quen với bố con theo cách tệ quá đấy. Bố không thích dậy lúc 7 giờ sáng để 8 giờ phải đến phòng siêu âm đâu nhé.
- ... Con thực sự làm bố mẹ thất vọng (buộc tội).
- ... Không được xem ti vi trong vòng 15 ngày ngay khi con ra đời (cái này lúc nào cũng có hiệu quả, có vẻ thế).
- ... Bố mẹ sẽ bắt con lúc nào cũng phải ăn hết phần của mình.
- ... 13 năm sau, con sẽ phải chạy bộ vào trung tâm thành phố vì cô bạn gái của con đang chờ ở đó để cùng xem phim trước khi bố mẹ chở con đến đó bằng ô tô.
- ... Con muốn có một cái quần jeans hiệu Liberto vì tất cả học sinh trong trường đều có? Không có chuyện đó đâu, con sẽ phải mặc mấy cái quần nhung cũ của bố thôi (nguy cơ bị đẩy ra lề xã hội).
- ... Không được bố dùng tay âu yếm cho tới khi con được sinh ra (cần biết hi sinh)...
- ... Thậm chí cả sau khi con được sinh ra (và không chỉ là không được âu yếm bằng tay thôi đâu!)

Rõ ràng, uy quyền cha mẹ của chúng tôi đã có tác dụng. " Tranh thủ dùng cái uy đấy đi! ", bà bác sĩ - người đã bắt đầu hiểu chúng tôi cực kỳ rõ, bảo.

Được rồi. Nó rõ ràng đã quay lại, tuyệt quá. Chúng tôi đã nhìn thấy cực rõ cái thể chai của nó, quả tim nhỏ bé thì đập rộn ràng... Chúng tôi đã nhảy mấy vòng trong phòng siêu âm. Từ giờ hàng tuần, có thể chúng tôi sẽ được ngủ vào sáng thứ Sáu!!! Tuyệt vời! Nào, những hình ảnh tuyệt vời. Hình ảnh của các thể chai. Chúng tôi đã nói về nó đủ để nó có cảm giác vinh quang, cái thể chai ấy mà. Tuyệt.

Ngày 8 tháng 03 năm 2006

RỐI LOẠN HOÓC – MÔN

- Alô! Phòng bác sĩ chuyên khoa dành cho các ông bố tương lai xin nghe.
- Vâng, chào bác sĩ, tôi xin tự giới thiệu, tôi là ông bố tương lai.
- Vâng, chắc chắn rồi. Tôi có thể làm gì giúp anh?
- Thưa bác sĩ, tôi muốn biết: liệu việc các ông bố tương lai chột khóc chẳng vì lý do gì thì có bình thường không ạ? Hiện tượng này thường chỉ xảy ra với các bà mẹ tương lai thôi đúng không?
- Mọi thứ đều có nguyên do, ông bố tương lai ạ. Anh hối hận vì đã gieo " hạt giống " của mình ở khắp nơi chẳng?
- Không, không, không hề, ngược lại là khác.
- Vậy có gì không ổn?
- Tôi không biết, thưa bác sĩ.
- À, hiện tượng này cũng bắt gặp ở các ông bố tương lai. Nhưng có chuyện gì đặc biệt khiến anh khóc không?
- Thưa bác sĩ, lúc này, tôi có mát – xa cho mẹ tương lai của con tôi. Tôi thường mát – xa cho

vợ, như thế tốt cho cô ấy, mà cũng tốt cho cả tôi nữa.

- Cô ấy cũng mát – xa cho anh à?
- Không, thưa bác sĩ. Tôi thích được chăm sóc vợ mình.
- À, tôi hiểu.
- Tôi đang bôi kem chống rạn da lên bụng vợ tôi thì bật khóc... chẳng vì lý do gì cả.
- Lạ thật.... hơn nữa kem chống rạn da chẳng có gì cảm động cả.
- Mọi cái đều phụ thuộc vào quan điểm của mỗi người, bác sĩ ạ. Chắc cũng phải có những người đàn ông khóc vì vợ họ bôi kem chống rạn da chứ.
- Tôi đang tưởng tượng. Anh cứ tiếp tục...
- Tôi đang mát – xa cái bụng căng tròn của Nàng, cô ấy cười và rất vui khi được tôi chăm sóc. Chúng tôi bật nhạc trong phòng và mỗi khi tôi vuốt bụng cô ấy, đứa bé lại đạp tôi một cái, như để đùa ấy. Nó làm thế một lần, hai lần, ba lần. Điều đó làm tôi chết sững, thưa bác sĩ, tôi đã không chịu nổi.
- Tôi hiểu rồi...
- Thế có nghiêm trọng không, thưa bác sĩ?
- Rất nghiêm trọng, ông bố tương lai ạ. Anh hạnh phúc, thế thôi!
- Hiện tượng này chỉ diễn ra nhất thời thôi đúng không, thưa bác sĩ?
- Tôi không nghĩ vậy. Nhưng thế càng hay cho anh chứ, ông bố tương lai.
- À...
- Này, ông bố tương lai?
- Dạ?
- Anh gửi cho tôi một bức ảnh chụp bụng vợ anh nhé?
- Vâng, thưa bác sĩ, tôi sẽ gửi.

Ngày 09 tháng 03 năm 2006

ĐẶT TÊN CHO CON

Nói đến " em bé tương lai " là phải nói đến " tìm một cái tên " cho nó. Trách nhiệm lớn lao. Các bạn có thấy thế không? Hơn nữa là họ của tôi - họ của chúng tôi ấy – cũng là một cái tên. Vì thế nên không được ghép đại vào.

Vì chúng tôi vốn không thích đơn giản, nên sẽ phải tìm cho con hai cái tên. Đúng thế. Điều này dạy chúng tôi biết khoác lác kiểu " ờ, ờ, chúng tôi thích được ngạc nhiên, chẳng cần biết nó là con trai hay con gái ". Kết quả là phải tìm ra hai cái tên.

Lúc đầu tôi nghĩ đến chuyện đặt tên cho nó một cái tên có thể dùng cho cả con trai lẫn con gái. Kiểu như Dominnique hay Daniel/ Daniele hay Carlos/ Carlosse. Nhưng Nàng không thích. Thế nên giờ là hành trình kiếm tìm tên cho con. Đúng là một công việc khó nhọc.

Thỉnh thoảng, tôi đọc lại những gì đã viết và tự nhủ: nếu mọi việc suôn sẻ, con bé/ thằng bé sẽ đọc được những dòng này trong vài năm nữa. Thế nên con gái/ con trai ơi, con phải biết là: tìm tên cho con khó và vất vả quá. Và có khi nó là còn là một trong những giao kèo đầu tiên

giữa bố và mẹ.

Còn nếu lúc con đọc những dòng này mà bố mẹ đã ly thân, thì rất có thể việc chọn tên cho con chính là khởi đầu cho sự rạn nứt trong quan hệ vợ chồng của bố mẹ đấy. Đúng vậy đấy[3].

Vì tên của cả hai chúng tôi đều quá thông dụng nên chúng tôi đã quyết định chọn cho con cái tên độc đáo, để có cơ hội rút thăm trúng thưởng bằng tên của nó (buổi rút thăm diễn ra ngay sau khi nó vừa ra đời mà). Chúng tôi... à tôi đã nghĩ đến cái tên Bézu. chắc chắn là tên độc. Nhưng Nàng cũng không thích. Thế là bao nhiêu nhiệt tình sáng tạo của tôi trở nên vô ích.

Sau đó, chúng tôi lại lên các trang web chuyên về đặt tên. Có rất nhiều các trang như thế[4] các bạn chỉ cần gõ một cái tên vào công cụ tìm kiếm. Nhưng vấn đề là phải chọn tên như thế nào, vì có nhiều tên đến nỗi chẳng biết đâu mà lần. Lại còn số liệu biểu hiện số lượng trẻ hàng năm được đặt cùng một cái tên khiến chúng tôi điên cả đầu.

Một điều cực kỳ phiền nữa với các trang web kiểu này là: chúng tôi cùng xem với nhau. Mỗi khi tôi thấy một cái tên phù hợp thì Nàng lại thờ ơ.

Vậy nên tôi kiếm một chiến thuật khác giống trò chơi hơn: lấy một tạp chí (bất kì loại nào, tạp chí truyền hình chẳng hạn) và thống kê tất cả cái tên tìm được.

Vì "con quỷ lùn" bắt đầu có khả năng cảm nhận nên chúng tôi chọn tên với sự tham gia của nó. " A! Phim Ý. Alberto thế nào? Hay Roberto? Ô, phim tài liệu về Trái đất của đạo diễn người Serbi. Sasha nhé? " Nếu nó không đập, có nghĩa là nó không đồng ý. Tìm tiếp ở trang sau. Phim *Les Brontes 3* (Những kẻ rám nắng 3), có nhân vật Josiane. Tên này thì sao nhỉ? Không, có khi chúng ta không nên để nó chịu đựng cái tên đso, cô gái đó tội nghiệp quá, Patrick Séb.. à không, tên này bị loại từ trước rồi.

Thực tế thì phương pháp này cũng không hiệu quả lắm. Mà còn nguy hiểm nữa.

Tưởng tượng xem: nếu nó đá một cú lúc đang ở trang về khu vực *Bervely Hills* và chúng tôi suy diễn sai. Nhỡ lúc đó lại là lúc nó đang ngủ và đang mơ thì sao. Bốp, vừa ngủ nó vừa đập mẹ một cú. Chúng tôi sững sờ nhưng tôn trọng sự lựa chọn của em bé, chúng tôi sẽ đặt tên nó là Brandon. Và suốt cả đời, phải, SUỐT CẢ ĐỜI, nó sẽ đi dạo với cái tên Brandon được dán trên trán. Hiểu lầm giữa bố mẹ và con ngay từ khi nó nhỏ tuổi nhất. Bi kịch.

Đã đến lúc không chọn tên nữa. Các hướng đều đã được vẽ ra. Nàng ý thức rõ việc mình làm, đã làm lại đến hai lần danh sách những cái tên Nàng thích. Nhưng cả hai lần, Nàng đều đánh mất tờ giấy ghi chép. Với một người rất có tổ chức như Nàng thì đây đúng là một hành vi có chủ định.

Kết luận: quyết định không đưa ra quyết định cũng là một quyết định. Cái tên đó sẽ đến lúc nào nó muốn. Nếu không, chúng tôi sẽ lấy tên bác sĩ sản khoa để đặt tên cho em bé nếu là con

trai hoặc lấy tên bà đỡ để đặt nếu là con gái.

Ngày 11 tháng 03 năm 2006

LÊN SỜ BỤNG VỢ

Chắc là tôi càng ngày càng trở nên xấu xa. Thật đấy. Có bằng chứng mà. Tối hôm nọ, tôi đi ngủ lúc 3 giờ 45 sáng, sau mấy giờ thức khuya làm việc cực kì hiệu quả.

Phòng em bé vẫn còn đang sửa. Căn phòng này trước là kho chứa đồ. Nên giờ máy hút bụi đang để ở phòng chúng tôi. " Anh bạn kể những điều này ra làm gì? " Chắc độc giả thân mến đang tự hỏi vậy phải không? Nhưng điều này cũng có tầm quan trọng đấy.

Tôi rất muốn đi ngủ và trên đường đi đã vấp phải cái máy hút bụi, đau đến phát khóc lên được. Cú vấp gây ra tiếng động mạnh và khiến Nàng thức giấc.

Lần thức giấc đầu tiên, Nàng lẩm bẩm: " Hừm, anh đang làm cái gì vậy? "

"Bị thương " nên tôi đi ngủ luôn, khoé mắt còn hơi ngân ngấn nước. Và tôi thiếp đi nhanh chóng.

Một giờ sau (tức 4 giờ 45), Nàng đánh thức tôi bằng một câu lẩm bẩm: " Hừm, anh đừng đánh thức em mỗi giờ thế chứ, hừm ". Lại trong giấc ngủ đầu tiên của tôi, tôi mở một mắt và hoàn toàn không hiểu vì sao Nàng nói thế, rồi tôi nhanh chóng ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, tôi dậy lúc 8 giờ 15, 8 giờ 30. Đầu nặng trĩu. Nàng vui nhộn và hồn nhiên như mọi buổi sáng khác, rồi Nàng mang bữa sáng cho tôi và nói: " Anh giỏi thật, đánh thức em đêm qua nhé. Sao anh đặt tay lên bụng em lúc 5 giờ sáng thế? "

Sao? Gì? Thế là thế nào? Ai đang nói với tôi đấy? Nghĩa là gì? Thấy tôi không hiểu chút nào lời kết tội lúc sớm tinh mơ khi tôi mới ngủ dậy vài giờ, Nàng giải thích là khoảng 5 giờ sáng, tôi đã quay lại đặt tay lên bụng Nàng. Khi tôi đang buồn ngủ. Điều này làm chúng tôi cười lăn. Nhất là tôi. Ý thật ngốc nghếch, hoàn toàn ngốc. Hahaha.

Tôi xin thề là tôi đã không sờ bụng vợ tôi. Hoặc ít nhất là tôi không cố tình làm thế.

Ngày 15 tháng 03 năm 2006

GIỜ HỌC GIẢI PHẪU TỬ CUNG

Hôm qua, chúng tôi nằm dài trong vòng tay nhau và cùng mơ mộng.

- Anh biết không?
- Gì cơ?
- Tử cung của em dài 22cm rồi.

- Ha. Thế tốt chứ? Thế có bình thường không? Có quá dài không?
- Em không biết.
- À.
Sau cuộc trao đổi cực kì đặc sắc đó, Nàng đã chỉ cho tôi tử cung của Nàng bắt đầu từ chỗ nào.
- Anh nhìn này, ấn vào đó, anh sẽ thấy nó cứng.
- ... (Tôi ấn tay)
- (Nàng cố chịu đau) Ái! Dừng lại, đừng mạnh tay thế anh!
- (Tôi hốt hoảng với ý nghĩ có thể chọc ngón tay to tướng của mình vào mắt con) *Không, không, anh không ấn nữa đâu.*
- *Nhưng được mà...* (Nàng cầm tay tôi và đặt lên bụng Nàng).
- Đây này, anh thấy không? Ở đây cứng, đây là tử cung của em. (Nàng đưa tay tôi lên phía trên của vùng bụng dưới). Còn ở đây mềm, không phải tử cung nữa.
- ... Nhưng em biết không?
- Sao hả anh?
- Cảm ơn em vì buổi học giải phẫu nho nhỏ này, nhưng anh thích bằng lòng với những gì mình nhìn thấy hay cảm thấy hơn... (Tôi cười nửa miệng) Em có nhớ anh là "người thiên về vận động" không?

Tôi nói làm Nàng cười. Nhưng dù sao thì tôi cũng không bao giờ ấn vào bụng Nàng nữa đâu. Ngay cả khi Nàng yêu cầu.

Ngày 17 tháng 03 năm 2006
KHÔNG KÉO KHOÁ ĐƯỢC

Hôm nọ, trong khi khó nhọc bước đi trong cơn bão tuyết phương Bắc, tôi hỏi Nàng liệu ngực Nàng có lạnh quá không. " À không, đây là lúc mới đầu thôi ". Nàng đáp... Tức là cùng thời điểm này cách đây ba tháng. Đó là một quãng thời gian dài vô tận khi mang thai nhưng chỉ là một hạt cát của cuộc đời. Vậy, tôi tự nhủ, đó là một trong những vô vàn triệu chứng của ba tháng đầu và những triệu chứng này sẽ biến mất nhanh như khi chúng xuất hiện.

20 phút sau, tôi thấy Nàng đánh vật với cái áo măng tô, khăn quàng, túi xách. " Có cần anh giúp không? " Nàng tức tối: " Ôi, em lạnh ngực quá! "

Trong lúc tôi lẩn ra cười một mình thì Nàng đã nhận rằng Nàng đã quên mất một chi tiết, một chi tiết rất quan trọng: với cái bụng tròn như vậy, Nàng không thể kéo khoá được.

Ngày 21 tháng 03 năm 2006
CHUẨN BỊ TRƯỚC KHI SINH (1)

Chiều nay là một trong những thời khắc quan trọng cho việc trở thành ông bố tương lai của tôi: buổi học đầu tiên chuẩn bị cho việc sinh nở. Bảy phụ nữ, hai ông chồng. Tỷ lệ chênh lệch thật. Cần nói thêm rằng, do công việc nên vợ tôi thích học vào buổi chiều vì Nàng thường bận

vào buổi tối. Dưới đây là một số điều tôi rút ra được sau buổi học đầu tiên:

1. Bà họ sinh chẳng có tí hài hước nào. Khi bà ấy hỏi tôi mong đợi gì từ các buổi học này, tôi chỉ vợ tôi và bảo: " Vợ tôi bắt tôi đến đây. " Bà ta liền quay ra nói với những người khác: " À, vậy là chúng ta thấy rõ ai là người quyết định trong gia đình anh chị. " Bà ta không hiểu đây chỉ là một câu nói đùa (có thể do giọng điệu không rõ hoặc chưa nhấn mạnh là đùa của tôi). Khi tôi nói lại rằng đó chỉ là nói vui thôi thì bà ta nói: " À, vậy là chúng ta có một câu chuyện đùa. " Chính xác là từ lúc đấy, tôi đã quyết định sẽ im miệng trong suốt thời gian còn lại của buổi học.
2. Phần lớn phụ nữ mang thai có mặt chiều nay có tâm trạng không tốt. Năm trên bảy người hoặc lo lắng về sức khỏe, hoặc có tâm lý không ổn định, hoặc lo sợ quá trình mang thai không suôn sẻ. Thậm chí có một cô 40 tuổi, sau nhiều nỗ lực sinh con không thành, đã quyết định tiến hành thụ tinh nhân tạo và nạo thai ngay sau đó. Vài tháng sau thì nó có thai trở lại " một cách tự nhiên ". Quá trình mang thai của cô này còn khó khăn hơn vì những người xung quanh cho rằng việc có thai ở tuổi này là không " bình thường ". Nhưng cô kệ xác người khác nghĩ gì!
3. Tôi vẫn không biết " cổ tử cung mở 2, 3 hay 8 cm " nghĩa là gì về mặt sinh lý, nhưng tôi biết rõ là từ 3cm trở đi là đạt yêu cầu. Vì điều này, chắc chắn tôi cần phải xem lại " bản đồ cơ thể phụ nữ ". Vấn đề mà đến giờ tôi vẫn chưa nắm được.
4. Về khía cạnh " thanh toán tâm lý " thì Nàng có vẻ bình thản đến không thể tin nổi trước việc sắp sinh con. Trong khi những người khác trút nỗi lo lắng của họ lên bà họ sinh tội nghiệp thì câu hỏi duy nhất của Nàng là liệu đến phút cuối Nàng mới quyết định có nên sử dụng phương pháp để không đau có được không. Chắc là được. Vậy thôi, cảm ơn, hẹn gặp lại tuần sau. Tôi nghĩ tôi còn lo vấn đề này hơn Nàng nhiều. Nhưng như vậy là tốt, phải không?
5. Tôi buồn bã ra về. Họ bàn về các cơn co thắt, về việc ở cữ... Khi thấy những " phụ nữ cao cả " đó lo lắng sợ hãi những cơn co thắt, tôi muốn đứng dậy mà nói với họ rằng : " Ừ, nhưng tôi rất muốn được trải qua các cơn co thắt đó. " Nói thế hẳn có vẻ hơi sáo... Nhưng rõ ràng, đó là điều tôi sẽ không bao giờ được trải qua. Giống thế nào nhỉ? Như khi mình nôn? Hay khi đại tiện? Hay là đau bụng dưới?... Tôi không biết. Mà cũng không bao giờ được biết. Cũng như các bà, các cô không thể biết được cảm giác của đàn ông khi lên đến đỉnh vậy. Ý nghĩ buộc phải chết trong sự thiếu hiểu biết làm tôi khó chịu.
6. Một ông bố tương lai khác trong buổi học cũng đang lên cân. Anh chàng tội nghiệp. Tình đoàn kết giữa hai anh chàng chống lại cả nhóm phụ nữ thật là đẹp. Vợ anh trách anh đã ăn quá nhiều, còn tôi thì bảo vệ anh bằng cả cơ thể lẫn tinh thần của mình. Một lúc sau, vợ tôi nói là tôi đã giảm được mấy kilô. Cứ nhìn vẻ mặt của vợ anh chàng kia (kiểu người quyết đoán), tôi nghĩ anh cũng đã đang ăn kiêng rồi. Mình rất tiếc, anh bạn. Mình đã cố gắng hết sức.
7. Buổi học kết thúc bằng việc thảo luận về vấn đề hai vợ chồng. Rất nhiều định kiến đối với đàn ông. Tôi không thể chịu đựng được. Một kiểu tâm lý giả tạo bàn về đàn ông trước việc mang thai của vợ. Mà điều tệ hại là gì? Là bọn họ nói như thể chỉ có phụ nữ với nhau vậy. Tôi đã hoài công giơ tay để cố phát biểu ý kiến, để nói với tư cách của một thằng đàn ông, về những trải nghiệm, nhưng không thể. Rốt cuộc, tôi nói với anh chàng kia: " Anh thấy không, ngồi đây mà không thể nói lời nào thật là cực kỳ khó chịu. " Anh ta cũng đồng ý và im lặng trong vài giây. Một người trong đám bọn họ thấy cần thiết không được để chồng mình có những thói quen xấu. Ví dụ, phải yêu cầu chồng nhặt tất trên sàn để vào tủ quần áo. Và nhất là không bao giờ được nhượng bộ chồng. Tôi phải thừa nhận là tôi đã cảm thấy bất lực trước

nhận xét đó. Thành thật thì chúng ta có thể làm được gì để chống lại quan điểm này? Ngoài việc cúi mặt tất. Những ông chồng thân mến, chúng ta hầu như chẳng làm được việc gì có ích cả.

8. Một chuyện buồn cười nho nhỏ: Ban đầu, bà hộ sinh giải thích cách thở bằng bụng, rồi sau đó yêu cầu các bà bầu nằm dài ra để xem họ có làm đúng không. Vợ tôi nằm ra, thở và bảo: "Anh biết không, lúc học kèn ôboa, em đã học thở bằng bụng nhiều rồi, em làm bài tập này suốt, xem đây này..." Và tôi thấy ngực Nàng phồng lên "Anh thấy chưa?" ... Không muốn làm Nàng phất ý, tôi gật đầu đồng ý mà không nói gì cả. Nhưng rõ ràng là Nàng không có khả năng thở bằng bụng.

Bà hộ sinh rất cuộc đã đến chỗ Nàng và bảo: "Ngực cô phập phồng thế là sao? Phải thở bằng bụng chứ không phải bằng ngực!" ... Rồi bà quay sang nói với những người khác: "Đây, chính xác là không nên làm như thế này!" Nàng đành chịu ngượng vậy. Tội nghiệp Nàng. Tôi nhớ khi học cấp hai, tôi bị gọi lên bảng giải một bài toán. Tôi đã chịu sỉ nhục trước cả lớp: "Không! Không phải làm như thế!!! Em nào muốn lên giải bài cực dễ này?" Thầy giáo và bà hộ sinh, họ đã sử dụng cùng chiêu thức vì học có những hiểu biết tâm lý như nhau.

Là một học sinh rất ngoan ngoãn, Nàng không đáng bị sỉ nhục như vậy. Bị bà hộ sinh mắng khi đã 26 tuổi chỉ vì không biết thở bằng bụng, thật ngớ ngẩn!

Các bạn thấy không, tôi đã chế giễu Nàng nhiều. Thật đấy chứ. Ít nhất tôi cũng thở bằng bụng rất giỏi mà.

Buổi học sắp tới vào tuần sau. Buổi học có vẻ quy củ. Có chiếu phim về quá trình chuyển dạ của phụ nữ. Tôi nghĩ tôi phải vượt qua thế nào với buổi học này đây.

Ngày 22 tháng 03 năm 2006

TÔI GẦY ĐI VÀ THẾ LÀ TRÁI VỚI TỰ NHIÊN

Các bạn có nhớ cách đây vài tuần, tôi nói về kế hoạch chống hiện tượng mang thai cùng vợ không? Một cô bạn đã gửi cho tôi bài báo, giải thích tại sao và thế nào lại có hiện tượng như vậy.

Tôi xin gửi lời cảm ơn tới cô ấy, bài báo này có vẻ có ích cho cánh đàn ông chúng tôi. Tôi cảm ơn vì điều đó.

Bài báo rất rõ ràng, các nhà khoa học cũng đã khẳng định: hiện tượng chồng mang thai cùng vợ có nguồn gốc từ hiện tượng khỉ đực mang thai cùng khỉ cái.

Tôi như một kẻ ngốc, vẫn như mọi khi, tôi đi ngược lại với tự nhiên. Theo như bà hộ sinh giảng giải trong các buổi học chuẩn bị trước khi sinh thì "tăng cân tự nhiên như vậy là tốt". Đây là không tính đến khả năng tuyệt diệu là với vẻ như không có chuyện gì nhưng các bà vợ vẫn khiến bạn phải nhận thấy rằng bụng bạn to như vậy có thể trông hay hay một thời gian. Thế nhưng về lâu dài, họ vẫn thích có một ông chồng thanh mảnh và hoạt bát hơn.

Sau đây là bài báo. Rất hay cho bất kỳ ông bố tương lai nào... đang tăng cân. Vậy đấy.

Khoa học và tương lai
Thứ tư, ngày 01 tháng 02 năm 2006
HIỆN TƯỢNG MANG THAI CÙNG KHỈ CÁI Ở KHỈ ĐỰC

Một tin vui cho các ông bố tương lai - những người đang bị chọc ghẹo về "hiện tượng mang thai cùng vợ". Các nhà nghiên cứu của Trung tâm nghiên cứu linh trưởng - Đại học Wisconsin (Mỹ) nhận định rằng ở một số loài khỉ, con đực có hiện tượng tăng cân trong thời kỳ mang thai của con cái, có thể là để chuẩn bị cho những khó khăn đang chờ nó sau khi khỉ con ra đời.

*Tony Ziegler và đồng nghiệp đã nghiên cứu loài khỉ sóc lông trắng (*Callithrix jacchus*) và khỉ vượt tay màu trắng (*Saguinus oepidus*), hai loài khỉ nổi tiếng với " chế độ một vợ một chồng " và vai trò quan trọng của khỉ bố đối với các khỉ con. Các nhà nghiên cứu đã cân khoảng 15 con, cả con đực và con cái của mỗi loài trong thời gian con cái mang thai được 5 hay 6 tháng. Họ đã nhận thấy các con đực tăng trung bình thêm 10% trọng lượng. Con số này có thể lên đến 20%.*

Các tác giả có công trình nghiên cứu được công bố trên tạp chí Biology Letters giả thiết rằng trọng lượng dư thừa sẽ là " nguồn dự trữ " để khỉ đực chăm sóc khỉ con khi chúng được sinh ra. Thông thường, mỗi lần khỉ cái sinh hai con, với tổng trọng lượng bằng 20% trọng lượng cơ thể con trưởng thành, khỉ đực sẽ cõng các con con trên lưng. Những thay đổi hoóc - môn cũng có thể gây ra sự tăng cân này. Hiện tượng mang thai cùng vợ cũng dần được nghiên cứu nghiêm túc ở đàn ông...

Ông bố tương lai thân mến (tôi có thể gọi anh là đồng nghiệp được không?), nếu đang đọc những dòng tôi viết, anh hãy in ngay bài này ra, rồi đưa cho vợ anh đọc nhé. Cô ấy đang lo lắng vì anh ăn nhiều quá? Cô ấy trách anh vì anh có mỡ quanh hông nhiều quá? Bình thường thôi, đó là để đề phòng cho những tuần lễ khó khăn sau khi đưa trẻ ra đời mà... và để cõng con (có thể là các con) trên lưng. Còn nếu nàng lại chuẩn bị sinh ba thì hạnh phúc thật rồi: hãy ăn pho mát Burgers vào bữa sáng nhé!

Tăng cân tự nhiên như vậy là tốt. Nhưng còn tốt hơn nữa khi có sự trợ giúp của khoa học.

Ngày 22 tháng 03 năm 2006
SUPER NANNY[**\[5\]**](#)

Từ nhiều tuần nay, chúng tôi đã tìm được một bảo mẫu. Bà ấy tên là Sylvie. Tôi khá sợ công việc tìm kiếm này vì ở công ty cũ, tôi thường nghe các cô làm cùng kể lể về các bà bảo mẫu bắt tài của họ (kỳ lạ là đàn ông không hề nói gì về chủ đề này). Trái với những gì chúng tôi suy nghĩ, công cuộc tìm kiếm này cũng không mất thời gian lắm.

Nàng yêu cầu tôi giúp Nàng " tuyển " bảo mẫu. Nhưng sau thử nghiệm đầu tiên mất hơn một giờ và không thật thành công, Nàng quyết định sẽ không làm phiền tôi thêm nữa và sẽ đóng vai trinh sát. Vậy là Nàng một mình đến gặp bà Sylvie và một tiếng sau Nàng trở về với

nụ cười tươi như hoa. " Tuyệt vời, bà ấy thật tuyệt, em còn không muốn rời đi nữa! "

Và sau vài giây, Nàng nói: " Bà ấy thật giống bảo mẫu của em ngày xưa. " Như vậy, bà Sylvie đã trực tiếp nhận được quyền chăm sóc " con quỷ lùn " của chúng tôi.

Cần nói thêm là tôi chưa bao giờ có bảo mẫu cả nhưng bà bảo mẫu của Nàng lại giữ một vai trò rất quan trọng với Nàng cũng như em trai Nàng. Mắt họ long lanh mỗi khi nói chuyện về bà bảo mẫu của mình. Có nghĩa là Nàng muốn tìm một bà bảo thật tuyệt vời.

Và ở đó... nói thế nào nhỉ?... Nhà bà ấy là một nơi rất yên bình. Hai đứa bé được trông ở đó đang chơi đất nặn (suýt nữa tôi cũng đã đến chơi với chúng nhưng tôi đã tự nhủ là cần phải tỏ ra là người đáng tin cậy để còn giải quyết việc chứ), âm nhạc dịu dịu, không bật chương trình Bigdil[6], mà thực ra là không bật ti vi, cách bà ấy cư xử với bọn trẻ rất phù hợp với tôi (âu yếm và nghiêm khắc khi cần), sách cho trẻ, máy tính...

Cũng cần phải nói rằng bà Sylvie không phải là một bảo mẫu như những người khác, mà là một phụ nữ khoảng 50 tuổi buộc phải làm việc sau khi ly hôn. Không thể nói bà ấy không có tài, ngược lại là đằng khác, nhưng sau 50 tuổi, người ta có vẻ ít được chào đón các công ty. Mà vì bà ấy có vẻ yêu trẻ con nên công việc bảo mẫu có lẽ rất thích hợp với bà.

Thế là, chúng tôi đã có một bà bảo mẫu " cao cấp ". Chúng tôi rất vui. Nhưng bà Sylvie chỉ giữ trẻ đến lúc 18 giờ mà 19 giờ vợ tôi mới tan ca... Hãy cùng biến điều bất lợi này thành điều có lợi! Mỗi buổi tối, tôi sẽ có nguyên một giờ để cười đùa, nói chuyện với con. Nhưng như thế thì tôi sẽ phải rời máy tính ra một lúc và tranh thủ chơi với con trong lúc chờ bà mẹ bận rộn của nó về.

Cuộc sống thật đẹp khi chúng ta sống đơn giản.

Ngày 24 tháng 03 năm 2006 ***BẢN NĂNG LÀM MẸ... ?***

Tôi đã tính nhanh rồi: để tránh việc chữa đẽ trong một thời gian dài, cần nghiêm túc tính toán chuyện sinh con. Đúng đúng, chúng tôi đã nghĩ đến chuyện sinh thêm đứa thứ hai sau đứa thứ nhất này. Nhưng tôi thích chúng sẽ cách nhau hai năm. Theo các tính toán thông thái của tôi thì như vậy, chúng tôi sẽ có sáu tháng nghỉ ngơi trước khi bắt đầu một công việc mới.

Tối hôm nọ, tôi nói đến chủ đề này khi chúng tôi ngồi với nhau trong nhà hàng, với số liệu nghiên cứu, trình bày bằng Powerpoint và chứng minh tài chính. Phản ứng đầu tiên của Nàng:

- Ồ, thế anh tính toán chuyện này đấy à? Em chết mất... (Nàng tính nhẩm trên đầu ngón tay) À ừ, như thế sẽ nghỉ ngơi được một thời gian.

- Đúng thế, đúng thế.

- Được rồi, để xem sao nhé...

- " Xem sao " à? ... (Tôi cố gắng dịch nghĩa cái chữ " xem sao " đầy khó hiểu) Ừ, mình sẽ xem liệu mình có làm việc hiệu quả trở lại không.

- À không, em không bảo thế. Mình sẽ xem liệu có nên cho đi đứa đầu tiên trước khi có đứa thứ hai không.

Bản năng làm mẹ có vẻ không đúng với Nàng lắm. Dĩ nhiên, giờ còn hơi sớm để xét đoán điều đó. Để đến khi đứa bé nằm áp sát vào ngực Nàng và bắt đầu bú lần đầu tiên, chúng ta sẽ xem sao. Biết đâu điều này lại khơi dậy trong Nàng bản năng làm mẹ mãnh liệt ấy chứ.

Tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu Nàng đột ngột thay đổi ý kiến. Thế nhưng, tôi cũng sẽ không nói rằng điều đó làm tôi không hài lòng. Ngược lại, Nàng đang có vẻ đúng với những gì tôi mong đợi: đầu tiên Nàng phải là vợ tôi, sau đó mới là mẹ của các con tôi. Chúng tôi rất hợp nhau, vì thế chúng tôi rất tin nhau.

Ngày 28 tháng 03 năm 2006 ***CHUẨN BỊ TRƯỚC KHI SINH (2)***

Không có gì để nói về buổi học này cả. Chẳng có chỗ ngồi tử tế (hai người ngồi chung một cái thảm xấu xí đến tệ hại), nên hơi nhốn nháo một chút và buổi học diễn ra lâu hơn quy định...Tuy nhiên, cũng có vài chuyện hơi buồn cười:

1. Nếu bạn muốn đảm bà bầu phải ghen ty, hãy làm theo cách sau: cuối mỗi buổi học, bà nữ hộ sinh cho mọi người tập thư giãn. Thời khắc hạnh phúc của tất cả các bà bầu ở đây. Các ông bố tương lai cũng được mời tập cùng (điều này làm tôi ngạc nhiên). Nhưng từ sáng tới giờ, do thay đổi múi giờ nên đầu tôi còn đang ong ong.

Đến giờ tập thư giãn quý báu, tôi nói: "À không không, tôi không tập đâu, cảm ơn nhưng tôi vừa ngủ dậy, thay đổi múi giờ khiến tôi ngủ nhiều quá rồi. "Oa. Tôi đã khiến cả bảy phụ nữ ngồi bật dậy, đồng loạt kêu lên: "Ôi, anh may thế!!!" Tôi ra khỏi phòng đi kiểm cốc cà phê với một nụ cười trên môi.

2. Tuần trước có hai ông bố. Tuần này có ba người, trong đó có hai người mới đến (một đồng nghiệp tuần trước của tôi chắc không khoẻ vì phải ăn kiêng ngặt nghèo quá). Theo tôi nghĩ thì hai người này đã bị trưng dụng kèm theo những lời buộc tội nặng nề.

- Gérard, anh có biết là các ông chồng khác cũng đến những buổi chuẩn bị như thế này không? Anh không muốn làm quen với vai trò làm bố à?

- Nhưng mà... Didine... anh đi làm mà.

- Thế những ngày phép của anh để làm gì?

Martine Aubry, nhà tài trợ chính thức của các ông - bố - tương - lai - buộc - phải - quen - với - vai - trò - làm - bố.

3. Tôi hoàn toàn chẳng thấy buổi học này đem lại ích lợi gì. Đến tối, Nàng bảo:

- Em có cảm giác đây sẽ lần cuối anh đến đây.

- Không, đương nhiên là không phải vậy. Chỉ là anh thấy nó chẳng mang lại lợi ích gì cho em thôi.

- Em thích trao đổi với các chị em mang bầu khác để biết được suy nghĩ của họ...

- Thực ra không hẳn là trao đổi. Mỗi người lần lượt kể những điều bất hạnh và lo âu của riêng mình. Đến lượt em, em lại cười tươi mà nói là mọi chuyện đều ổn. Thế là họ nhìn chồng chọc vào em. Mặc dù cái em nói đều mang tính xây dựng tích cực.

- (Nàng cười với nụ cười của Gérard

Languedepute[7]) Đúng vậy mà! Thấy các cô khác khổ
khô trong khi mọi thứ với em đều ổn làm em rất thích thú
ấy chứ.

À, được rồi. Phụ nữ thật kỳ quặc.

Ngày 31 tháng 03 năm 2006
KHI BÉ ĐƯỢC ÍT NGÀY TUỔI

Hôm qua là một ngày tháng Ba. Ba tháng nữa, cuộc sống của chúng tôi sẽ đảo lộn.

Hôm trước, tôi đã thảo luận cùng một ông bố khác và chúng tôi đã cùng nhất trí rằng: chăm các em bé mới được ít ngày tuổi không dễ chút nào. Chúng ăn, ngủ, khóc, đi ị, ập ẹ và rất yếu ớt (phải hết sức cẩn thận để không tuột tay làm rơi bé) và... kinh khủng hơn hết là đứa bé sẽ đọc chiếm hoàn toàn ngực vợ bạn.

Khi còn trẻ, tôi cũng thích có một đứa con nhưng với điều kiện: nó chỉ được sinh khi đã sáu tuổi và tôi có thể ngay lập tức chơi Xbox[8] với nó (và đánh bại nó trong Pro Evolution Soccer[9]), chơi bóng rổ với nó và đập bóng trúng đầu nó[10] để cho nó thấy thực tế cuộc sống khó khăn lắm.

Còn ba tháng nữa là tôi chính thức được làm bố, tôi rút ngắn thời gian lại và tự nhủ: từ lúc nó được sáu tháng là bắt đầu vui rồi. Tôi sẽ mua một rổ nhỏ để chơi bóng rổ và một quả bóng bé bằng cao su để vẫn đập được vào đầu nó. Nói chung thì từ khi đó, bọn trẻ con cũng bắt đầu biết nghịch rồi.

Giờ tôi lại tự nhủ rằng có lẽ tôi sẽ đổi ý định khi thấy đứa con bé bồng bập bẹ trên bụng mình. Con trai hay con gái tôi. Máu thịt của tôi.

Oa. Thế sẽ vui đấy.

...

Nhưng như thế cũng không làm tôi đổi ý đập bóng vào đầu nó đâu nhé!

Tháng 04 (năm 2006)

Ngày 01 tháng 04 năm 2006
ÔNG BỐ TƯƠNG LAI VẮNG MẶT, XẤU HỔ KHI QUAY TRỞ LẠI

Hôm qua là ngày đến khám thai. Vì đã mất gần hết buổi chiều thứ Hai nên tôi không thể cho

phép mình nghỉ làm thêm một buổi chiều nữa. Hê, tôi còn công việc của mình nữa chứ. Tôi làm ông bố tương lai cho vui thôi chứ không định trở thành chuyên gia trong vai trò này đâu!

Phiền hơn là sau khi khám thai. Nàng phải thử máu, còn tôi phải ngồi chết dí ở đó hơn ba tiếng liền.

Các bà vợ khác dĩ nhiên là đều đi cùng các ông chồng của mình (bà nữ hộ sinh đã nói là việc của các ông chồng có mặt là rất quan trọng, các bạn biết đấy...). Các bà vợ này được dịp không ngừng chọc ngoáy vợ tôi: " Ơ thế chồng cô đâu rồi ? " Nàng bịa: " Anh ấy đi công tác rồi. " Nàng nói thế... Vậy đấy, đây là một điều xảy ra khi chúng ta muốn làm tốt mọi việc. Hạt sạn nhỏ nhất trong cả cỗ máy hoàn hảo! Và nàng đã nói dối không hề đỏ mặt. Không nên làm xấu đi hình ảnh ông bố tương lai hoàn hảo, đúng không?... Chúng tôi không có thời gian để nói về chuyện này, nhưng tôi rất muốn biết lý do của lời nói dối đó.

Mặt khác, điều đó dạy cho Nàng biết cách luôn thấy ổn trong khi những người khác thấy khổ sở.

Ngày 02 tháng 04 năm 2006

PHÒNG EM BÉ (1)

Nếu vợ tôi có làm điên đầu tôi lên vì một chủ đề nào đó thì đó chính là chuyện về phòng cho thằng bé (hoặc con bé, xin lỗi con gái nếu vài năm nữa con có đọc được. Đây chỉ là một cách nói thôi, không phải vì bố đặc biệt muốn có con trai đâu). Chuyện phòng cho em bé đã được nêu ra từ rất sớm. Có khi còn quá sớm ấy chứ. Giải thích chuyện đó thế nào đây? Ngay từ khi cái thai còn chưa đầy ba tháng, Nàng đã lên kế hoạch rồi, dọn nhà, làm thêm mấy hốc tủ ở bên phải, bỏ hốc tủ ở bên trái, nghiên cứu mấy cuốn catalog về dịch vụ bán hàng từ xa để tìm cho được một căn phòng lý tưởng. Nàng còn chỉ cho tôi giá các phòng dành cho trẻ em của hãng Aubert. Các bạn còn nhớ không...tôi đã nói về một đứa trẻ hoàn hảo? Tôi nói rằng sinh ra được một đứa trẻ hoàn hảo rất tốn kém. Tôi phải cân nhắc liệu có nên bỏ ra 3000 euro để đầu tư một căn phòng mà con tôi sẽ thực sự dùng được cho đến khi nó lên 2 hay 3 tuổi.

Nàng đã ngay lập tức co xu hướng tặng những gì tốt nhất cho em bé của Nàng. Tôi có thể hiểu được điều này ở mức độ nào đó. Một số chuyện khác còn khó hiểu hơn. Ví dụ, các bà mẹ đi mua giày mini – Converse cho con dù đứa trẻ mới được ba tháng tuổi, mà chẳng phải họ cực kỳ giàu gì cho cam. Phải giải thích cho họ biết: một cũng là một yếu tố tạo nên áp lực xã hội đấy. Mà tôi cũng sẽ ngạc nhiên nếu có đứa trẻ nào cảm thấy bị tổn thương vì nó không có giày Converse hay quần jean Liberto để mặc như các bạn ở cùng nhà trẻ.

Căn phòng cho bé, theo ý nghĩa nào đó, cũng là sự chuyển giao. Tôi đã rất khó khăn để hiểu, nhưng cuối cùng cũng hiểu được rằng: căn phòng cho bé chính là để giúp bé có cảm giác như được tiếp tục nằm trong bụng mẹ. Đúng thế đấy. Hỡi ông bố tương lai đang đọc những dòng

này, hãy ghi lại ngay. Khi bạn sắp phát câu lên trước ý muốn mua một căn phòng Aubert giá 3000 euro của vợ bạn, hãy nhớ rằng đó chẳng là gì so với giá trị căn phòng đầu tiên của bé là bụng mẹ.

Và chính ở đây chúng ta sẽ đo cái hố sâu đang ngăn cách những ông chồng tội nghiệp chỉ tập trung một cách đại dột vào giá trị hàng hoá của đồ vật với các bà vợ đang gán cho tất cả những thứ đồ mọi ý nghĩa... Và các bà vợ đã lợi dụng điều ấy để chỉ cho chồng mình những căn phòng giá cao ngất ngưỡng với vẻ mặt chẳng – có - chuyện - gì - nghiêm - trọng - cả, chỉ để xem liệu bạn có thể lên cơn đau tim ngay lập tức hay không.

Nàng đã tặng cả bản thân mình cho đứa bé trong suốt chín tháng, đã trao tất cả những gì Nàng có để sinh ra một đứa bé xinh xắn, bụ bẫm như thế, để tôi có thể hồn nhiên chơi đùa với nó. Và vì thế, dưới mắt Nàng, dù mất bao nhiêu tiền để tạo cho nó một căn phòng xinh xắn cũng chẳng có gì to tát...

Xét dưới khía cạnh này thì có vẻ hoàn toàn dễ hiểu khi Nàng thấy chẳng có gì là ghê gớm vì bỏ ra hàng nghìn euro cho một cái giường bé tí xíu và một chùm mấy con gấu bông, tàu thủy, máy bay nhựa chuyển động được. Trong trường hợp đó, tốt nhất là không nên nhớ việc Nàng đã từng làm mình tức điên lên khi mua hàng ở đây đó đông lạnh. Mình muốn mua sôcôla hiệu Magnums Trois Choccolats, còn Nàng thì muốn mua đồ nhái hiệu Carrouf... Đúng thế đấy, tốt nhất là quên đi và tự nhắc mình : " Nhớ lại đi. Đó chính là để giúp bé có cảm giác như là được tiếp tục nằm trong bụng mẹ " .

Hả ? Em bảo sao ? Mình đã chọn kiểu phòng nào ở Aubert ? Em điên rồi. Không phải vì những lý do cao quý của vợ mà tôi sẽ để Nàng phung phí ngân quỹ gia đình đâu nhé. Ngược lại đấy. Tôi đã đưa ra quyết định của mình và giải thích cho nàng hiểu. Và rồi cuộc, Nàng đã mua một căn phòng xinh xắn của Auchan. Thế nhưng, tôi cũng không cho là con chúng tôi sẽ sử dụng cái phòng đó cả đời. Mà tôi còn muốn mua một cái ti vi màn ảnh rộng nữa.

Từ các cuộc tranh luận sôi nổi giữa các ông bố, bà mẹ tương lai về chuyện mua phòng cho em bé (rất rõ ràng trên các diễn đàn), hãy để tôi đưa ra một giải pháp cho toàn bộ rắc rối đó: các bạn hãy dùng số tiền tiết kiệm được để mua một căn phòng xinh xinh, nho nhỏ nhưng không quá đắt và đầu tư mua một cái ti vi màn hình rộng (hoặc mua thứ khác, đấy chỉ là ví dụ của tôi thôi). Có thể đây sẽ là một trong số những thú vui cá nhân cuối cùng của bạn, thế nên " hãy tự làm mình vui đi ". Và sẽ không còn gì tuyệt bằng có một chiếc Xbox 360 trên nóc ti vi màn hình rộng.

Ngày 04 tháng 04 năm 2006 ***IMAGINARIUM...VÀ TÔI ĐÃ QUY HÀNG***

Imaginarium, các bạn đã nghe cái tên đó bao giờ chưa? Tôi thì chưa. Hôm nay, khi đến Paris có việc, trong lúc thong thả dạo chơi thì tình cờ tôi bước chân đến cửa hiệu đó. Mặt tiền được

trang trí hết sức độc đáo. Khi bước chân vào, tôi đã "choáng" luôn. Một con vịt bông, tôi cũng không rõ lắm, có cái đầu rất xinh, tên là Pako Niko.

Tôi rất ấn tượng với chi tiết đó, rồi tôi bước đến quầy thu ngân. Không ít người nghiện thú bông đã bảo tôi: sẽ rất kinh khủng nếu mất một con thú bông yêu thích, nên luôn phải có một con thứ hai, tốt nhất là giống hệt. Oa. Tôi chưa bao giờ có thú bông nên cũng chẳng bao giờ nghĩ đến điều đó. Sự bình yên của các ông bố, bà mẹ đôi khi lại phụ thuộc vào những thứ hết sức giản đơn...

Và vì thế tôi lấy luôn con vịt bông thứ hai. Muốn trở thành ông bố, bà mẹ hạnh phúc thì phải biết tiên liệu trước.

Cô thu ngân hỏi: " Anh có muốn gói không ? " Tôi đáp: " Không không, tôi mua cho mình, không phải để tặng. " Tôi cầm mấy con thú bông trên tay để đi tới các cuộc hẹn.

Thực ra, bố mẹ đã tặng chúng tôi một con thú bông cách đây hai tháng. Tôi cảm thấy sẽ có một cuộc chiến ngầm quyết liệt và không khoan nhượng để quyết định xem đứa bé thích con nào hơn.

Mặc kệ, nó sẽ thích con của tôi hơn. Vậy đấy.

Còn vợ tôi sẽ phản ứng thế nào với cái ý tưởng vui vẻ này ? Nàng không nói gì. Điều làm tôi vui nhưng cũng khiến tôi hơi phật ý là: tôi đã bỏ ra nhiều ngày để tập làm quen với vai trò của ông bố tương lai đầy rắc rối, song Nàng không để ý và buồn tỏ ra ngạc nhiên...

Tiếc thật, vì tôi thuộc kiểu người khoan hoà: nếu khuất phục Nàng dễ thế thì tôi sẽ chẳng cố nhiều nữa đâu.

Ngày 05 tháng 04 năm 2006 ***CHỌN HAI CÁI TÊN CƠ ĐẤY!***

Xong, đã xong. Sau khi cứ lần nhần mãi thì hôm qua, người đàn ông thực thụ là tôi đã bắt tay vào việc và rốt cuộc đã tìm được hai cái tên. Một cho con trai, một cho con gái.

Các bạn muốn biết mấy cái tên đấy phải không ? Tôi đoán chắc vậy. Các bạn thật là tò mò. Nhưng mà không, tôi không nói đâu. Tại sao ư ? Tại vì sẽ không có chuyện mọi người được lên án các ý tưởng của chúng tôi đâu. Chúng tôi có ít tên dự trù, nhất là con trai. Chứ còn với con gái, chúng tôi có cả một danh sách tên để chọn lựa... Nếu có đến chục cô con gái, chúng tôi cũng chẳng phải lo lắng gì đến chuyện đặt tên ấy chứ.

Đúng thế, cần phải nói điều này: thử thách kinh khủng đối với các ông bố, bà mẹ tương lai thì đó là việc cho người thân thiết họ định đặt tên cho con mình là gì. Việc chọn tên con như thế nào đều xuất phát từ những lý do mang tính cá nhân. Nhưng dù sao việc chọn lựa tên cho con

lại luôn dựa vào kinh nghiệm CÁ NHÂN CỦA CÁC ÔNG BỐ, BÀ MẸ ?

Tệ hại nhất là trong phần lớn trường hợp, các bậc phụ huynh tương lai lại nghe theo ý kiến của những người xung quanh... và rốt cuộc, họ đặt cho con mình cái tên mà họ không thích, cốt chỉ để làm hài lòng mọi người.

Nhưng chúng tôi sẽ không làm như vậy. Chúng tôi sẽ đối đáp lại các thắc mắc của mọi người như sau:

- " Sao? Cậu đặt tên nó là André à? Tên gì mà già thế! " Câu trả lời sẽ là: " Thế nếu bọn mình rất thích tên André thì sao? Thích tên nào thì đặt tên cho con như vậy thôi! "
- " Ludivine ư? Ôi không, đấy là tên người yêu cũ mà mình đã bỏ rơi... nhưng đến giờ mình vẫn còn tình cảm với cô ấy. " Đáng lẽ cậu phải suy nghĩ trước khi bỏ cô ấy chứ, đồ ngốc.
- " Gertrude ư ? Ờ, đấy là tên cụ cố ngoại của mình. Cụ ấy khó tính kinh khủng! " Ừ, bọn mình muốn tưởng nhớ cụ ấy đấy!
- " Cậu đặt tên cho nó là Fabien à? Nghe như là Barthez ấy nhỉ? Coi chừng đấy, rồi nó sẽ hỏi cậu liệu cái tên ấy có làm cho nó trở nên đần độn không. " Cậu xem ti vi nhiều quá rồi đấy, chào nhé!
- " Cậu sẽ đặt tên cho nó là Morgane hả? Nhưng mà nghe có vẻ giống tên của cửa hàng quần áo ấy. " Ừ. Đúng thế. Nhưng là quần áo hàng hiệu. À, mà cậu chuyển sang mặc đồ của Morgan cũng tốt đấy.
- " Cậu gọi nó là Simon? Thế nếu gọi nhanh thì thành Sim à? Không khéo nó lại bị hói đấy nhé! " Mình chán cậu lắm, đi ra chỗ khác đi.

Họ sẽ biết tên con chúng tôi khi gặp cháu. Lúc đó, họ sẽ thấy cái tên đó (một cái tên sẽ gắn liền với hình ảnh của một đứa bé mũm mĩm, xinh xắn (nó sẽ là đứa bé đẹp nhất thế giới này, chắc chắn là vậy).

Một điều an ủi là trong những ngày đầu tiên khi đứa bé mới sinh, những kẻ xấu miệng sẽ không phá hỏng niềm hạnh phúc của bạn, do đó họ sẽ có xu hướng im lặng.

Thế nhưng, sẽ vẫn có một vài kẻ nhiều lời một cách hết sức ngu xuẩn.

Để ngăn chặn những nhận xét tiêu cực gây bức mình, tôi đã nghĩ đến giải pháp: tôi sẽ dán lên trán hình ảnh bản sao bé nhỏ của chúng tôi khi bé được vài ngày tuổi, kèm theo dòng chữ " Không thích tên tôi à? Tốt hơn là không nên nói năng gì! "

Họ cũng không được phép làm phiền con tôi khi bé mới ra đời được có mấy ngày. Nhất là vì bé còn chưa biết nói để mà trả lời.

Ngày 06 tháng 04 năm 2006

PHÒNG EM BÉ (2)

Có vẻ để trở thành một ông bố tương lai cần phải biết chuẩn bị phòng cho em bé. Nhưng nếu người ta không thích làm các việc lặt vặt vậy thì sao?

Thế là sao, " Ngay cả việc chuẩn bị phòng cho em bé cũng không ư? " Không, không và không. Tôi cũng sẽ chẳng tự lên án mình đâu.

Tôi sẽ là một ông bố tồi tệ vậy. Mặc kệ. Tôi không thích làm mấy việc đấy, thế thôi.

Em gái tôi đang có thai bảy tháng. Chồng cô ấy là một ông bố tương lai tốt. Anh chàng này đã cũng cậu em vợ - bố đỡ đầu tương lai của đứa bé, cũng là một ông bố đỡ đầu tương lai tốt, sửa sang lại căn phòng để chuẩn bị đón đứa con tương lai của mình. Ông bố tương lai - chồng của em gái tôi đã suýt chết vì lý do hết sức đơn giản, anh chàng này bị dị ứng với sợi thủy tinh. Điều đấy có thể xảy ra. Nhưng không phải với tôi. Tôi không thích mấy việc sửa sang đấy.

Đã có nguyên cả một " tập đoàn " làm việc hết sức nhiệt tình để chuẩn bị phòng cho bé của tôi: một ông ngoại tương lai tốt (nhạc phụ rất giỏi trong việc đập tường và bít lại bằng thạch cao), một bà ngoại tương lai tốt (nhạc mẫu phụ trách bóc đám giấy tường cũ đã mục nát ra), một bà mẹ tương lai tốt (trát, mài, mũi đầy bụi), những người bạn tốt (giúp chúng tôi đặt các tấm sợi thủy tinh cách nhiệt), một ông chú tương lai tốt và ông nội tương lai (đầy sức mạnh), và còn rất nhiều người khác nữa...

Tôi xin gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người. Bởi vì tôi đã không làm gì cả. Hoặc ít nhất là hiện tại chưa làm gì. Nếu tôi hiểu đúng thì còn một lượt sơn nữa chờ tôi làm. Nàng biết tôi không thích làm những việc này. Nhưng vì đây là để chuẩn bị phòng cho em bé nên thậm chí tôi đã không cầu nhàu. Đúng là một kì tích. Tôi đã trịnh trọng nói với Nàng: "Ừ, anh sẽ làm. Vì con chúng ta." Hoàn hảo. Tôi đúng là một kẻ bịp bợm.

Mẹ tôi thì không hiểu. Theo bà, một người đàn ông không biết sửa sang các thứ là không tốt. Mẹ không nhầm. Ngay cả mẹ cũng đặt vấn đề xem xét lại vai trò người đàn ông của tôi.

Nhưng kệ, tôi không thích những công việc lặt vặt. Hơn nữa là vì tôi cũng chẳng rảnh làm những việc đó.

Ngày 08 tháng 04 năm 2006 ***NÀNG KHÔNG CHỊU ĐƯỢC TIÊM***

Chiều qua, Nàng vừa khám xong đã gọi điện ngay cho tôi. Đầu dây là Nàng, cô ấy đang khóc.

Tôi chỉ biết Nàng vừa đi khám thai nhưng không biết Nàng đã gặp bác sĩ chuyên khoa nào. Thời gian cũng như ngừng lại vài giây. Tôi nghĩ tim mình cũng vậy.

Tôi thở mạnh. Rồi tôi hỏi Nàng đã xảy ra chuyện gì. Nàng chưa trả lời. Nàng cần phải lấy lại bình tĩnh. Trong khoảng thời gian vài phần nghìn giây đó, bạn có thể nghĩ đến hàng loạt những điều tồi tệ xảy ra với vợ mình. Rốt cuộc, Nàng hít một hơi rồi bảo: "Em sắp phải tiêm nhiều lắm."

- Ừ, nhưng tại sao? Có chuyện gì?...
- Nàng lại - khóc. Tôi lại có những - cơn - đau - tim - nhỏ - nhỏ. Nàng lại lấy hơi.
- Không, vì anh trai em bị viêm tĩnh mạch.
- *Ờ, thế có nặng không?* (Tôi hỏi nhằm xác nhận lại tin)
- Anh ấy bị nặng. Và em sắp phải tiêm nhiều lần
- Nhưng còn đứa bé?
- À không, không sao, không có gì đáng lo cả.
- Thế rồi tôi mới thở phào trở lại.

Các bạn có nhớ không, ngay từ khi mới mang thai, Nàng đã không thích thử máu. Nhưng vì cần thiết nên Nàng buộc phải làm. Tuần trước, kết quả xác định tiểu đường của Nàng vẫn chưa rõ ràng, nên Nàng cần làm lại một loạt xét nghiệm để khẳng định chắc chắn. Bốn hoặc năm lần thử máu vào buổi sáng và phải nhịn đói.

Anh trai Nàng mắc chứng viêm tĩnh mạch từ khi còn khá nhỏ và không tìm ra nguyên nhân. Vì thế, hàng ngày trong sáu tuần đầu sau khi sinh, Nàng sẽ phải tiêm. Đây đúng là "tin vui" cho một người không chịu được tiêm như Nàng. Có lẽ, tôi sẽ phải chuyển nghề làm bác sĩ mất...

Chắc chắn tin này đã phá hỏng cả buổi chiều của Nàng.

Kìa, Nàng đã về, và lại oà khóc trong vòng tay của tôi (người đàn ông che chở cho Nàng). Rồi Nàng lại tiếp tục vui vẻ và nhả nài chịu đựng thêm ba tháng cuối tuần trước khi sinh.

Nàng đúng là một người dũng cảm!

Ngày 11 tháng 04 năm 2006

PHÒNG EM BÉ (3)

Tôi đau khắp mình mẩy. Ha ha, tôi thấy các bạn chán rồi chứ gì. Không, tôi chẳng vờ vịt là mình đã làm việc vất vả đâu. Chỉ là khi người ta chưa từng động đến những việc sửa sang mà lại phải làm những việc đó trong suốt hai ngày thì quả là hơi quá sức chịu đựng.

Vợ tôi rất giỏi trong việc chọn thời điểm sai việc... cũng như chọn thông tin cần nói. Các bạn biết không, lớp sơn mà tôi phải làm... thật hóc búa. Là lớp sơn... trên trần nhà ấy.

Hồi ông bố tương lai đang đọc đến đây, hãy nghĩ lại: nếu có ai nói " sơn phòng em bé " thì ý họ là " sơn trên trần " đấy.

Tại sao ư? Đơn giản là vì " phụ nữ có thai " sẽ " không thể nâng tay lên được ". " Không thể nâng tay lên được thì ông bố tương lai sẽ giúp vợ nâng tay lên... đủ cao ". Vì thế nên ai nói " \sơn phòng em bé \ " thì có nghĩa là " ông bố tương lai sẽ phải làm ".

Mà tôi có phải người thích giả vờ gì đâu[\[11\]](#). Nhưng tôi đau người quá.

Vợ tôi rất giỏi chọn đúng thời điểm. Tôi bảo rồi nhé. Các bạn biết không, cậu em họ tôi - người đã giúp chúng tôi đặt các tấm sợi thủy tinh cách nhiệt xây lối đi trước cửa nhà để có đường cho ô tô của vợ vào (thật đấy... anh chàng tội nghiệp, phải nói là cậu ta hết thuốc chữa rồi). Vì thế, chuyện tôi đến giúp cậu ấy là hoàn toàn hợp lý. Chỉ có một chút vấn đề, đó là cái lối đi tuyệt diệu ấy làm từ các tấm bê - tông, 40kg một tấm. Nếu tôi không làm thì có tất cả 40 tấm. 40 tấm x 40kg = tôi đau khắp mình mẩy.

Đấy là hôm thứ Bảy. Tôi ngưỡng mộ khả năng chọn thời điểm của vợ tôi ở chỗ Nàng đã lên kế hoạch sơn phòng trẻ vào Chủ nhật, tức là vào ngày hôm sau. Thông thường, giờ tay vài giờ trong không khí để sơn trần cũng chỉ khiến tay tê thôi. Nhưng trước đó lại phải khuân 40 tấm đan, mỗi tấm nặng 40 kg thì quả là chết người.

Điều khủng khiếp nhất không phải việc cầm cái cán lăn sơn mà là ở những công đoạn cuối. Phải. Tôi không kiên nhẫn. Vì vậy, vợ tôi thường phụ trách những công đoạn cuối cùng. Nhưng Nàng "trèo lên thang cũng không nổi". Nên "đàn ông phải làm nốt mấy công đoạn cuối". Đồng nghiệp làm cha tương lai ạ, hy vọng cậu đang ghi lại những điều này và rút ra được điều gì đó từ kinh nghiệm đau thương của tôi.

Tôi không chỉ không làm việc được như bình thường mà tôi còn không có cảm giác với cánh tay của mình nữa. Do vậy, làm việc trở thành nỗi thống khổ đối với tôi.

Thế nhưng, mấy công đoạn cuối vẫn chưa là gì. Tệ nhất là "dừng để sơn đây ra cái thước kẻ nhựa con con dựng ở góc phòng nhé". Nàng nói điều này một lần. Duy nhất một lần. Theo nhận định của tôi thì Nàng đã hiểu ra rằng nếu Nàng còn lặp lại lời nhắc nhở của Nàng về chuyện cái thước, cũng như về bất kỳ chuyện gì (như cái bệ cửa sổ... chẳng hạn). Nàng sẽ được gặm cái chổi quét sơn đấy.

Tôi thích việc sửa sang. Tôi say mê việc mang vác các tấm đan. Tôi rất thích cái xe Twingo của vợ cậu em họ tôi. Tôi yêu cái năng khiếu chọn thời điểm của vợ tôi. Và tôi cực kỳ thích tỏ ra là mình không hài lòng tí nào. Hi hi!

Ngày 12 tháng 04 năm 2006
BÍ MẬT CỦA TÊN HỀ (TRONG NGẮN KÉO)
(Phải, phải, tôi biết, Nàng rất ngốc...)

Ha ha, tối qua, tôi buồn cười đến chết mất.

Như mọi khi Nàng ăn tối với mấy cô bạn từ thuở nhỏ. Tôi không hiểu cái blog này đã đến với họ bằng cách nào nhưng mấy cô này có vẻ là độc giả rất tích cực. Điều này vừa làm Nàng thích thú... vừa làm Nàng hơi thất vọng, tôi nghĩ thế. Tôi nghĩ Nàng đi bộ thể dục để dễ sinh con, nên có thể Nàng sẽ đọc blog sớm hơn. Không, tôi nói lung tung đấy. Nàng kiểm chế tốt mà. Nếu Nàng muốn tìm ra cái blog đáng ghét này thì Nàng đã làm từ lâu rồi.

Tôi cười sảng khoái dưới hàng ria rậm (tôi không có ria nhé, chỉ là cách nói thôi...).

- Em không biết tại sao tự nhiên mọi người lại nói đến blog... À phải, bọn em nói chuyện về việc đặt tên.

- (*Tôi tò mò*) Thế àh?

- Ừ, em bảo bọn nó là mình vẫn chưa nghĩ ra cái tên nào (*hờ, nói dối mà không biết ngượng*) và thế là bọn nó bắt đầu nói về cái blog... và bảo " Phải nhanh lên, sắp sinh rồi còn gì! "

- (*Tôi cười thầm trong bụng*) Ờ, nhưng sao em không nói thẳng là mình không muốn nói tên trước khi sinh?

- Vì nếu em không nói thế thì kiểu gì em cũng sẽ cho bọn nó biết mình đã chọn tên gì cho con!

Tôi hiểu Nàng. Bọn họ quen nhau được 15, 25 năm nay rồi và hầu như họ không giấu nhau điều gì...

Nhưng thỉnh thoảng vợ tôi khờ lắm. Cứ như là tôi không nói mấy điều này trên blog ấy. Tôi đang hình dung mấy cô bạn của Nàng, mấy cô bạn tốt đang nghĩ gì. Họ không muốn nói trái ý Nàng và đã biết giữ kín nội dung của blog. Hi hi! Cảm ơn các bạn!

Đôi khi, Nàng bảo: " Em cứ tự hỏi không biết anh viết gì trên blog... vì làm gì có chuyện gì to tát vào lúc này. " Tôi cười một cách ngốc nghếch và tự nhủ khi nào sinh xong và đọc thứ dài dằng dặc này. Nàng sẽ biết đã có nhiều thứ xảy ra hơn Nàng tưởng...

Ngày 14 tháng 04 năm 2006
THON THẢ NHƯNG MỀM NHỄO

Phụ nữ thật ghê gớm. Nàng cũng vậy.

Trích từ một cuộc nói chuyện.

- (Tôi rất tự hào vì mình thon thả - chiến dịch chống lại hiện tượng mang thai cùng vợ đã có hiệu quả) *Em thấy anh thon thả chưa?*

- (*Nàng giả vờ ngượng mồm*) Ừ, anh đẹp trai quá, anh yêu.

- (Tôi cười ngu ngốc) *Hi hi hi!*

- Nhưng mà...

- Gì thế em?

- Nhìn này, có thể bụng em to, nhưng ít nhất là nó cũng chắc. Bụng anh gầy nhưng nhẽo quá!

- (Lừa Nàng tí cũng chẳng chết ai) *Đâu mà, nhìn cơ bụng anh đây này* (tôi đặt tay lên mấy thanh sôcôla)

Nàng sờ, nhưng đúng là bụng tôi nhẽo thật.

- Đây, em nói nghiêm túc đấy. Anh phải tập bụng đi, anh yêu.

-...(Tôi ngượng quá!)

Ngày 15 tháng 04 năm 2006

CO THẮT CỐ ĐAU KHÔNG?

Để trả lời câu hỏi này - một trong số những câu hỏi hiện tại của vợ tôi, vợ một độc giả nam đã đưa ra một hướng suy nghĩ như sau: " Co thắt giống như khi bạn bộ Sport Elec[12] đang chạy điền. "

À phải. Thực ra. Tôi cần phải thử. Cái đó sẽ giúp tôi săn chắc cơ bụng đây. Dù sao tôi cũng sẽ cần đến nó.

Ngày 19 tháng 04 năm 2006

NÀNG CHẠY TRÊN CẦU THANG...LÒNG ĐẦY TỰ HÀO

Cuối tuần trước, tôi vừa cho Nàng một trận. Tôi biết là không nên giận dữ với phụ nữ có thai. Nhưng lần này, Nàng rất quá quắt.

Nàng tự hào kể với tôi về các chiến tích của mình, rằng Nàng đã quyết đoán với khách hàng, rồi Nàng trèo lên trèo xuống cầu thang... còn người tôi thì đang sôi lên.

Tôi đã không kiềm chế được nữa thì Nàng nói một câu: " Anh biết không, em chạy dọc cầu thang với khách hàng đấy. " Hờ. Thế này thì quá lắm. Tôi đã quát Nàng: " Em làm anh bức quá rồi đấy. Em cứ làm như là em không có thai vậy! Xin báo cho em biết là em đã mang thai được bảy tháng và em cần bắt đầu coi chuyện đó là nghiêm túc đi... Nếu em không đi lại nhẹ nhàng, biết đâu lại xảy ra chuyện không hay? Mà anh thì không hề muốn xảy ra việc gì. "

Tôi rất ích kỉ, tôi không có thời gian và cũng không muốn xảy ra những chuyện như thế. Lạy Chúa, đó là con chúng tôi. Nàng phải chú ý chứ.

"Em có nhớ cái cô trong chương trình *L'Odyssée de La Vie* (Khám phá cuộc sống) không? Em nói cô ấy lo lắng là bình thường vì cô ấy phải lo cho cái thai đã năm tháng... Thế mà em, giờ em đã sáu tháng rưỡi rồi mà em vẫn chạy trên cầu thang với khách hàng! "

Đúng thế còn gì.

"Anh không hề muốn em sinh con lúc mới sáu tháng đâu nhé." Thỉnh thoảng, khi khùng lên, người ta hay nói những điều đại dột... "Em không thể sinh lúc sáu tháng được, vì em đã sáu tháng rưỡi rồi..." Nàng biết tranh thủ lúc tôi nói sai để đáp trả.

Nàng nhoẻn cười... và hiểu rằng đây không phải là một ý tưởng hay ho trong con mắt súng - máy - tự - động - kèm - ca - nông - với - giáo - mác - cộng - tên - lửa - kết - hợp của tôi. "Còn nữa, lúc nào anh cũng thấy em đóng vai một nữ - siêu - nhân. Đôi khi, anh nhìn em và tự nhủ, nếu là em, anh đã nằm dài từ lâu. Anh vui vì em vẫn ổn nhưng đừng có làm chuyện ngốc nghếch như vậy nhé." "Em xin lỗi... Em chỉ định đùa thôi. Lẽ ra em không nên đùa như thế."

Khiếu hài hước của Nàng không hợp lắm với một ông bố tương lai.

Sao cơ? Tôi đang căng thẳng à? Phải phải, tôi biết... nhưng tôi nghĩ giờ đã sắp đến giai đoạn quyết định rồi. Cần phải đảm bảo mọi thứ đều ổn. Nếu có chuyện gì xấu xảy ra với em bé/ cái thai, tôi đến tụt sát mất. Thời điểm càng gần thì tôi càng căng thẳng. Căng thẳng hơn nhiều so với mấy tháng đầu.

Vậy nên tôi mong Nàng cũng ý thức được điều đó như tôi. Thậm chí, Nàng còn phải ý thức hơn tôi ấy chứ. Nàng phải thôi trò đóng vai phụ - nữ - không - có - thai - chạy - một - lúc - nhé? Sẽ không có chuyện gì xảy ra. Tôi nghĩ Nàng đã hiểu.

Kết quả: tối hôm đó, Nàng dậy và đã rơi một thanh rèm cửa (hoặc cái gì đó giống thế, tôi cũng không rõ lắm) khiến tôi thót tim. "Em có sao không? Có chuyện gì à?" ...

Cách đây vài tháng tôi chẳng bao giờ có chuyện tỉnh dậy giữa đêm cả. Nàng có thể yên tâm rằng tôi ngủ rất say. Tôi có cảm tưởng là tôi đang chuyển dần thành Ông Bố Trẻ rồi.

Ngày 20 tháng 04 năm 2006 ***BẤT BÌNH ĐẲNG GIỚI TRONG VIỆC MANG THAI***

Như khá nhiều phụ nữ có thai khác. Nàng đã mua một chiếc áo phong có chữ " Gái hay trai? " và tự hào diện nó, đề phòng trường hợp nhiều người quan sát kém không nhìn thấy cái bụng bầu của Nàng. Ai mà biết được Nàng nghĩ cái gì cơ chứ!

Hôm qua, chúng tôi vào nhà hàng. Mặc dù lịch làm việc dày đặc, chúng tôi vẫn cố gắng dành ít nhất mỗi tuần một buổi để đi nhà hàng. Khó khăn là khi "con quỷ lùn" ra đời, chúng tôi sẽ phải thu xếp để vẫn giữ được nhịp độ này sau vài tuần. Lúc trả tiền, cô phục vụ hỏi chúng tôi: "Thế nào, vậy là con gái hay con trai?" Cái áo phong rõ ràng là có tác dụng.

Chúng tôi trả lời đó sẽ là một bất ngờ, cô ta liền hỏi một câu kinh điển: "Thế khi nào" Nàng đáp: "cuối tháng 06". Còn tôi diễn rất tồi đã nhiệt tình nói: "Chúng tôi đợi cuối tháng...nhưng cũng có thể đầu tháng", đúng với kiểu ông bố tương lai từ trong ra ngoài. Tôi rất thích đóng vai ông bố tương lai có trách nhiệm trong những tình huống như thế này, chỉ để xem phản ứng của mọi người thôi. Không hề thất vọng. Cô phục vụ nói: "Vâng, với chị thì việc để đến cuối tháng rất quan trọng."

Cô ta thậm chí không để ý tới câu hỏi "nhưng sao cô lại hỏi vậy?" của tôi. Điều đó khiến tôi hơi ngượng.

Lời thề của một ông bố tương lai: chúng tôi sẽ không quay lại đây nữa! Phải tôn trọng ông bố tương lai chứ, dù chỉ là một chút. Thật quá đáng!

Ngày 21 tháng 04 năm 2006 ***CHUYỆN CHẴN GỐI KHI VỢ MANG THAI***

À, về chuyện chăn gối khi vợ mang thai, tôi có nhiều thứ để kể, đủ để viết một cuốn sách đấy. Nhưng mà thôi, tôi đã hứa với Nàng là sẽ không tiết lộ điều gì về cuộc sống chăn gối của hai vợ chồng trên blog. Chỉ duy nhất một vài từ trong chủ đề "Popol & Clito"[\[13\]](#) (© đồng nghiệp Stellou của tôi). Hỡi những ai sắp thành ông bố tương lai, hãy nhớ một điều: nhu cầu tình dục ở người vợ có thai và người chồng không hề giống với những gì người ta nói đâu. Tôi có một anh bạn, vợ anh ta không làm chuyện đó trong suốt chín tháng. Nhưng một số người khác vẫn tiếp tục, thậm chí cả ba tháng đầu sau khi sinh con do hoóc – môn tăng cao. Vài ông bố khác lại coi vợ mình như cái máy để và ngừng chuyện quan hệ nếu không có ý định sinh con... Tóm lại, trong chuyện này, chẳng có quy tắc hay công thức nào cả.

Đây là giai đoạn khó khăn cho cái bụng bầu cũng như cho chuyện ân ái. Và điều quan trọng là phải nói chuyện với nhau. Phải đấy, vì đột nhiên, mọi thứ không còn như trước nữa. Chúng ta làm thế nào? Thích ứng với nó ư? Đối mới ư? Hay có một giải pháp khác? Không thay đổi gì hết? Thế nào cũng được, quan trọng là cả hai phải chuyện trò với nhau về chuyện đó.

Có một chuyện cười là đứa bé khi ra đời đã lấy ngón tay gõ vào trán ông bố và nói: "Bố có nghĩ làm thế này dễ chịu lắm không?" (các bạn biết chuyện này không?). Thật linh tinh. Và khi Bà Mẹ Tương Lai đứng dậy mặc màn thì đứa bé cũng di chuyển cùng Nàng và "nhảy xéch" trong bụng mẹ.

Vậy đấy. Tôi đã viết: "Không có gì tồi tệ cả, chỉ là cơ thể bạn thay đổi thôi".

Và cũng là để giải thích cho các bạn hiểu tại sao tôi không đề cập đến "chuyện đó". Không không, chuyện tình dục không phải là chủ đề cấm kỵ đâu nhé. Ngược lại là đằng khác...

Ngày 23 tháng 04 năm 2006

BỤNG TRÊN CHÂN

Tối hôm nọ, ngồi trong nhà hàng, tôi thấy Nàng cứ lắc lư lắc lư. Mới đầu, tôi nghĩ có lẽ Nàng ngồi không vững. Nhưng sau khi nghĩ kỹ thì tôi lại không hiểu tại sao: Nàng đang ngồi trên ghế băng dài. Vậy thì tại sao lại không vững được? Hơn nữa, Nàng không ngồi vững thì để dành ghế cho Nàng làm gì cơ chứ?

Vậy là tôi đánh liều hỏi Nàng xem có điều gì không ổn. Phải, tôi nói "đánh liều" là vì những câu hỏi như vậy có thể sẽ nhận được các câu trả lời không được dễ nghe cho lắm, kiểu như "em bị trĩ" chẳng hạn. Đến lúc đấy, tôi nghĩ chắc là tôi bất lực luôn. Đáp lại câu trả lời đó của Nàng thế nào đây "Em có muốn anh bôi kem cho em không?" ...Ờ không. Không nên như thế.

May mắn là đến giờ Nàng vẫn chưa sao. Tôi cũng không biết nhiều nhưng hình như phụ nữ mang thai dễ bị bệnh trĩ thì phải. Bệnh trĩ là tai họa của những ông bố tương lai, kẻ phá rối hạnh phúc, ngăn cản ham muốn xác thịt ở các cặp cha mẹ tương lai. Bệnh trĩ là nỗi ám ảnh của các cặp vợ chồng hạnh phúc.

May cho tôi mà cũng là may cho vợ chồng tôi, là việc Nàng không ngồi yên được trên ghế do một nguyên nhân khác: "Em đã đi lại suốt ngày, giờ em có cảm giác con mình rất thích khi em ngồi nghỉ một tý... nhưng nó nặng quá..."

Thế thì có liên quan gì đến việc Nàng không ngồi yên được trên ghế băng cơ chứ? "Em cảm

giác như bụng sắp rơi. Lần đầu tiên em cảm thấy thế... lạ lắm, em thề đấy. "

Phù. Bệnh trĩ đáng ghét còn chưa đến. Phải tranh thủ lúc này mới được.

Ngày 24 tháng 04 năm 2006 ***VỀ KHIÊU GỢI Ở PHỤ NỮ CÓ THAI***

Hôm qua, tôi biết được một điều: khi cái quần siêu co giãn cho người mang thai tuột xuống, khi áo lót cỡ XXL bó sát lấy ngực thì lịch sự không thành vấn đề nữa. Nhưng đừng bắt chước nhé! Các bạn cứ thử xem liệu tôi nói có đúng không, về các cử chỉ kín đáo đề cao giá trị và vẻ duyên dáng vốn có của phụ nữ ấy.

Đúng thế đấy. Khi ngực bó sát và khi quần chuẩn bị tuột, phụ nữ mang thai có vẻ quyến rũ đến chết người.

Hôm nọ, chúng tôi xuống xe và đi ra khỏi bãi đỗ xe. Trung tâm thành phố vào cuối chiều thứ Bảy tuyệt đẹp. Và tôi thấy Nàng xốc lại quần bằng một cử chỉ mà tôi chưa bao giờ thấy. Mọi người đều đã từng nhìn thấy một anh chàng làm việc vất vào Chủ nhật, anh ta mặc cái quần khá rộng, khiến cho người ta có thể thấy cả cái rãnh mông mỗi khi anh ta cúi xuống hay đứng dậy, anh ta buộc phải kéo quần lên. Đúng vậy đấy. Chắc chắn là các bạn đã từng nhìn thấy.

Và Nàng đã làm chính xác từng động tác ấy đấy. Tôi nhìn và cười với Nàng. Nàng biết tôi đã nhìn thấy, nên Nàng nói: " Cái quần này may kém quá, đùi thì quá chật mà bụng lại hơi lỏng"... Tôi gật gù và tự nhủ mình sẽ có thêm một chuyện vui để đưa lên blog.

Một lúc sau, tại bữa tối trong nhà hàng, hấp, lại có chuyện nữa. Vẫn với điệu bộ ấy, nhưng lần này là áo lót. Tôi cảm giác Nàng cần có một cái áo đỡ ngực để điều chỉnh bộ ngực đẹp rực rỡ (nhưng rất lớn) của mình về đúng vị trí. " Sao, em có chuyện gì à? " Tôi vừa nói với Nàng vừa lăn ra cười. " Em có cảm giác như nó nặng đến ba tấn. " Ba tấn cơ à? Oa. Thế thì cần áo đỡ ngực thật rồi.

Phụ nữ có thai thật nhiều bí ẩn.

Dĩ nhiên, bên cạnh những chi tiết hài hước cho tôi trêu chọc ra, thì không nên quên điều quan trọng nhất: Nàng rất đẹp. Chưa bao giờ Nàng đẹp như thế.

Ngày 25 tháng 04 năm 2006 ***ÁO NGỰC CHO THỜI KÌ MANG THAI***

Ngày sinh nở đến gần, Nàng nhận được rất nhiều lời chào hàng và lên đủ loại danh sách. Danh sách mới nhất: những thứ cần mang theo khi sinh.

Một trong số các đồ này là áo ngực được thiết kế thuận tiện cho trẻ bú. Giờ chúng ta sẽ

tránh gọi là "áo lót" thông thường - để không liên tưởng đến những cái áo xinh xắn và sexy vốn chẳng có gì giống với một cái áo ngực kiểu ngày cả. Ông bố tương lai nào đang đọc blog tôi, hãy bình tĩnh nào: cỡ một cái áo lót phù hợp phải lớn hơn vòng ngực ở cuối thời kỳ mang thai từ một đến hai số. Mà theo các tính toán thông thái của tôi thì giá của cái áo đó phải lên đến gần 100 francs.

Khi ngực to đến cỡ này, những con số không còn nói lên điều gì nữa. Tôi không biết với cậu thì thế nào, ông bố tương lai thân mến, nhưng nó làm tôi không thể nghĩ được điều gì nữa.

Điều tệ nhất trong truyện này là gì?

- Oài, tuyệt quá! 100 francs, hu hu hu! Có thể anh sẽ tìm lại được cảm giác hồi chơi bóng rổ (Tôi hiểu điều gì có thể xảy ra.)
- Không, không có chuyện đó đâu anh ạ...
- À, chuyện này là thế nào? Thế là xong, em đã quyết định để con độc chiếm bộ ngực thiên thần của em à?
- Hình như thai càng to thì càng đau hay sao ấy anh ạ.
- ... Tệ thật!

Trong buổi học chuẩn bị trước khi sinh, bà nữ hộ sinh bảo: "Phát triển tự nhiên là tốt". Về cơ bản, tôi đồng ý với bà ấy.

Ngày 27 tháng 04 năm 2006

NHỮNG CHUYỆN ĐAU ĐẦU CHỦ YẾU TRƯỚC KHI SINH

- Em nghĩ gì thế?
- Em tự hỏi liệu mình có trở thành một người mẹ tốt không... Đã bao giờ anh tự hỏi liệu anh có thể trở thành một ông bố tốt hay chưa?
- Rồi, hàng ngày anh vẫn tự hỏi. Không phải mọi lúc, mọi nơi. Nhưng ít nhất là mỗi ngày một lần.
- Ừ, em cũng vậy. Cứ lúc nào ngồi nghỉ được 5 phút là em lại nghĩ đến con... Anh có nghĩ chúng mình sẽ là các ông bố, bà mẹ tốt không?

Không, tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ cái khái niệm "bố mẹ tốt" không tồn tại với một đứa bé con. Và ít được nhắc đến với một đứa trẻ tuổi vị thành niên. Mà như thế cũng tốt.

Nhưng đó là chuyện về sau. May thế.

Điều ngớ ngẩn là khi sắp thành cha mẹ, chúng tôi lại quá nhạy cảm với mọi thứ.

Cuối tuần trước, tôi vừa xem vở kịch do Jamel Debbouze[\[14\]](#) đóng (vở trước anh ta diễn cực kì xuất sắc, phải chỉ định anh ta làm Thủ tướng mới được). Tôi thấy anh ta đã nói rất hay về bố mẹ mình. Rất tuyệt vời. Tuyệt vời trong cách nhìn nhận khách quan những câu chuyện về họ, trong lối biểu hiện sự tỉnh táo, tự do, hài hước và tình yêu giữa họ. Nếu tôi có hy vọng điều gì, thì đó là các con tôi sẽ ăn nói giống như bố mẹ chúng. Và chúng tôi sẽ dạy chúng biết yêu sự

tự do.

Cả một chương trình đấy nhĩ?... Phải, tôi biết.
Lạy chúa tôi.

[1] Trận Waterloo xảy ra ngày 18 tháng 06 năm 1815, lần trận chiến cuối cùng của Napoleon Bonaparte. Thất bại của ông đã đặt dấu chấm hết cho quyền lực của ông đối với vai trò Hoàng đế Pháp.

[2] Xương hình tam giác nhỏ ở cuối cột sống của người và một số động vật linh trưởng khác. Do 3 – 5 (thường 4) đốt sống đuôi thoái hoá kết hợp lại

[3] Và con sẽ thành một kẻ phá hoại, theo cách nói trong phim *La Cité de la peur* (Thành phố của nỗi sợ hãi).

[4] Ví dụ, trang www.bebe-prenoms.com

[5] Tên một chương trình trên kênh M6 về một cô bảo mẫu cực kỳ tuyệt, cô ấy đã giúp các gia đình có cuộc sống bình yên

[6] Một chương trình trò chơi trên truyền hình.

[7] Một vai diễn của Antoine de Caunes, diễn viên hài người Pháp. Nếu anh có đọc blog của tôi, xin hãy biết rằng anh đã an ủi thời niên thiếu của tôi. Mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức của tôi.

[8] Bộ trò chơi điện tử cầm tay của Microsoft.

[9] Trò bóng đá cực kỳ hay trên máy điện tử.

[10] Bị đập bóng trúng đầu là hành vi sỉ nhục đối với hậu vệ bóng rổ trong khi cố gắng ngăn cản cầu thủ đối phương đập bóng và ngăn không cho cầu thủ tấn công tiến đến kết thúc cú đập vào lưới đội nhà.

[11] Thực ra là có đấy. Tôi cũng hay vờ vịt. Nhưng các bạn không cần nhắc lại đâu nhé.

[12] Phải đấy... Sport Elec là cái thắt lưng tuyệt diệu được quảng cáo trên ti vi, giúp làm săn chắc cơ bụng mà không cần phải nhúc nhích khỏi ghế ngồi. Chưa hết, bạn cũng có thể dán các điện cực vào mông và mông bạn sẽ sớm săn chắc. Tuyệt!

[13] Tên một diễn đàn trên trang www.madmoizelle.com

[14] Diễn viên xuất sắc người Pháp

tháng 5

Ngày 1 tháng 5 năm 2006

GIẤC MƠ Ô TÔ

Cuối tuần trước, tiềm thức của tôi lại chơi tôi một ván. Không, không liên quan gì đến quả bóng của tôi đâu. Vụ đấy đã xong rồi.

Lần này là chuyện ô tô. Chắc hẳn các bạn đã nghe đến phương trình nổi tiếng: em bé + ô tô đổi mới = toàn cảnh bãi chiến trường. Vì thế chúng tôi đã đổi ô tô cách đây vài tuần. Tôi đã bán lại cái 206 ba cửa cho một cậu thanh niên (còn lâu mới thành ông bố tương lai) để lấy cái xe cũ của bố tôi. Vụ làm ăn trong gia đình đấy. Đó là một chiếc Megane, với cửa ở khắp nơi, cốp lớn, túi khí mọi góc ngách-và nghịch lý là- có động cơ lớn để chạy nhanh hơn. Có khi vì nó an toàn hơn nên chạy nhanh hơn cũng nên. Ít nhất đó là điều mà tôi tự nghĩ ra...

Cuối tuần vừa rồi chúng tôi đến dự một đám cưới. Có một cặp vợ chồng hạnh phúc với đứa con 4 tháng ở đó. Khi thấy đồng hồ đặc mà họ để trong xe Berlingo cho cô con gái nhỏ, tiềm thức của tôi đã lên tiếng: "Oh la la, cậu đã phí công đổi xe, chiếc xe này nhỏ quá. Cậu sẽ là ông bố tồi với cái xe bé tí không bao giờ đủ chỗ này. Con cậu sẽ không thoải mái, nó sẽ hét vào tai cậu suốt quãng đường đến mức cậu chỉ muốn cho nó xuống khỏi xe. Mà làm như thế vợ cậu sẽ giận, và rồi sẽ có khủng hoảng trong gia đình."

Đại thể là như vậy, vì tối hôm sau, tôi đã mơ ước mua được một chiếc xe thật to. Nó to đến mức như xe chở đồ cắm trại vậy. Tôi bước vào cửa hàng đại lý, không hỏi câu nào và mua ngay cái xe này. Nhưng ngay khi vừa bước ra khỏi cửa hàng, tôi đã không còn thích nó nữa. Giá của chiếc xe quá đắt (những 15,000 euro, phải, euro cơ đấy), tôi thấy quá đắt (cậu làm mình ngạc nhiên đấy). Hơn nữa lại là xe Opel mà tôi thì thấy hãng xe này không nổi lắm.

Nên tôi đã mang trả nó lại. Tôi bảo với ông bán hàng là tôi không thích nó nữa. Rằng tôi đã mua mà không suy nghĩ. Xin các bạn đừng suy diễn đoạn vừa rồi. Cái cách bán hàng thân thiện không còn được áp dụng khi bạn mua hàng cho trẻ con đâu. Một đứa bé là "không đổi, không hoàn tiền" mà.

Sáng nay, tôi kể giấc mơ này cho vợ nghe, Nàng đã lý giải rất nhẹ nhàng và tích cực: "Ờ không, anh không phải muốn bỏ em bé đi. Anh chỉ hơi sợ phải mang cốp xe to như cái nhà đi nghỉ cuối tuần thôi. Tin em đi, em sẽ tìm ra một cách chúng ta có thể đi nghỉ nhẹ nhàng."

Vợ tôi tốt thật. Tôi chẳng muốn đổi Nàng lấy bất kỳ thứ gì trên đời. Ngay cả khi có cô nào tiêu tốn ít hơn Nàng.

Ngày 2 tháng 5

RỐI LOẠN HOÓCMON TẬP THỂ

- Allo bác sĩ ạ?
- Phải tôi nghe đây.
- Tôi là ông bố tương lai đây ạ, bác sĩ còn nhớ không?
- Có, tất nhiên. Ông bố tương lai hạnh phúc, đúng không?
- Chính xác ạ.
- Thế nào? Cậu vẫn hạnh phúc chứ?
- Vâng thưa bác sĩ. Nhưng mọi việc đang xấu đi...Cuối tuần trước, tôi với vợ tròn vo của tôi đi chơi.
- Cậu lăn cô ấy đi à? Ha ha ha.
- Bác sĩ vui tính thật. Thật buồn cười, tôi đã nói với cô ấy y như thế đấy.
- Cô ấy thích lắm hả? Cậu phải biết đây là cách nói đùa của đàn ông và chỉ giữa đàn ông với nhau thôi.
- Tôi thích chia sẻ với Nàng tất cả những chuyện đùa, từ chuyện phân biệt giới tính đến những chuyện ngớ ngẩn nhất.
- Hừm. Vậy cậu gọi cho tôi để nói thế thôi hả?
- Không không bác sĩ ạ. Tôi đã bảo với bác sĩ mọi việc đang xấu đi mà. Giờ chúng tôi lại khóc cùng nhau nữa cơ, thưa bác sĩ. Cuối tuần vừa rồi khi nghe hai bài hát khác nhau, tôi và Nàng đã hai lần cùng bật khóc. Hấp, tôi và Nàng nhìn nhau, ánh mắt của hai kẻ đồng lõa. Và chúng tôi bắt đầu khóc. Chúng tôi đã lăn ra cười trước cảnh nực cười này và nói với nhau rằng chúng tôi thật may mắn và hạnh phúc. Chúa ạ...thế có gì đáng lo ngại không thưa bác sĩ?
- Không không, không đâu.
- À tốt.
- Này...
- Gì ạ?
- Cậu không chán khi làm những người xung quanh phát ngợp với cái hạnh phúc của cậu à? Và rồi cậu sẽ làm người khác bức mình đấy.
- Dạ? Có lẽ bác sĩ nói có lý, tôi hứa là sẽ không gọi cho bác sĩ nữa đâu.
- Cám ơn anh, lời hứa của anh làm tôi vui lắm. Tôi cũng có nhiều việc phải làm lắm.
- Rồi, chào anh nhé.
- À này, ông bố tương lai?
- Dạ?
- Hai bài hát ấy là gì thế?

Ngày 2 tháng 5 năm 2006

CÂU CHUYỆN BẢN THẢO

Trong bảy tháng viết liên tục, tôi đã nhận được rất nhiều thư điện tử, các lời bình luận và các bức thư của độc giả gửi đến, chủ yếu họ hỏi tôi: "Khi nào anh xuất bản cái blog tuyệt vời này thành sách?"

Chuyện vui, khi tôi yêu cầu vợ hứa không đọc trước blog, Nàng đã ra điều kiện là nếu tôi tiếp tục viết cho tới khi sinh em bé thì tôi sẽ phải gửi những gì viết được đến các nhà xuất bản

để xem họ in. Để xem đã...Nàng còn chưa đọc dòng nào mà... Tôi đã đắn đo khá lâu và tự hỏi liệu nó có đáng đi in không? Cuối cùng, vì lúc nào tôi cũng nghe lời Nàng 1 và tôi cũng nhận được hàng đống những lời động viên, tôi đã gửi bản thảo đi. Ô không, không phải 20,000 bản thảo đâu. Chỉ có vài bản thôi (chính xác là ba bản), chỉ gửi đến các nhà xuất bản có tiếng mà tôi biết.

Trong số ba bản này, một bản đã bị từ chối, mặc dù "cuốn nhật ký điện tử này đã thành công trong việc miêu tả những trải nghiệm nội tâm của một ông bố trẻ. Chủ đề xúc động này đã được tác giả trình bày một cách đầy hóm hỉnh và duyên dáng". Thật đáng ghét. Tôi biết chuyện của tôi thiếu những câu đùa thô tục mà.

Nhà xuất bản thứ hai thấy trong bản thảo có ý tưởng hay, nhưng rất lạc hậu khi cho rằng blog không phải là văn học và yêu cầu tôi viết lại toàn bộ. Đúng là họ không biết tôi lười đến mức nào. Mà cái hay của blog/ nhật ký là ghi lại các sự kiện khi nó xảy ra. Nếu viết lại, chắc chắn sẽ chẳng còn thú vị nữa.

Có một phụ nữ tên là Caroline, đã rất thích chuyện của tôi viết. Cô ấy đã cười phá lên nhiều lần và làm xấu đi hình ảnh của mình ở chỗ làm. Nhưng có lẽ chỉ có mỗi mình cô ấy quan tâm: "Có lẽ mỗi mình tôi bị cái blog của anh hút hồn". Nhà xuất bản chỗ cô ấy làm không nhận in, và cô ấy đã không ngần ngại gửi bản thảo của tôi cho nhà xuất bản khác, nhỏ hơn nhưng có thể sẽ quan tâm tới nội dung blog của tôi.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình có khuynh hướng viết văn cả. Và cuộc phiêu lưu của ông bố tương lai không làm tôi đổi ý. Vì vậy, hoặc tôi sẽ tìm một nhà xuất bản hiểu được cái hay của nhật ký và không biến tôi thành Bridget Jones của các ông bố tương lai, hoặc sự nghiệp viết lách 9 tháng của tôi sẽ dừng trong tay của vợ tôi.

Để xem đã.

Ngày 3 tháng 5 năm 2006

LO SỢ

Mỗi ngày trôi qua, càng viết thêm nhiều về các chuyện linh tinh, tôi càng cảm thấy sự mong đợi của Nàng đối với blog tăng lên (trên bàn ngủ của Nàng, tôi thấy có để những trang viết đầu tiên tôi tặng Nàng...có nghĩa là...), và tôi càng sợ cái thời khắc Nàng bắt đầu đọc.

Giải thích điều này thế nào?...Khi bạn cho đi tất cả, khi bạn trải hết lòng mình với người mà bạn yêu nhất, bạn sẽ chờ đợi (một cách ích kỷ) rằng họ sẽ đáp lại tương tự như cách bạn cho đi. Không phải tôi nghĩ Nàng không nhạy cảm, ngược lại là đằng khác. Chỉ là tôi sợ Nàng không coi trọng những gì mà tôi coi trọng, không xúc động trước những gì đã làm tôi xúc động. Đúng là ích kỷ.

Thế nên, tôi sẽ đưa Nàng nhật ký này theo cách khá đơn giản: "Em cầm lấy này, đây là thời khắc em chờ đợi, còn ah thì sợ hãi trong suốt hơn chín tháng qua". Tôi sẽ đưa Nàng và đi một vòng thật xa, xa nhất có thể và sẽ chui quay lại gặp Nàng hai ba tiếng sau đó.

Bạn đọc thân mến, ngay cả khi tôi tự phụ cho rằng bạn thích những gì tôi viết, tôi sẽ thắng thắn mà nói rằng: sẽ chẳng có gì phải buồn khi các bạn thấy câu chuyện của tôi vớ vẩn hay vô nghĩa. Chắc chắn sẽ cực kỳ nhàm chán khi chúng ta thoát ra khỏi tình huống của mình. Nhưng không, cứu tôi với, không phải cứu Nàng đâu nhé.

Ngày 6 tháng 5 năm 2006
SIÊU ÂM LẦN BA

Xong, nốt lần này là hết phải siêu âm.

Ồ, nhưng chúng ta cũng đã cười nhiều trong suốt bảy tháng vừa rồi với mấy lần siêu âm.
Không, tôi nói đùa đấy.

Thực tế là đã xong, tôi đã phát chán với việc đi siêu âm. Chỉ thấy được đứa bé trong bức hình đen trắng xấu xí khiến tôi rất thất vọng, trong khi nó đã phát triển đầy đủ, chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa là nó ra đời, nó đang mút ngón cái hoặc bàn tay hoặc ít ra là ngậm cái gì đó trong miệng (nhớ ra tất cả)

Có lẽ cậu không biết, ông bố tương lai đang đọc ạ, nhưng lần siêu âm thứ ba này người ta sẽ xem xét lại tất cả xem có gì trục trặc không. Có vẻ con chúng tôi đã có đầy đủ các bộ phận. Một dạ dày, một lá gan, một bộ não hoạt động được, một trái tim hoạt động được, hai chân, hai tay, một thận trái, một cái môi trên trông rất buồn cười, mà không phải tổn kém tiền bạc.

À, có một vấn đề nhỏ, siêu âm không thấy rõ thận phải của nó. Tôi phát hoảng và định hỏi bà bác sĩ: “Sao lại không thấy ạ? Khôôông, chúng tôi làm sao sống được từ giờ đến cuối tháng 06 trong nỗi kinh hoàng có một đứa con chỉ có một quả thận bên trái?” (các bạn nghĩ xem, nếu phải chọn, tôi thích con tôi có thận trái hơn hay thận phải hơn. Con chúng tôi sẽ ổn thôi mà.)

Tôi đã mất hết bình tĩnh? Tôi đã không nói gì với bà bác sĩ, nhưng khi nghe bà ấy nói thế. trong nửa giây, tôi đã cảm thấy hết sức choáng váng. Nửa giây, không hơn. Sau đó tôi tự nhủ: mẹ tôi đã chẳng được siêu âm như thế này, nhưng vẫn sinh ra được một đứa hư hỏng, nhưng hoàn toàn khỏe mạnh là tôi. Thắng thắn mà nói, chúng ta đang ở trong một xã hội điên khùng. Chúng ta để công nghệ kiểm soát từng tí một.

Không thể có chuyện kinh khủng đó xảy ra với con chúng tôi. Bằng chứng ư? Phiếu siêu âm ghi rõ “*Không thấy biểu hiện bất thường nào. Không có gì trục trặc*” Nên chẳng có gì phải lo lắng cả.

Tôi cũng thấy Nàng xúc động. Nhưng chỉ thế thôi.

-Thế nào, vợ anh, em không khóc nữa à?

-Không, không phải lần này, không phải lần nào cũng thế đâu nhé.

-Em sốt ruột mong đến ngày sinh con đúng không?

-Vâng đúng thế.

À còn nữa, chuyện khác, nó đã chúc đầu xuống rồi. Mông chống lên cao. Đúng là mẹ nào con nấy. Rất có tổ chức, rất giống nhau. Chắc nó đọc được trong sách là thường trong tháng thứ 7 em bé sẽ trở mình sang hướng khác. Vậy là bảy tháng vài ngày, hấp, chắc nó đặt báo thức để tự nhắc “Ồ đến giờ rồi, đi thôi”. Và hấp, nó quay người. Chắc nó vừa làm vừa nói “Mẹ sẽ hài lòng lắm đây” Ừm xem đấy, chiến sĩ hăng hái.

Tôi cứ tự hỏi, không biết cái thai ở trong nước ối có cảm nhận được hướng không nhỉ? Nó có ý thức được là đầu nó đang chúc xuống dưới không, đứa bé ngốc nghếch, và liệu nó có biết nằm như thế trông buồn cười lắm không? Nằm chúc đầu xuống dưới trong hai tháng chắc là khó chịu lắm. Cá nhân tôi không thể nào tưởng tượng được mình sẽ sống thế nào với đầu chúc xuống như vậy. Dù chỉ trong vòng hai tháng đi chăng nữa. Như thế sẽ rất khó làm việc. Cả chơi điện tử nữa.

Ngày 8 tháng 5 năm 2006

BIỂU DIỄN NHẠC TECHNO TRONG BỤNG

Từ lúc trở mình, nó đã tổ chức một buổi biểu diễn nhạc techno liên tục trong bụng mẹ. Chắc nó tự nhủ: “À, mình bảy tháng rồi, đủ tuổi để nhảy nhót một chút” Hấp, nó đã trang bị đầy đủ âm thanh và bắt đầu chơi.

Con nhảy bài Macarena (sao? Người ta không nhảy bài Macarena trong lễ hội nhạc Techno à?) của Los Del Rio cho bố xem nào, con sẽ đạp chân nhảy lên (fan của Bruce Lee à?-ngôi sao điện ảnh người Mỹ gốc Trung Quốc), con đang tập luyện để đập bóng vào đầu ông bố tương lai của con, và con còn chuẩn bị cho Cúp bóng đá Thế Giới nữa đấy.

Tôi có thể hiểu nó, ở trong bụng mẹ một mình chắc khó chịu lắm. Nó chỉ có thể mút ngón tay, chơi với ngón chân, trao đổi với đám nước ối. Tôi đã đề xuất với mẹ nó gửi cho nó một bộ Game Boy (trò chơi điện tử cầm tay) nhưng Nàng không muốn. (phải phải, tôi biết, tôi đã rất lấu cá mà)

Có một chuyện rất kỳ cục: vừa đặt tay lên bụng Nàng, tôi đã thấy như có quả bóng đập vào tay. Hoặc cái gì đó khác nhưng tôi chẳng biết diễn tả như thế nào cả.

Với Nàng thì mọi chuyện khó khăn hơn: đúng vậy đấy, chả là đến giai đoạn này, đứa bé chẳng còn biết mệt là gì nữa nên mỗi buổi biểu diễn thường kéo dài cho đến tận...sáng hôm sau.

Một ví dụ: hôm nọ, tôi đi ngủ lúc 4h sáng sau một đêm làm việc vô cùng hiệu quả. Nàng đang thức, mắt mở to, thất vọng nhìn lên trần.

- O? Em chưa ngủ sao? Anh xuống làm em thức giấc à?

- Không không. Tại đứa bé cứ đạp trong bụng làm em không ngủ được.

- *(Tôi hào hứng)* Ô hay thế? Nhảy à? *(Tôi đặt tay lên bụng Nàng để tranh thủ một chút...mà tôi vừa mới câu được một mẻ nên không muốn ngủ)*

- *(Nàng cáu)* BỎ TAY RA ĐI ANH. Anh làm như thế sẽ khuyến khích nó. Thế còn tệ hơn. Mà em thì muốn NGỦ.

- *(Tôi bình tĩnh lại)* Ơ...OK.

- Xin lỗi anh nhé, nhưng em không chịu nổi nữa rồi.

- Ừ ừ. Chúc em ngủ ngon.

Tôi lủi thủi quay đi, và hình như 2 phút sau tôi đã ngủ. Còn Nàng vẫn phải thức thêm hơn 2 giờ nữa với màn biểu diễn techno của đứa bé trong bụng.

Tôi hình dung ra rằng sau vụ này, chắc Nàng sẽ phải tiếc vì đã để tôi đi ngủ như thế lắm. Vì ít ra cũng có thể cùng nhảy ba người mà. Tôi nghĩ là sau vụ này Nàng đã được một bài học.

Hihhi.

Ngày 10 tháng 5 năm 2006

NGỦ CÙNG PHỤ NỮ CÓ THAI

Ngủ cùng phụ nữ có thai vài tháng khá dễ chịu. Không có gì phiền toái cả. Chỉ có điều Nàng sẽ bị đứa bé trong bụng quấy rầy và Nàng sợ sẽ đè bẹp đứa bé trong lúc ngủ sắp. Đúng vậy.

Nhưng càng ngày, việc đó càng trở nên thú vị. Cần phải biết rằng, phụ nữ có thai đi ngủ cần có thêm gối ôm, gối tựa và đủ thứ khác để Nàng cảm thấy dễ chịu khi nằm.

Vấn đề thực sự lớn với vợ tôi là: Nàng không biết nằm ngửa mà ngủ. Điều đáng ngại xuất hiện khi bụng Nàng bắt đầu tròn lớn đến nỗi trông Nàng giống như một *bọng nước* mà Nàng vẫn ngủ sắp.

Sau đây là một vài giai thoại liên quan đến vấn đề ngủ cùng phụ nữ có thai. Niềm vui và hạnh phúc của ông bố tương lai.

1. Nàng nằm sắp, một chân dang ra. Bụng Nàng được đỡ trên một cái gối tựa trong số những cái gối tựa trên giường.

Vấn đề ở chỗ, nằm như thế Nàng sẽ chiếm gấp đôi chỗ...và nếu xui xẻo mà Nàng để chân sang phần của tôi thì tôi không còn biết cách nào để vào ngủ lúc 3h sáng. Đánh thức Nàng hay không? Tôi vào giường, nằm co quắp như một kẻ bị bệnh để vừa vặn đúng một góc giường. Trước lúc nhắm mắt ngủ, tôi thường cù vào chân Nàng...không có ác ý gì cả, chỉ để Nàng thức dậy và nhường cho tôi một ít chỗ. Tôi thật xảo quyệt.

Lợi ích tôi có được: Nàng sưởi ấm chỗ tôi nằm. Rất ấm. Cái lò sưởi di động này bao gồm cả đũa bé hay nó chỉ là phụ thôi nhỉ?

2. Vì đến cuối ngày đã quá mệt (Nàng vẫn tiếp tục làm 10 tiếng một ngày) nên Nàng ngủ rất say. Và ở tư thế này, Nàng ngáy rõ to – chưa bao giờ Nàng ngáy to như thế. Tôi hơi lo về sau vì biết lịch sử gia đình Nàng mà (đúng thế đấy, bố vợ tôi là một chuyên gia trong việc ngáy-rung-cả-tường). Nhưng không sao, tôi suy nghĩ tích cực và nghĩ đây chỉ là hiện tượng tạm thời thôi.

3. Đêm hôm nọ, Nàng đã khiến tôi có một trận cười: tôi nghĩ một cách vô thức rằng Nàng tự cảm thấy có tội vì đã nằm đè lên bụng (sợ nghiền nát “con quỷ lùn”, khiến nó dị dạng cả đời và nhiều nỗi sợ vẩn khác của các bà mẹ tương lai). Tối hôm nọ, Nàng ngáy to quá. Sau khi huýt sáo bốn đến năm lần và bắt chước nam diễn viên Louis de Founès trong bộ phim *La Grande Vadrouille* (Người đàn bà hư hỏng) hai đến ba lần (hiệu quả, thật đấy), tôi đã đánh thức Nàng và nói: “Này, em ngáy to quá, em nằm ngửa lên đi”...Và Nàng vừa ngủ vừa lẩm bẩm: “Không, em có nằm sắp đâu, em nằm ngửa mà!”...Tôi đáp: “Có, anh thề là em nằm sắp đấy”...”Đâu mà”...Haha, đúng là đối trá. Mặc kệ, tôi sẽ đưa vụ này lên blog. Hấp

Mỗi đêm Nàng dậy trung bình 5 lần để đi tiểu. (ít nhất là ba lần, nhiều nhất là bảy lần) dù sao tôi cũng không nắm hết được.

Tôi đã bảo Nàng đừng uống nước nữa nhưng Nàng nói Nàng khát. Quá lô-gic.

Ngày 11 tháng 5 năm 2006

MẸ VỢ KHEN BLOG CỦA TÔI

Tối qua trong nhà hàng:

-Mẹ bảo em nói với anh là mẹ đã rất buồn cười khi đọc bài mới nhất trên blog của anh.

- (*Tôi vui*) Thế à? Làm mẹ vợ cười thật hân hạnh quá.

- Ừ (*Nàng hơi không vui vì không được tin tưởng*)...Mẹ còn nói mẹ hài lòng khi có người nhận xét blog của anh có một “lỗi về mặt khoa học”, vì mẹ không muốn để lại lời bình luận. (Tôi đã viết “nước tối” thay vì “nước ối”. À phải, mẹ vợ tôi là giáo viên các bộ môn khoa học đã về hưu mà.)

-Hú hú hú hú hú (*Tôi cười trong bộ ria rậm, dù không có ria*)

-Thế mà anh còn cười được. (*Rõ ràng là Nàng không vui*)

-Anh xin lỗi, nhưng em sắp được đọc rồi mà, đừng lo.

-Ừ. Em không tin nổi là em có thể chịu đựng suốt 9 tháng mà không được đọc blog của anh.

Em thậm chí muốn sinh, không phải để thấy đứa bé mà để được đọc blog đấy.

-Hihihi

-Tốt nhất là anh nên cầm sẵn bản in theo người vào hôm em sinh đấy. Em chỉ muốn lúc đó em đỡ được con ngủ để em có thể được đọc...

-Ơ? Nhưng lúc đó anh cũng vẫn chưa viết xong mà? Em muốn đọc khi nó chưa xong à?

-(*Nàng cực kỳ hào hứng*) À, thế nhưng em mặc kệ. Anh mang theo máy tính mà viết nốt trong khi em sinh ấy.

-...

-Em biết anh đang nghĩ gì.

-Ừ ừ, anh biết. Đấy sẽ là cái cớ để anh không phải tham gia vào vụ mổ xẻ.(*haha*) Mà như thế thì chẳng ra sao, như là xem phim mà không có hồi kết vậy. Thất vọng.

-Hừm.

-Sự sốt ruột đang tăng dần...

Ngày 12 tháng 5 năm 2006

ÔNG BÁC TRỂ

Xong, em gái tôi đã sinh. Thibault, 4,2 kg, 51 cm. Một em bé to và khỏe, có thể nói như thế. Giông hệt bố nó.(Haha, tôi đùa cháu tôi đấy, cậu em rể thân mến). Cần nói thêm là thằng bé ra đời đúng hạn...+4 ngày. Đúng là đồ lười. Mọi người đều khỏe. Mẹ tôi lên chức bà, còn bố tôi... thất vọng với ý nghĩ sẽ phải ngủ với một bà ngoại. Haha.

Còn Nàng khá xúc động khi xem ảnh em gái tôi chụp với em bé.

Thậm chí, Nàng đã nói một nhận xét làm tôi lăn ra cười: “Ảnh em gái anh chụp cùng thằng bé trông ngộ nhỉ. Khi em nhìn thấy thế, em mới nhận ra là mình cũng sắp có con...” Các bạn thông cảm, tôi hơi chế giễu Nàng một tí.

Đúng là Nàng. Nàng đã vạch ra đủ thứ: nào là mua những thứ cần thiết cho con, nào là mẹ sẽ tìm mua cho con quần áo, xe đẩy, bình bú sữa và nhiều thứ khác mà mẹ thích, thậm chí cả những thứ mà mẹ chả biết dùng vào việc gì, nào là mẹ sẽ tạo ra cả một bãi chiến trường để dọn phòng cho con, mẹ sẽ huy động cả gia đình và bạn bè vào vụ này....thế mà giờ Nàng mới nhận ra là Nàng sắp có con.

Chuyện đó là tôi buồn cười quá. Nàng quên ý thức đúng điều căn bản nhất. Chỉ lo chuyện tổ chức. Đúng là Nàng.

-Nhưng em này, em chưa bao giờ nghĩ thế à?...Em biết không, anh mới ý thức được điều này cách đây ít lâu, và anh tự nhủ chắc em ý thức được từ lâu rồi.

-Ờ không, chưa bao giờ anh ạ.

- Chưa bao giờ là thế nào? Con ở trong bụng em mà, em cảm nhận được rõ hơn anh chứ?

-Vâng, nhưng em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, chưa bao giờ nghĩ nó sắp ra đời cả.

-...

-Ừ đấy, nhưng em không có thời gian để nhận thức được những điều như thế.

- (*Tôi cười mỉa mai*) Em còn nhớ hôm nọ, bọn mình đã nói với nhau những gì trong xe không?

- Anh đã hỏi xem em đang nghĩ gì, em có nhớ không?

-Có, có

-Em đã trả lời sao?

- Em trả lời là cuối tuần em sẽ nấu vì bạn anh đến chơi.

- Ừ, thế em biết sao không?

- Sao?

-Ừ, thì đó là ví dụ những lúc em có thể nhận thức được chuyện gì đó. Em không buộc phải nghĩ: “Nào, ngày mai mình sẽ dành 2 giờ từ 12 giờ đến 2 giờ trưa để nhận thức”...Em thấy không? Điều đó không có nghĩa là “lên thực đơn cuối tuần” không quan trọng...nhưng đó là ví dụ về những điều mình có thể dễ dàng bật ra được.

-Ừ, nhưng em lại không nghĩ đến.

-...

- (*Nàng cười khó chịu*) Anh sẽ đưa chuyện này lên blog đúng không?

-(*Tôi cười trong bộ ria rậm*)...

Khác với Nàng, tôi có thể ý thức rất nhanh việc sắp có mặt của một con người, một cá thể hòa trộn cả hai, một bản sao của chúng tôi, đến với cuộc sống của chúng tôi.

Chắc chắn tôi ý thức được điều này nhanh hơn là việc phải bố trí phòng cho con...

Chúng tôi lúc nào cũng thế: bổ sung cho nhau. Có một chi tiết nhỏ: tôi giúp Nàng nhìn nhận được vấn đề, còn Nàng vẫn chưa thể làm tôi có hứng thú với việc sửa chữa những thứ linh tinh.

Ngày 13 tháng 5 năm 2006

NGÀY 13 THÁNG 5 NĂM 1995

Không thể không viết gì trong ngày hôm nay. Tối nay, khoảng 22 giờ, sẽ là kỷ niệm nũ hôn đầu tiên của chúng tôi cách đây 11 năm.

Ừ, cách kể như thế thì đúng là không được lãng mạn lắm. Lúc đó trên sân khấu ca sĩ đang hát bài *You gotta lick it*. Cả một chương trình. Phải nói rõ là cái bài hát cầu kỳ đó do chính ca sĩ hát bài *Short Dick Man* thể hiện. Nghĩa là tôi đã thoát được nạn lớn...(cho các bạn không nói tiếng Anh, từ này có nghĩa tương đương là “anh chàng chim nhỏ”)

May mà Nàng không biết tiếng Anh nhiều lắm.

Các bạn thử tưởng tượng xem, nếu lần đầu tiên chúng tôi lại nhảy bài *Short Dick Man* và Nàng lại cực giỏi tiếng Anh thì thế nào? Có khi Nàng sẽ coi đó là một “âm mưu” gì đó và sẽ rút lui. Vào thời điểm đó, có thể Nàng viết vào nhật ký rằng: “Mình đi chơi với Fab. Anh ấy dễ thương, nhưng không được tuyệt lắm.” Hay đấy.

Thế có nghĩa là tôi phải cố hết sức để chiếm được trái tim Nàng. Các bạn thử tưởng tượng xem, nếu người ta lại bật bài *Short Dick Man* thì...Dù sao thì đó cũng là một kỷ niệm đẹp. Hoặc giả như hôm đấy có một tay nhảy cừ khôi say rượu và muốn bật bài *Short Dick Man*...

Vậy là chúng tôi đã ở bên nhau được 11 năm, từ lúc Nàng gần 16 tuổi và tôi 17 tuổi rưỡi. Khó có thể tả lại một chặng dài như thế của cuộc đời chỉ trong vài dòng.

Tôi năm nay 28 tuổi, thế mà đã ở bên Nàng được 11 năm, nhiều quá chứ. Khi chúng tôi nhìn lại con đường đã đi qua, đó là một quãng đời khá dễ chịu: thời cấp ba, các nhóm bạn, chuyển đi nghỉ đầu tiên cùng nhau, chuyện học hành của tôi, chuyện học hành của Nàng, thời gian Nàng sống ở Bordeaux, những bản khoản (“liệu Nàng có đúng là người dành cho mình không?” ...Cầm một cục kim loại trên tay khi mới 20 tuổi, người ta luôn ngờ nghệch đặt câu hỏi xem nó có phải vàng thật không) Rồi việc mua căn hộ đầu tiên, giấy đăng ký kết hôn, công việc của Nàng tại Paris với hành trình đi làm từ Lille đến Paris, tới tận Montrouge rồi quay về, tiếp đến là việc mua nhà, thành lập công ty, lễ cưới trong một căn nhà bình dị và sắp tới là một “con quý lùn” ... chúng tôi đã làm được khá nhiều việc.

Đôi khi tôi tự nhủ, nếu tôi không gặp được Nàng, có khi bây giờ tôi vẫn là một kẻ độc thân chai sạn, lênh đênh từ các cuộc chinh phục đến những cuộc tình một đêm...Tại sao ư? Đơn giản bởi vì tôi rất khó tính, tôi cần người phụ nữ của đời mình phải đáp ứng được những nhu cầu cao mà tôi đặt ra, và tôi tin rằng càng nhiều tuổi tôi sẽ càng khó tìm được người phụ nữ mà tôi mong muốn. Còn nữa, tôi là một kẻ theo đuổi nguyên tắc “thà ở vậy một mình còn hơn sống cùng một người không xứng đáng với mình.”

Còn Nàng, Nàng lúc nào cũng tuyệt. Bằng chứng là chúng tôi vẫn sống cùng nhau và chúng

tôi sắp có em bé. Vợ tôi là một người cao cả, một người tuyệt vời.

Tái bút: Xét cho cùng, anh phải cảm ơn em, em trai ạ. (Em trai tôi hồi đó 15 tuổi, biết Nàng rất rõ. Cậu ta đánh hơi được vụ này và đã tiến hành chiến dịch vận động cho anh trai mình-mà tôi không hề biết) Hoan hô anh chị lấy được nhau, sắp có con và đang viết blog này nhờ công của em đấy. Nhưng nếu 5 năm nữa bọn anh cãi nhau rồi ly hôn, thì cũng là một phần lỗi của em đấy, em trai ạ. "Nhưng sao em lại có ý nghĩ đưa chị ấy đến với anh chứ?" hahaha, tôi đang tưởng tượng lại cảnh đó.

Ngày 13 tháng 5 năm 2006

CHÊNH LỆCH TRONG CÁCH NHÌN NHẬN

Tối hôm nọ, sau khi vui vẻ xem phim ở rạp (C.R.A.Z.Y, phim Quebec, rất đáng xem), tôi thong thả quay ra lấy xe, bước trên đường dành cho người đi bộ.

Cửa kính của các gian hàng luôn được chiếu sáng khiến hàng hóa và tranh ảnh được bày bán trông rực rỡ hơn hẳn ban ngày. Khi ngang qua cửa hàng quần áo Darjeeling, chúng tôi đi chậm lại trước một áp phích lớn có hình cô người mẫu xinh đẹp mặc bộ đồ lót.

Chúng tôi nhìn nhau và lúc đó, tôi bảo Nàng: "Em nhìn xem, đẹp thật đấy!" (ý tôi muốn nói là "em sẽ mặc được sau một vài tháng nữa") Nàng đáp: "Tiếc quá nhỉ" giống như giọng của nhân vật Denisot (nhân vật gây cười với câu nói nổi tiếng "tiếc quá nhỉ" trong sêri hài Les Gouignols trên kênh Canal+ của Pháp) trong sêri hài Les Gouignols (Những con rối)

Thái độ của Nàng làm tôi rất không vui. Tôi hỏi sao Nàng lại nói thế. Nàng nghĩ tôi bị ấn tượng bởi vòng ba dễ thương của cô người mẫu, vì với vòng ba của mình hiện giờ, Nàng chỉ có thể làm nền cho các cô người mẫu mà thôi. Trong khi đó tôi lại đang tự nhủ bộ đồ này quá hợp với kế hoạch "Biến bà mẹ một con thành phụ nữ sexy với chồng".

Suốt 11 năm, Nàng chưa khi nào nói "Tiếc quá nhỉ!" với tôi như vậy.

Tôi bảo Nàng rằng tôi không hiểu tại sao Nàng lại tiếc, và Nàng có thể tiếc nếu trong nhiều tháng nữa (sau khi ngừng cho bú và sau các kế hoạch hay ho của tôi- tôi sẽ sớm nói cho các bạn biết) Nàng vẫn phải mặc áo ngực chống đạn với mấy chiếc quần jeans trông chẳng ra sao.

Tôi cũng nói thêm rằng "việc gì cũng cần phải có thời gian" và để mọi chuyện được tốt đẹp, tôi cũng phải động não nhiều vì "não anh cũng không phải não bò sát đâu"

Tôi làm Nàng cười. Càng tốt. Từ vài tuần nay, Nàng hơi có khuynh hướng mặc cảm với cái bụng tròn vo của mình. Chẳng chết ai nếu tôi bảo với Nàng rằng Nàng rất đẹp, đẹp đến mức chúng tôi có thể sinh luôn đứa thứ hai nếu Nàng muốn.

Ngày 14 tháng 5 năm 2006

ĐỪNG CÓ ĐỘNG VÀO GIA ĐÌNH TÔI

Việc trở thành bố đã mang lại cho tôi những điều bất ngờ. Phải, tôi phải thừa nhận: trước đây, khi nghe tin một đứa trẻ bị bắt cóc và đã chết khi được tìm thấy/bị cưỡng hiếp/ trong tình trạng tồi tệ, dĩ nhiên là tôi có xúc động. Nhưng chỉ thế thôi.

Không, không phải là tôi có ý định biến mình thành một người có trái tim nhân hậu và lòng trắc ẩn khi mình đã làm bố đâu nhé. Đơn giản là vì hiện giờ, khi chỉ còn vài tháng nữa là tôi được bế con mình trên tay, tôi dễ dàng tự nhủ "Nếu đó là con mình thì sao?". Trước đây tôi chẳng thể nghĩ như thế được.

Chắc hẳn các bạn đã nghe đến vụ hai đứa bé bị mất tích cuối tuần trước. Khi nghe tin hai đứa bé đã chết trước khi được tìm thấy, trí tưởng tượng phong phú của tôi bắt đầu tưởng tượng ra mọi việc. Tôi muốn bọn người điên rồ kia hiểu rằng nếu chúng muốn tấn công một ai đó thì chúng nên tấn công người ngang tầm với chúng.

Tôi không phải là người ưa bạo lực. Tôi cũng không nghĩ có niềm thù hận nào đó dồn nén trong tiềm thức của tôi, nhưng có ai đó nói “không nên đánh thức một hạm đội đang ngủ say”. Và tôi nghĩ tôi cũng có thể sẽ trở nên cực kỳ, cực kỳ bạo lực, thậm chí có thể biến thành cao bồi như Bruce Willis, nếu người ta động đến vợ và các con tôi.

Nhưng thôi, phải có cách nào để không ai được động đến vợ và các con tôi chứ.

Ngày 15 tháng 05 năm 2006

TỪ “BÀ MẸ MỘT CON” TỚI “PHỤ NỮ SEXY VỚI CHỒNG”

Tôi nghĩ một trong những nỗi sợ lớn nhất của các ông bố tương lai là không phải thấy mình bế một đứa bé trên tay mà là thấy mình đi ngủ cùng một phụ nữ có con nhỏ.

Một bà mẹ sinh ra cho tôi những đứa con với tình mẫu tử thiêng liêng nhất. Ồ tất nhiên, việc có một đứa con chắc hẳn sẽ biến vợ của bạn thành một bà mẹ rồi. Nhưng điều mà các ông bố tương lai sợ nhất lại đơn giản là cái địa vị làm mẹ đó sẽ đè bẹp chức năng làm vợ, mà tệ hơn là thui chột chức năng “người tình”.

Còn tôi, khi chúng tôi quyết định sinh con: “Nào, chúng ta có con nhé!” tôi đã giải thích cho Nàng rằng nếu hiện tại, Nàng có 100 đơn vị tình cảm giành cho tôi thì sau khi sinh con, Nàng sẽ chỉ dành 50 cho tôi, 50 còn lại cho đứa bé. Hoặc tệ hơn, 10 cho tôi, 90 cho đứa bé. Nhưng tôi muốn 100 đơn vị tình cảm này phải được dành cho tôi, còn nếu Nàng muốn dành 100 đơn vị tình cảm cho đứa bé- điều tôi thấy hoàn toàn bình thường, Nàng sẽ phải lấy từ các nguồn khác vậy.

Một điều tuyệt đối quan trọng khác với tôi sau khi đứa bé ra đời, hơn bao giờ hết Nàng vẫn là người tình của tôi. Chuyện chăn gối đã có một vị trí quan trọng trong cuộc sống của vợ chồng chúng tôi từ hơn 11 năm nay. Thế nên, đối với tôi, chuyện đó không thể nào thay đổi được.

Và ngược lại, tôi cũng buộc mình phải như thế.

Vì vậy, tôi có một kế hoạch, tôi hi vọng sẽ hiệu quả. Đó là làm cho bà mẹ một con trở thành người phụ nữ sexy với chồng. Tôi sẽ viết cho các bạn các ý tưởng chính.

Làm mới lại tủ quần áo. Cái này cần một sự đầu tư nho nhỏ. Nhưng từ khi Nàng mang thai tôi đã dành ra vài euro một tháng. Chuẩn bị trước chúng ta sẽ có một phụ nữ ăn mặc thật thanh lịch.

Làm tóc và các thứ khác cho phụ nữ để Nàng có thể chăm chút cho bản thân.

Kỳ nghỉ cuối tuần cho đôi tình nhân (Chúng tôi đã bảo nhau sẽ đi thăm thủ đô các nước châu Âu...mà còn nhiều nơi để thăm lắm)

Đi ăn hiệu và các thú vui khác...

Đóng góp vào sự phát triển của dịch vụ trông giữ trẻ trên toàn nước Pháp.

Tạo việc làm cho ông bà nội, ông bà ngoại đã về hưu (họ sẽ phải tính toán, sắp xếp thời gian) nhờ họ trông con cho chúng tôi.

Nhiệm vụ nặng nề duy nhất để tiếp tục thực hiện được tất cả các dự định trên là: phải tiếp tục làm việc ra trò.

Một người bạn, là một nhà sử học, đã bảo với tôi là ở thế kỷ XVIII, các cặp vợ chồng giàu có thường giao con mình cho các gia sư, các giáo viên chuyên biệt và bảo mẫu nuôi dạy. Vào thời kỳ đó, nhìn chung, bố mẹ rất ít tiếp xúc với con cái và họ chỉ gặp lại con mình khi chúng đến tuổi trưởng thành.

Do tuổi thọ của con người khi đó tương đối thấp và khi thu nhập tăng lên và có một cuộc sống sung túc thì họ muốn tranh thủ hưởng thụ và không muốn mất thời gian chăm sóc con cái. Điều này hoàn toàn dễ hiểu. Hơi ích kỷ, đúng không?

Tại sao cái thời tốt đẹp đấy lại thay đổi nhỉ? Cách tổ chức cuộc sống như thế chắc phải tốn kém...nhưng hiện chúng ta đang sống trong một xã hội mà trẻ con chiếm vị trí quan trọng hơn rất nhiều so với cách đây vài thế kỷ mà?

Tôi không muốn rơi vào kiểu sống thái quá này nhưng tôi vẫn hy vọng chúng ta sẽ làm thế nào để vẫn có thể sống cho bản thân mình. Và tất nhiên, sống vì lũ trẻ nữa, nhưng không phải CHỈ vì chúng. Phải biết rằng dù sớm hay muộn thì bọn trẻ cũng phải sống tự lập (bộ phim *Tangy* dạy tôi biết điều đó). Do vậy, tốt nhất là nên tiến hành việc đó sớm :-). Khi bọn trẻ ra ở riêng (khi chúng khoảng 20-25 tuổi) chúng tôi vẫn còn 30-40 năm nữa (thậm chí hơn) để sống cùng nhau. Sẽ phải chuẩn bị cho các năm về già ngay từ bây giờ. Và bắt đầu bằng kế hoạch của tôi.

Ngày 18 tháng 05 năm 2006

LÝ DO VỐ VẤN

Tối nay, trong một cửa hàng bánh xèo nhỏ (rất vui vẻ):

- Hừm, ngon quá, anh ăn no rồi.
- Ừ, quá ngon.
- Em muốn ăn gì nữa không?
- (*Nàng sờ bụng, ngược mắt nhìn trời và ngượng ngùng*) Nó bảo nó thích một cái bánh sôcôla nhỏ và một quả chuối nữa.
- ...

Đáng lẽ Nàng phải xấu hổ khi lấy con ra làm có chứ. Tôi bảo Nàng vậy và nói thêm: "Bà mẹ tồi quá!". Chúng tôi cười lẫn lóc.

Lúc đấy tôi nghĩ Nàng phải cảm thấy rằng thời kỳ "em có thai, em có quyền làm những gì em muốn" sắp kết thúc rồi... Gần đến rồi. Sáu tuần nữa thôi... Oa.

Ngày 19 tháng 05 năm 2006
NHỮNG NGUYÊN TẮC NGỚ NGẨN

Nàng thường đưa ra những nguyên tắc một cách hết sức ngớ ngẩn. Không phải bản thân các nguyên tắc ngớ ngẩn, mà là hiếm khi Nàng biết tại sao Nàng lại nghĩ ra những nguyên tắc đó.

Ví dụ, hôm nọ, khi chúng tôi đang thông thả ăn tối và chuyện trò đủ thứ. Nàng nói:

- Tối mai, em có hẹn với một khách hàng lúc 20 giờ 30. Em sẽ về qua nhà khoảng 19, 20 giờ rồi đi tiếp. Có khi em sẽ ký hợp đồng luôn.
- Hú hú, giỏi quá!
- (*Nàng hào hứng*) YES! (*và nghiêm túc trở lại*) Em cần tranh thủ khoảng thời gian đó, nếu không sẽ muộn mất.
- Gì? Tranh thủ gì cơ? Ký hợp đồng à?
- Haha. Không, tranh thủ ra khỏi nhà lúc 20 giờ 30 để có hẹn.
- Ờ ... tại sao?
- Vì em muốn tranh thủ chơi với con.
- Hihi. Nhưng hai việc này đâu có liên quan gì với nhau.
- Sao hả anh? Có chứ, vì sau đó con sẽ ngủ mất.
- Ừ, nhưng anh cũng đã nghĩ nhiều rồi, anh xin tự phê bình vì đã làm việc quá nhiều và như vậy sẽ không còn thời gian để theo dõi con lớn. Em biết là anh đã rút ra kết luận như thế nào không?
- Em không biết.
- Anh nghĩ chỉ cần 10 phút đến cạnh giường con, ngắm nó ngủ. Không gây tiếng động, chỉ nghe con thở thôi. Không nghĩ gì khác ngoài việc đó là đứa con mà em đã sinh ra và có một đứa con thật là hạnh phúc. Anh nghĩ những khoảnh khắc như vậy sẽ rất tuyệt.

Tôi dừng lại không nói. Vì mắt Nàng đã bắt đầu rớm lệ, vì tôi nghĩ những gì tôi nói Nàng chưa hề nghĩ đến (tội nghiệp, Nàng chỉ vừa mới nhận ra là Nàng sắp có con) và vì tôi vui khi những gì tôi kể khiến Nàng xúc động.

Đấu hiệu khởi đầu rất tốt cho việc Nàng sắp đọc blog. Vì độc giả thân mến, cho dù các bạn nói hay nghĩ gì đi nữa thì tôi vẫn lo ngại về phản ứng của Nàng. Nhưng đầu tiên là tôi phải làm những gì tôi muốn đã.

Ngày 20 tháng 05 năm 2006
MONG MUỐN NGĂN NẮP

Đôi khi, thậm chí là khá thường xuyên, Nàng muốn mọi thứ quanh mình đều phải gọn gàng. Ordnung[1].

Khi bụng không gọn, Nàng còn khó chịu hơn.

- Anh xem này, lạ không, bụng em không cân đối.
- Ừ, anh thấy vẫn bình thường. Em nhìn này, đây là đầu nó, vì thế nên phải lồi ra.
- Vâng, nhưng không cân đối.
- ...
- (*Nàng cố uốn bụng lại cho thẳng*) Anh cũng điều chỉnh tư thế của mình, phải không?
- (*Tôi thất vọng*)
- Không, nhưng đúng thế mà, sao bụng em không nằm đúng nhỉ?
- Em nghĩ rằng người em cân đối à?
- Không, nhưng...
- (*Người tôi hơi nóng lên*) Em không định trở thành kiểu bà mẹ khó chịu suốt ngày đuổi theo con để bắt nó dọn phòng và để cuộc sống của nó cũng phải có tổ chức như em muốn đấy chứ?
- Nhưng... không phải thế đâu anh ạ...
- Có đấy. Em sắp khiến con mắc chứng ám ảnh xếp dọn đồ đạc và nó sẽ khổ cả đời vì cái chứng ấy đấy.
- Nhưng...
- À, không có nhưng gì cả! Em đừng có làm con cáu ngay từ khi nó còn chưa ra đời đấy.
- ...Được rồi, em sẽ thử.
- Không, không phải thử. Tốt hơn hết là em phải thay đổi. Em hứa với anh nhé?
- Vâng vâng. em hứa.
- Không có nhưng gì cả.
- Dù sao thì tôi đã có một chứng cứ.

Con gái hay con trai của bố, nếu lúc nào đó mẹ bảo con phải sống ngăn nắp và con thấy thế là rất khó chịu, con đừng nghĩ rằng bố chưa hề đấu tranh để con được sống tự do, thoải mái và không ngăn nắp như con mong muốn đấy nhé. Cuộc đời làm cha của bố sẽ là một cuộc đấu tranh cho sự không ngăn nắp. Những người không ngăn nắp muôn năm!, nền Cộng hòa muôn năm!

Ôi chà. Tôi kích động quá. Tôi thiếu ngủ mất rồi. Tôi đi ngủ đây. Chúc ngủ ngon.

Ngày 21 tháng 05 năm 2006
ĐIỂM YẾU CỦA PHỤ NỮ CÓ THAI

Từ đầu giờ chiều, Nàng đã làm tôi hết sức khó chịu và tôi đã phải phát cáu lên:

- Nhưng em ngồi nghỉ một tí đi chứ! Em cứ xếp đặt cái này cái kia làm gì, có cần thiết thế đâu?
- Ừ, nhưng sáng nay em đã nghỉ ngơi rồi.
- Anh chắc chắn là em có thể làm được tốt hơn thế đấy.
- Nhưng ... ơ...

- (*Tôi bực mình*)

- (*Nàng mưu toan dỗ dành tôi*) Anh âu yếm em một lúc nhé.
- Nếu em không ngồi xuống thì không có chuyện đó đâu.

30 giây sau, Nàng đã ngồi xuống với quyển sách trên tay. HA HA.

Rốt cuộc, tôi cũng tin rằng tôi rất khá về sesk[2]. À, không phải đâu, chỉ là do tôi ảo tưởng thôi. Đơn giản chỉ vì sesk là điểm yếu của phụ nữ có thai.

Ngày 22 tháng 05 năm 2006
ÁO NGỰC MẶC KHI SINH (TIẾP THEO)

Tối qua, tôi yên lặng ngồi làm việc, còn Nàng lên mạng tìm áo lót cho con bú. Thỉnh thoảng, Nàng lại kể chuyện. Tôi đã mất công giải thích là tôi không thể tập trung nghe Nàng nói khi đang làm việc, nhưng Nàng vẫn tiếp tục.

Nhưng trong cơn hoang tưởng của ông bố tương lai, tôi vẫn đủ sáng suốt để nghi ngờ. Vì ông bố tương lai biết những tháng sau khi sinh sẽ đồng nghĩa với áo nịt. Và tôi đặt ra những câu hỏi định mệnh: "Tại sao Wonderbra lại làm áo lót độn mút cho ngực cỡ F nhỉ? Làm thế có lợi gì chứ? Mà tôi cũng không hiểu tại sao Wonderbra lại thiết kế ra loại áo ngực cho con bú sexy ... chẳng hợp gì cả."

Vậy là tôi quyết định hỏi Nàng để biết cho chắc:

- Em bảo là áo lót có độn mút à?
- Khôông. Không phải áo lót. Là dây đeo vai cơ. Dây đeo có độn mút để bảo vệ vai!
- ...

Phải, tôi biết. Lẽ ra tôi không nên hỏi Nàng mới phải.

Độn mút, các bạn có hiểu không? Nhưng thế thì nó phải nặng lắm nhỉ?

Ngày 24 tháng 05 năm 2006
BUỔI HỌC ĐẶC BIỆT CHUẨN BỊ TRƯỚC KHI SINH DÀNH CHO CÁC ÔNG BỐ TƯƠNG LAI

Hôm qua, tôi vừa dự buổi học chuẩn bị cho việc sinh nở, giờ học đặc biệt dành cho các ông bố tương lai. Người nào người nấy cũng đầy dũng khí, thật là vui.

Tôi có khá nhiều chuyện để kể cho các bạn nghe về trải nghiệm khá mới lạ này.

* Việc đến nhà hộ sinh mà không có Nàng bên cạnh khiến tôi thấy ngại ngùng ngay từ trước khi đặt chân đến... Trên đường đi, bất chợt tôi nhận ra rằng "nếu mọi việc ổn thỏa, một tháng nữa, mình sẽ vào viện thăm vợ và con mình. Và mình sẽ trở thành bố". Hihi.

* Cánh đàn ông là những kẻ "tật nguyên về cảm xúc". Điều này tôi biết. Nhưng không giống trường hợp của tôi. Ngoại trừ một, hai người trong số 18 ông chồng có mặt, không ai có thể

giải thích vì sao mình đến và mình chờ đợi gì ở buổi học. Bà đỡ phụ trách buổi học thật tội nghiệp, cứ mỗi lần đặt câu hỏi là bà lại nhận được phản ứng đại loại như: "Mọi chuyện ổn mà, tôi không hiểu tại sao bà lại hỏi câu đó, nhưng dù sao cũng xin cảm ơn".

* Một câu chuyện chẳng ra đâu vào đâu: chỉ có duy nhất một buổi học. Đối với phụ nữ, ngay trong buổi học đầu tiên, các bà, các cô chỉ cần sau năm phút là đã có thể tâm sự và kể lể với nhau về những lo lắng của mình. Nhưng với đàn ông, nói thế nào nhỉ? ... Quá trình phải mất thời gian lâu hơn. Có thể phải mất nhiều tuần sau đó, họ mới có thể tâm sự với nhau được như vậy. Còn chính xác là mất bao lâu thời gian thì tôi cũng không dám chắc. Kết quả: tôi nghĩ có khá nhiều ông chồng thất vọng toàn tập mà ra về. Hoặc ít nhất là không có được câu trả lời cho những băn khoăn của mình.

*Nghịch lý buồn cười: bà đỡ bắt đầu buổi học bằng câu: "Điều quan trọng là hai vợ chồng phải trao đổi với nhau". Việc này thì ok. Nhưng trong suốt 1 giờ 30 phút sau đó, bà ấy nhắc lại toàn bộ những lời giải thích đã nói tại buổi học đầu tiên dành cho các bà vợ. Thế có khó chịu không cơ chứ?

* Có đủ các "loại" ông bố tương lai: có những ông bố tương lai đã hai lần làm bố, một ông bố tương lai thích thể thao bực mình vì bị vợ trách là vẫn tiếp tục chơi bóng rổ, một ông bố tương lai không thấy việc nói chuyện với bụng vợ đem lại lợi ích gì, một ông bố tương lai cực kỳ biết lắng nghe, vai đeo túi hiệu Enest & Young, lúc nào cũng muốn tính toán ("Nếu đứa bé sinh ra không khóc, thì sau bao lâu cần phải lo lắng?"), một ông bố tương lai muốn biết lúc nào thì đứa bé có thể đi được máy bay (băn khoăn chủ yếu) ... và người đàn ông trong tôi khiến tôi thấy mình như người ngoài hành tinh giữa nơi đó. Tôi đang tưởng tượng xem liệu tôi có nên nói với họ rằng: "Ờ, tôi thì đang viết một cái blog về quá trình mang thai này". Hahaha. Tôi đã không liều nổi, nhưng có lẽ đó lại là quyết định sai của tôi.

* Cuối buổi học, bà đỡ đặt một câu hỏi hóc búa: "Còn chuyện chăn gối thì sao?" ... Một sự im lặng lơ lớ lơ lớ. Bà đỡ cố nở nụ cười, như để xua tan không khí căng thẳng và nói: "Lạ thật, mỗi khi đặt câu hỏi này, tôi đều nhận được những câu trả lời tương tự". Bà làm tôi ngạc nhiên đấy, bà Simone ạ. Bà đặt câu hỏi về cuộc sống riêng của chúng tôi, điều đó không khó nói, nhưng bà cũng không ngờ là chúng tôi sẽ nói ra những lo lắng của mình trong chuyện ấy ...

Các ông bố tương lai thân mến!... Lúc này André Manoukian có nói một câu trong chương trình *La Nouvelle Star* (Ngôi sao mới)[\[3\]](#): "Người đàn ông hoàn thiện là người đàn ông biết cáng đáng phần nữ tính trong bản thân họ".

Theo tôi, nhận định này thực sự đúng và chính xác. Nhưng còn cả chặng đường phía trước để phấn đấu được như vậy.

Tôi xin hứa, nếu có con trai, bằng mọi giá, tôi sẽ không dạy nó trở thành người đàn ông thực sự, dám mạo hiểm và không dễ dàng khóc (không mít ướt, phải thế không?). Còn tôi, tôi khóc và tôi tự hào về điều đó.

Ngày 25 tháng 05 năm 2006

LOẠI NHIỆT KẾ MỚI

- Xong rồi này, em vừa đi hiệu thuốc và mua một cái nhiệt kế cho em bé.

- Nhiệt kế? ... Thế à? Quan trọng thế sao?
- Vâng, vừa ra loại mới, và em mua luôn... Anh chỉ cần đặt nhiệt kế cách trán em bé 5cm là anh sẽ biết chính xác nhiệt độ cơ thể của con.
- Dùng nó vào việc gì? Mới nhưng mà cũng hơi vô ích thì phải?
- Ờ không, em không nghĩ thế ...
- ...?
- Khi con ốm, anh có thể đo nhiệt độ cho con. Anh biết là khi đứa bé không thích đặt nhiệt kế vào mũi, nó sẽ không nói cho anh biết đâu nhưng nó sẽ làm cho anh hiểu đấy. Em thì thích đặt cách trán nó 5cm để không bị nó tè ra đầy đầu.
- ...
- (Nàng cười) Anh làm sao vậy?
- Không, không sao. Chỉ là anh chưa bao giờ nhìn sự việc dưới góc độ này thôi.
- Hihi.
- Thế cái nhiệt kế mới đầy tính cách mạng này bao nhiêu tiền hả em?

Tôi không thể thay tã cho con của người khác được. Tôi rất sợ chất thải của chúng. Nhưng với con tôi thì khác. Tôi sẽ cố gắng để không nôn mửa khi bị dính chất thải vào đầu... tôi không nghĩ là mình có thể chịu đựng được. Nếu tôi vẫn đủ kiên nhẫn để làm công việc này thì thật là giỏi.

Ngày 26 tháng 05 năm 2006
THƯ GỬI CON TƯƠNG LAI CỦA BỐ

Con Tương Lai chưa-được-gọi-tên-công-khai thân yêu!

Có lẽ chưa đầy mười ngày nữa, con sẽ ra đời, đúng thời điểm và mạnh khỏe. "Sống được", như người ta nói. Bố xin tiết lộ là đã sắp đến lúc con chào đời rồi nhé, vì mẹ bắt đầu gặp nhiều khó khăn trong mọi việc rồi.

Chẳng hạn, hôm qua, hoóc-môn của mẹ chọt lên cao, mẹ nhào đến ôm lấy bố khi bố đang chờ xem tập hai của bộ phim *Friends*[\[4\]](#) (Những người bạn). Khi muốn đứng lên cởi cái áo bó sát người, mẹ con đặt mình sang bên cạnh theo một cách khá mới lạ và giống kiểu cá voi vậy, cần phải nói thế cho rõ. Điều đó không làm bố hết yêu mẹ con đâu. Tóm lại, lúc đó mẹ con duyên dáng đến mức bố không kiềm chế được và đã lăn ra cười. Phải, bố biết, bố chẳng ý tứ gì cả, nhưng có phải là bố chưa cố kiềm chế đâu.

Cơn cười điên dại này đã dập tắt ham muốn nhục cảm của mẹ con nhưng dù sao thì bố mẹ cũng đã cười được một trận thoải mái.

Quay lại vấn đề chính. Vậy là coi như con sẽ ra đời sau khoảng hơn một tháng nữa (chính xác là vào ngày 30 tháng 06), nhưng bố có một yêu cầu nho nhỏ đối với con.

Con biết là để làm cổ tử cung giãn mở thì phải mất ít nhất ba giờ. Như vậy, cần nhiều giờ, thậm chí rất rất nhiều giờ trước khi sinh (chi tiết cụ thể về y khoa bố sẽ nói sau, dù sao con cũng sẽ trực tiếp trải qua tất cả những điều đó trong bụng mẹ mà). Và nếu con có được ra đời

tại một trong những bệnh viện danh tiếng nhất trong vùng thì bọn bệnh viện "củ chuối" ấy cũng quên điều cốt yếu là phải trang bị cho các ông bố tương lai WIFI. Internet không dây, con biết đấy. Nó sẽ giúp bố kiên nhẫn chờ đợi trong lúc mẹ con chịu đựng các cơn co thắt (mà con cũng sẽ cảm nhận được, chắc là sẽ lắc lư, sẽ hay đấy) để con chui ra được khỏi bụng mẹ (phải đấy, bố cũng rất tiếc khi phải bảo con biết rằng lúc đó con sẽ không được ẵm áp nữa đâu, vì sớm hay muộn, con cũng phải đối mặt với thực tế nghiệt ngã của cuộc sống).

Nhưng vì không có WIFI nên phải tìm ra một thú tiêu khiển khác: có thể con biết rồi, từ mấy tháng nay, bố đã muốn mua một bộ Nintendo DS. Cái trò chơi điện tử cầm tay đó hay lắm, con biết đấy. Của Nintendo, trong đó đặc biệt phải kể đến trò Mario. Cực kỳ hay.

Hơn nữa, Nintendo sắp ra model DS mới. DS Lite. Hãng Nintendo này đúng là rất khá: cứ hai năm, họ lại cho ra một mẫu máy điện tử cầm tay mới, để dân sành chơi vứt bỏ cái cũ đi và đập lộn mua cái mới. Nhưng con thấy không, ông bố tương lai của con đã nhịn không mua. Ít nhất là đến lúc đó.

Ừ, phải, vì cái mẫu DS Lite tuyệt diệu này sẽ được bán ngày 23 tháng 06. Thế nên, nếu có thể, con cứ nằm ẵm trong bụng mẹ cho đến ngày đấy thì tốt quá. Như thế bố sẽ có cái để chơi trong lúc mẹ sinh con. Con làm được điều đó cho ông bố tương lai của con, đúng không? Nào, ngoan nào.

Cảm ơn con trước nhé, con gái hoặc con trai tương lai của bố.

Bố tương lai đang sốt ruột chờ ngày con ra đời đấy, nhưng không nên quá sớm (24 tháng 06 là được rồi).

Ngày 30 tháng 05 năm 2006

CẢM GIÁC KIẾN BÒ TRÊN CÁNH TAY TRÁI

Các vấn đề của tôi thường biểu hiện thành các triệu chứng của cơ thể.

Tôi đã tặng Nàng chòm tóc của tôi như một "lễ vật" khi tôi sắp được 18 tuổi, khởi nguồn cho thú vui cạo tóc hàng tuần hiện nay của tôi. Mục đích là để tránh giống Sim[5]. Thời đó, không ai nói gì về những triệu chứng biểu hiện ra ngoài cơ thể của tôi cả. Tôi mặc kệ, giờ trông tôi giống Bruce Willis[6] đấy chứ... thực ra, tôi giống Bruce hơn là giống Willis.

Đúng vậy, các vấn đề của tôi biểu hiện ra cơ thể khá dễ dàng. Nhận thức rõ trường hợp của

mình giúp tôi có được cái nhìn tổng thể. Vì vậy, sáng Chủ nhật khi thức dậy với cảm giác kiến bò trên cánh tay, tôi đã không lo lắng. Trong những lúc thế này, tốt nhất là nên nói to lên để tự trấn an mình: "Ôi, đồ ngốc, xin thề là mình đã nằm đè lên tay khi ngủ". Mọi việc sẽ đơn giản (và buồn cười hơn) nếu nói với giọng của Chirac trong sê-ri hài *Les Guignols* (Những con rối).

Chuyện này đã từng xảy ra với tôi trước đây. Khi đó, tay tôi bị tê liệt trong vài giờ, chứ không phải cả ngày. Buổi tối, với cánh tay trái vẫn tê dại, tôi lại sử dụng liệu pháp tự trấn an một lần nữa: "À á nào, chắc chắn mai sẽ khá hơn!".

Nói thế chứ. Đến sáng thứ hai, tay trái của tôi vẫn hơi yếu. Vẫn có cảm giác kiến bò trên tay. Tôi tự nhủ, trước khi phát hoảng lên, tôi cần tìm hiểu thông tin trên Net đã. Một ý tưởng CỰC tệ. Gõ "kiến bò trên cánh tay trái" vào Google, bạn sẽ thấy là bạn là người có các vấn đề về tim, cơ-xương và nhiều căn bệnh phiền toái khác.

Làm một ông bố tương lai đang mong đợi đứa con của mình thì tốt, nhưng làm một Ông Bố Trẻ mắc chứng nhồi máu cơ tim thì chẳng có gì hay ho cả. Vậy là tôi quyết định tìm đến Bác sĩ. Nhiệm vụ đầu tiên: tìm lại thẻ Bảo Hiểm. Phải nói là tôi đến gặp bác sĩ mỗi năm một lần (và sẽ còn thường xuyên hơn nữa)... Dù hay có các triệu chứng bị ồm, tôi cũng không dựa vào đó để gây thiệt hại thêm cho ngành Bảo hiểm. Nhưng giờ, trái tim + việc sắp làm bố, khiến tôi phải trở thành người có trách nhiệm.

Sau khi lục tung khắp nhà để tìm cái thẻ ngu ngốc ấy, tôi cũng đến được chỗ bác sĩ. Trong phòng chờ, có một bé gái đi cùng mẹ. Để giết thời gian, em bé chơi trò xếp tạp chí. Nó xếp tuần báo *Le Point* cùng các phụ san của tạp chí này, không để lẫn tạp chí *Maisons et Travaux* (Nhà và Công việc) với tạp chí *Maisons et Déco* (Nhà và Trang trí) cũng như xếp chúng theo thứ tự thời gian. Bà mẹ nhìn con đầy dịu dàng trong lúc đứa bé đang khó nhọc với đồng tạp chí. Bé con tội nghiệp, nạn nhân của cái tính thích ngăn nắp đây mà!

Ông bác sĩ tiếp tôi. Tôi giải thích vấn đề của mình và ông ta hỏi luôn: "Cậu có đau sau gáy không? Có làm sai động tác gì không?" ... Tôi suy nghĩ và hồi tưởng lại. Chết thật, cóóóó ọ. Đó là vào tối thứ Bảy. Tôi đã làm sai động tác khi cực khoái. Phải. Đừng cười. Lúc đó tôi đau khủng khiếp nhưng cơn đau đã bị che lấp bởi khoái cảm. Tôi bị bẻ mạnh đến mức phải nhảy lên, nhưng với hàm lượng adrenalin và đủ thứ khác đang tăng trong não lúc đó, tôi chẳng cảm thấy gì.

Tôi cười nửa miệng... và nói: "Aaaa, có đấy, tôi bị chấn thương lưng khi lau người bằng khăn tắm". Hahaha. Ngốc thật, tôi nói dối như một thằng bé không dám thú nhận với mẹ rằng nó tự sờ soạng bản thân khi xem tạp chí khiêu dâm vậy. Bác sĩ cũng cười. Đáng ghét, ông ta biết thừa rồi, đều thật. Mà ở tuổi này, đúng là ông ta phải biết chứ. Hẳn là ông ta đã gặp đầy kẻ ngốc như tôi. "Chắc là một cơ của cậu bị siết...". Ông ta kiểm tra và bảo tôi dùng thuốc chống viêm sẽ nhanh chóng khỏi. "Cậu có muốn tiêm không?" ... "Không, cảm ơn bác sĩ, tôi chịu được". Tôi giả vờ đấy.

Ít nhất tôi cũng có cái lợi trong chuyện này: chúng tôi đổi vai cho nhau, giờ đến lượt Nàng mát-xa cho tôi. Hi hi hi.

Không biết có phải vì thế mà tôi có triệu chứng tê tay không nhỉ?

Ngày 31 tháng 05 năm 2006

báo động giả

Tối hôm nọ

- Anh này?

- Gì thế em?

- Em chưa bảo anh nhưng sáng nay, lúc dậy em hơi sợ

- Hả? Chuyện gì thế?

- Em nói các chi tiết chuyên môn nhé, quần lót của em ướt sũng.

Trong khoảnh khắc, em đã nghĩ mình mất nước.

- (Tôi hơi đau tim)...

- Ừ, cũng giống anh ấy.

- (Tôi vẫn đau tim)...

- Em tự nhủ: "À không, không phải bây giờ, mình chưa sẵn sàng."

- ... (Tôi sẵn sàng nhảy lên chiếc ô tô của ông bố tương lai như trong bộ phim "Starsky and Hutch"^[7]) Em có chắc chắn bị mất nước không?

- Có, em bảo đảm mà.

- Năm phút sau (cảm ơn ý thức đã trở lại):

- Đây em?

- Sao cơ anh?

- Ờ, sao lúc này em lại nói là chưa sẵn sàng? Em thấy chưa sẵn sàng có con à?

- *À không, không phải thế. Chỉ là vì em chưa chuẩn bị xong đồ đạc*
- ... (Ngu ngốc quá, tôi đã quên điều chủ yếu này)
 - *Anh đừng có nhìn em như thế*
- ... (Suyt, chắc là tôi tỏ vẻ hoảng loạn quá đây mà)
 - *Anh biết đấy lúc nào chuẩn bị xong, em sẽ sẵn sàng đến bệnh viện mà. Hiện giờ em vẫn đang làm ít một.*
- ...
- *Ai đã nói phụ nữ phức tạp nào?*

Ngày 01 tháng 06 năm 2006

Khắc sâu trong óc

Chủ nhật tuần trước, Nàng hơi mệt. Thời gian đang rút ngắn lại, còn bụng Nàng thì cứ phồng lên thêm mỗi ngày.

Vì vậy, chúng tôi đã tắm cùng bồn. Nàng không thích tắm kiểu này lắm. Tắm như thế một người đã tốn nhiều nước hơn tắm vòi hoa sen rồi (vì môi trường chứ không phải vì hà tiện một cách ngớ ngẩn đâu nhé). Hải người tắm chung thì còn mất thời gian nữa. Ngồi trong nước ấm, chơi với miếng bọt xà phòng rõ ràng là sở thích của Nàng.

Tôi đặt Nàng ngồi vào bồn tắm để chỉ cho Nàng thấy thế sẽ tốt cho Nàng như thế nào. Và tôi cũng đã cố gắng để Nàng phải thừa nhận rằng thực sự điều đó làm Nàng dễ chịu (phải, tôi thừa nhận đôi khi, tôi thích là người có lý và Nàng phải công nhận điều đó).

Một phụ nữ mang thai tám tháng trong bồn tắm trông thật buồn cười. Đầu, ngực và... một cái bụng – bóng trời lên khỏi nước. Có vẻ “con quỷ lùn” thích được ở trong nước, nó vui vẻ và tạo ra những đợt sóng trên bụng Nàng. Tôi tranh thủ tận hưởng tối đa khoảnh khắc đó, vì tôi biết đó không phải là khoảnh khắc tôi có thể trải qua 20 lần trong đời mình.

Một chuyện khác mà tôi cũng ghi vào trong cái trí não bé nhỏ của mình là: Nàng thật đẹp với cái bụng tròn vo. Chúng tôi biết nhau khi Nàng chưa đầy 16 tuổi, và trong suốt 11 năm, nhiều lần tôi đã tự hỏi: “Khi mang thai thì trông Nàng thế nào nhỉ?”

Đến hôm nay, tôi đã có câu trả lời. Tôi ngồi lại ở bồn tắm trong lúc Nàng vừa lau người vừa bước ra. Ngắm Nàng lúc này khi Nàng không nhìn thấy, thật thú vị. Nàng đẹp quá!

Phải, dĩ nhiên điều đó không ngăn tôi mỉm cười trước sự bất lực ngộ nghĩnh của Nàng khi lau chân, hoặc khi Nàng đang điều đình với em bé tương lai trong bụng, đẩy nó sang một bên để Nàng có chỗ mà cúi xuống nhặt cái que bông tai.

Nhưng Chủ nhật vừa rồi, tôi không có hứng chọc ghẹo Nàng nữa, tôi chỉ đơn giản tự nhủ: tôi tự hào biết bao khi Nàng mang đứa con của tôi. Con của chúng tôi.

Ngoài ra, tôi cũng tranh thủ tận hưởng cảm giác tự hào này. Ai mà biết được chứ. Nhưng cảm xúc này có thể trôi đi rất nhanh.

Ngày 02 tháng 06 năm 2006

Cục u hay cái chân?

Với cánh tay nhức nhối một nửa, tôi dùng thuốc chống viêm. Tác dụng phụ của thuốc này khiến tôi đau bụng. Phải chịu đựng thôi, bởi “thuốc đắng già tật” mà.

Thế là, dĩ nhiên tôi than thở. Giả vờ chút xíu cũng chẳng chết ai.

- *A, bực quá, bụng anh đang loạn hết cả lên... (tôi chỉ tay vào bụng) Em sờ mà xem, anh cảm giác như có cục u gì trong bụng ấy...*
- *(Nàng chỉ phía bên cạnh bụng) À, nhưng em có một cái chân ở đây này.*

- ... (Tôi ngượng)

Đẳng cấp của Nàng là thế đấy. Cái câu ngắn gọn đó – được tôi dịch ra - có nghĩ là: “Thế à, anh có cục u à? Nhìn đây này, em có một cái chân. Ai hay hơn? Anh sẽ không bảo em là anh có máy kéo ở trang trại chứ?”

Tôi mê mẩn nụ cười thiên thần của Nàng và cái cách Nàng bắt tôi phải quỳ gối mà quỳ hàng.

Ngày 02 tháng 06 năm 2006

Vợ tôi tuyệt nhất

- *Em biết không, anh bị nhieïc móc trên blog vì đã cả gan nói là thích được chơi DS^[8] trong suốt khoảng thời gian em mang thai.*
- *Mấy người đó vớ vẩn quá. Anh tìm thấy cái đề tiêu khiển cũng tốt chứ sao. Còn nữa, nếu em sinh vào ban đêm, em thích anh về nhà ngủ để sáng hôm sau tỉnh táo vào thăm em còn hơn là thức trắng đêm lúc em sinh.*
- *Thật không? Sau đấy em sẽ không ân hận và sẽ không trách móc anh thậm tệ trong suốt vài năm sau chứ?*
- *Không có chuyện đó đâu anh...*
- *Em biết rằng anh yêu em, đúng không anh?*

Ngày 02 tháng 06 năm 2006

Một ngón tay lớn

Cách đây 20 phút, tôi mệt mỏi từ Paris trở về nhà, với đồ đạc linh kính trên lưng và cánh tay tê dại. Năm phút sau, Nàng về. Tôi đang nghỉ ngơi (trong nhà vệ sinh). Nàng lao vào nhà và nói:

- Anh chuẩn bị xong chưa?

- (Tôi ra khỏi trạng thái đỡ đỡ) *Hả? Sao? Để làm gì?*

- Ờ thì đến đó.

- (Tôi sẵn sàng nhảy ngay vào chiếc Ferrari tel Magnum [9]) *Đi đâu? Xong rồi à? Đến lúc sinh rồi à?*

- Không, 15 ngày nữa cơ.

- (Tôi lắp bắp) *15 ngày nữa ư? Như thế sớm quá. Sớm hơn nhiều so với dự kiến là 30 ngày nữa.*

- Ừ. Cổ tử cung của em mở được một ngón tay lớn rồi.

- Một ngón tay lớn? Lớn bằng cỡ nào? Lớn như ngón tay của người to béo hay ngón tay của người nhỏ bé?

- ...

- (Tôi đang tự nhìn ngón tay để đánh giá sự việc)

- ...

- Mà cổ tử cung của em vẫn mới dài được một nửa

- Ok. Để anh ghi. Dài một nửa + một ngón tay lớn = 10 – 15 ngày

- Yes. Nhưng cũng có thể muộn hơn.

- **Hihi**

- Bác sĩ phụ khoa bảo em chuẩn bị đồ luôn.

- (Tôi cười nửa miệng) *À. Chuẩn bị đồ, nghĩa là chúng ta sắp đi tới chạng cuối rồi đây.*

- ... (Nàng hiểu tôi ám chỉ cái gì) *Anh trêu em nhé.*

15 ngày nữa. Bác sĩ cũng bảo nếu Nàng thấy khó chịu với công việc thì rất có thể sẽ là ngày mai. Nhưng may là Nàng vẫn chưa sẵn sàng tạm dừng công việc ngay lập tức. Nàng bảo vẫn còn việc phải làm.

15 ngày nữa. Chẳng còn bao lâu nữa.

Ngày 02 tháng 06 năm 2006

Độc giả làm tôi vui

Xong, tất cả những gì tôi viết đã được cân chỉnh thành một văn bản đẹp đẽ, đẹp đến mức có thể nói nó trông gần giống một quyển sách vậy. Tôi đã đưa vài bản cho một số người thân – những người không biết địa chỉ blog của tôi, họ chưa hề đọc để đưa ra lời bình luận.

Giờ đây, những chuyện ngốc nghếch của tôi đã được tập hợp lại. Độc giả thân mến, các bạn

sẽ nói với tôi rằng: “Đừng vậy, nhưng chúng tôi đã mất thời gian để cho cậu bé đáng giá của chúng tôi”. Phải, tôi biết. Nhưng, nhưng... tôi muốn chia sẻ với các bạn hai điều:

Rất nhiều bạn đã đọc blog của tôi từ nhiều tuần, thậm chí từ nhiều tháng nay. Họ đã dần khám phá các câu chuyện của tôi, và tôi tự nhủ cảm giác đọc từ từ có lẽ sẽ rất khác với việc đọc liền một mạch. Ngay cả tôi cũng chưa bao giờ đọc lại tất cả từ đầu đến cuối như thế. Tôi đã nghĩ có thể những mẫu chuyện về cuộc sống sẽ chẳng có ý nghĩa gì nếu như chúng được viết theo trật tự thời gian. Nhưng rõ ràng không phải như thế.

Còn nữa, một bức thư điện tử tuyệt vời, cảm động, nhiệt tình cùng những lời khen ngợi (mà tôi nhận được rất nhiều) vẫn không sánh được với những giọng nói pha lẫn tiếng cười khi người ta gọi cho tôi để nói: “Mình đã mất 15 phút mới ra được khỏi đây vì quá say sưa với chuyện của cậu đấy”. Một người khác lại tâm sự: “Thật hay khi chuyển từ cười sang rơi nước mắt”. Tới đây thì tôi nghĩ những độc giả gọi điện cho tôi đã yêu mến tôi, họ đã ca tụng tôi và như thế là họ không khách quan. Phải, tôi biết. Họ đã không đưa ra lời phê bình nào.

Điều đó có nghĩa là blog của tôi có thể xuất bản thành sách? Hừm. Có thể, để xem đã.

Dù sao thì hiện tại, mọi thứ đã gần sẵn sàng chờ ngày Nàng sinh nở. Tôi sẽ chỉ còn phải nhào lộn với ngày đặc biệt đó, đi in blog và sẽ có ngay một cuốn sách xinh xắn tặng vợ.

Ngày 03 tháng 06 năm 2006

Nam tính trong ngắn tử

Chú ý, điều tôi sắp tiết lộ sẽ không ảnh hưởng đến hình ảnh nam tính của tôi đâu nhé! Các bạn sẽ nói, đây đâu phải lần đầu tiên tôi nói vậy, và tôi sẽ đáp, đúng thế. Tôi cũng không chắc liệu tôi có nói được điều này ở chỗ đông người hay không nữa. Các bạn biết đấy, sức ép xã hội là làm sao để các bé gái chơi đồ hàng và các bé trai không khóc. Chính cái sức ép này đã khiến tôi không lại được gần vợ tương lai của tôi trong những ngày chúng tôi mới yêu nhau. Tôi đã chiến thắng cái sức ép ngu ngốc đó. Nhưng đôi khi nó vẫn để lại phiền toái cho tôi.

Tóm lại, nam tính hay không, tôi cũng chịu, tôi thừa nhận và tôi chấp nhận rằng, tôi rất nhạy cảm. Thực ra, như thế không nam tính lắm, phải không? Phải, tôi biết. Có lẽ, tại em bé sắp ra đời nên tôi mới thế. Hôm qua, tôi xem phim *Ray* trên kênh Canal. Chà, hay thật. Bộ phim do nam diễn viên Jamie Foxx đóng hay quá sức tưởng tượng. Nhưng điều làm tôi xúc động chính là những cảnh hồi tưởng khi cậu ta còn bé. Cậu cũng được mẹ hết mực yêu thương, nhưng bà chỉ giúp cậu những gì cần thiết khi mắt cậu dần mất đi ánh sáng. “Mẹ giúp con một lần, mẹ giúp con hai lần, sau đó, tự con sẽ phải xoay sở lấy vì đó là cách để con trưởng thành.” Ôi, tôi đã khóc như một thằng ngốc trước màn hình vô tuyến.

Lúc đó, tôi nghĩ tới nhân vật Sandy trong một tập của bộ phim *Friends* (bộ phim mà tôi luôn nghĩ đến...). Trong phim, Rachel và Ross tìm vú em cho con. Họ gặp Sandy – một người đàn ông thực sự. Đồng ý là nhân vật này – do Freddie Prinze Jr thủ vai – có hơi lỗ lã, cực kỳ nhạy cảm và hay khóc vì những chuyện rất nhỏ nhặt. Dĩ nhiên, với đứa bé gái, anh ta rất tuyệt. Rachel thích anh ta nhưng Ross thì không. Lý do? “Đàn ông thì không được dễ dàng khóc như vậy.”

Đây đúng là một ví dụ minh họa rất hay về sức ép xã hội. Trong cuộc sống, các bạn có thể

tìm thấy hàng đồng những ví dụ minh họa về vấn đề này. Nhất là có thể tìm thấy trong phim *Friends*.

Ngày 04 tháng 06 năm 2006

“Đến tuổi này cậu đã chín chắn rồi đấy”

Hôm qua, vừa có người nói với tôi rằng tôi đã “thực sự trưởng thành từ vài tháng nay”. Thế à. Thế mà tôi vẫn cười lăn ra trước cái máy Xbox khi cậu bạn nói đùa một câu ngớ ngẩn, tôi nhảy lên ghế salon khi thắng một trận NBA 2K6[10] ở giây cuối cùng. Hay nhiều lần khác, mỗi khi quá stress, tôi thường hét to lên để giải tỏa, to đến nỗi dường như có thể đánh thức cả người đã chết từ lâu. Thế mà người ta bảo tôi trưởng thành ư?

Nhưng nghĩ kỹ lại thì điều người ta nói “cũng không sai”[11]. Phải, có nhiều điều đang diễn ra trogn đầu tôi. Đúng là lúc nào tôi cũng nghĩ đến nhiều thứ. Nhưng cách nghĩ giờ đây đã khác. Có thể do cái trách nhiệm đè nặng trước sự ra đời của một đứa trẻ đã khiến tôi lớn lên. Ít nhất là điều này được biểu hiện ra bên ngoài, vì tôi hi vọng sẽ có thêm chút thời gian trước khi tạm ngừng chơi điện tử. Vì như Canto[12] - triết gia vĩ đại hiện nay - nói trong show quảng cáo cuối cugn của anh: “Nào, một lời khuyên bổ ích dành cho những người bạn của tôi: Hãy đừng trưởng thành!”

Vì tôi vừa mở công ty và sắp có con nên rất khó biết được cái gì đã khiến tôi trưởng thành. Có thể cả hai. Vì trách nhiệm trước việc mở công ty và sinh con đều rất quan trọng. Phải, đúng thế mà. Sinh con (có thể đơn giản), nhưng nuôi nó lớn và dạy dỗ nó đúng cách lại thực sự là cả một vấn đề.

Ngày 04 tháng 06 năm 2006

Chuyện cái vali (1)

Trưa hôm qua, tại bàn ăn, ngay trước khi đi mua đồ tại Carrouf[13].

- *O, anh có vẻ mệt. Anh có muốn em đi mua đồ một mình không?*

- *Ừ, thế à? Để em để rơi Carrouf à? Oa, hay đấy nhỉ?*

- *Làm gì có chuyện đó, rồi anh xem.*

- Sao lại không? (Câu hỏi kiêu này thường mang lại những câu trả lời rất thú vị)

- *Có hai lý do: thứ nhất, đồ đạc của em chưa chuẩn bị xong.*

- *Ừ, cái này em đã nói. Nhưng anh thấy em bỏ đồ đạc lên giường rồi. Nếu chỉ là để đồ vào túi thì anh cũng biết làm, trong trường hợp khẩn cấp, em biết mà. (Tôi ưỡn ngực) Anh có què cụt đâu, em có một ông chồng biết xử lý những tình huống nghiêm trọng đấy.*

- *(Nàng bình thản) Lý do thứ hai: cần phải chuẩn bị đồ cho em bé*

nữa. Anh có biết xếp đồ ở đâu và phải mang theo những gì không?

- ... (à)

Ngày 05 tháng 06 năm 2006

Chuyện cái vali (2)

- Có một chuyện mà anh cũng không được quên.

- Chuyện gì hả em?

- Anh à, ông bố tương lai cũng phải chuẩn bị vali cho mình đi.

- Hả? Thế em muốn anh mang theo những gì?

- Các thứ để giải trí của anh đấy: máy tính, iPod... Và đồ uống nữa.

- Hơ hơ “các thứ để giải trí” ... Em nghĩ anh kém lắm hả? (Tôi cực kỳ nghiêm túc) Anh sắp làm bố rồi đấy, hừm, đừng đùa anh nữa!

- À ra vậy. Ok

- ...

- ...

- Này, em biết cái sạc iPod của anh ở đâu không?

Ngày 05 tháng 06 năm 2006

Buộc phải nghỉ ngơi

Tôi vừa qua công ty Nàng lúc này để sửa một lỗi nhỏ của máy tínhs [\[14\]](#). Tôi hỏi Nàng xem mọi việc có ổn không. Nàng đáp mọi việc đều ổn.

Tôi hỏi bây giờ Nàng có bận không thì Nàng khóc nức nở mà nói: “Ôi, chị cùng phòng sẽ làm hết các việc và chị ấy bảo em ngồi đây.”

Tôi thấy rõ điều đó khiến Nàng phiền muộn và hỏi vì sao Nàng buồn đến thế. Nàng bắt đầu khóc: “Ôi, em cảm thấy quá sức vô dụng khi ngồi đây cả ngày thế này chỉ để trả lời điện thoại. Em muốn giúp chị ấy, hu!”

Tôi chết đứng luôn. Điều duy nhất tôi nghĩ ra để trả lời Nàng là: “Nếu em muốn, tối nay mình sẽ nhảy và “con quỷ lùn” sẽ không thể chậm ló đầu ra được.”

Nàng cười.

Hỏi ông bố tương lai, cần phải làm gì để vợ mình cảm thấy có ích và được an ủi?

Ngày 06 tháng 06 năm 2006

Văn hóa và phản văn hóa

Chúng tôi còn chần chừ trong việc chọn tên con trai cho con. Phải, chúng tôi chưa quyết.

Vì vậy, tối hôm qua, lúc đi ngủ chúng tôi đã tìm các tên khác (sau khi mát-xa chân cho Nàng). Tội nghiệp, Nàng bị móc mấy cái nốt ở mắt cá chân từ vài ngày nay. Tôi bảo Nàng:

- *Này, lúc nãy trên mạng, anh thấy một cái tên rất buồn cười: Isaac. Hơi giống anh chàng làm quán bar trong phim La Croisière s'amuse (Chuyến tàu vui nhộn). Hihhi.*

- *À, nhưng em lại nghĩ đến Isaac Newton*

- ...

- *Em xin lỗi, nhưng em chỉ biết có mỗi Isaac thôi!*

- *Em nhầm, anh chàng bán bar trong phim La Croisière s'amuse (Chuyến tàu vui nhộn) không có sáng kiến gì nhưng anh ta cũng rất thông minh đấy chứ!*

Hêê. Chúng tôi không có cùng hệ quy chiếu. Cần nói rõ ràng Nàng được nuôi dạy trong một môi trường văn hóa, rất... văn hóa. Còn tôi, trong môi trường văn hóa... mang tính truyền hình nhiều hơn. Vì thế, Nàng dạy tôi, còn tôi thì kể cho Nàng bộ phim *Starky and Hutch*[\[15\]](#).

Chúng tôi “bổ sung cho nhau” phải không?

Ngày 07 tháng 06 năm 2006

Tã pampers chiến thắng

Hồi ông bố tương lai đang đọc blog của tôi thân mến, sau đây là một câu hỏi bấy: thời khắc nào tiếng chuông báo tử cho cuộc sống vợ chồng và sự bình yên của bạn vang lên? Một trong những câu trả lời có thể đưa ra là: khi đi mua những bịch tã giấy đầu tiên. Thời điểm quan trọng bạn buộc phải chung tay, góp sức với vợ. Được hướng dẫn thì chẳng có gì phải sợ. Như vậy, bạn sẽ không phải thay tã cho con nữa...

Tôi thấy buồn cười ngay khi bước chân đến dãy bán tã giấy. Một bên là tã Carrouf. Một bên là tã Pampers.

Thời điểm đối mặt với sự thật: liệu việc Pampers để ý đến Nàng từ 9 tháng nay có thuyết phục được Nàng trả tiền và mua tã của hãng này hay không.

Câu trả lời (nhANH chóng được đặt ra) : yes, of course[\[16\]](#). Thậm chí, Nàng còn không thèm liếc mắt đến Carrouf nữa.

Dĩ nhiên, về vợ bản tôi chẳng quan tâm xem Nàng lấy tã Pampers, tã Carrouf ha là tã Panzani. Nàng muốn mua loại tốt nhất cho con Nàng, tôi có thể hiểu điều đó. Nhưng phải thừa nhận là những nỗ lực của Pampers từ nhiều tháng nay đã được trả công xứng đáng.

- Sao em để luôn tã Pampers vào giỏ thế?

- *(Nàng cười, biết rõ ý tôi muốn nói gì). Vì em vào Pampers.com từ rất lâu rồi*

- Haha

Khi thấy ánh mắt của tôi muốn nói với Nàng: “Ôi em thật dễ tính, thậm chí em còn không thử so sánh nữa”, Nàng liền đưa ra vài lý do rất xác đáng:

- Vàng nhưng đâu là tã có hệ thống cực kỳ khô thoáng *(nhưng tôi thấy trên tã Carrouf cũng viết là siêu khô thoáng mà! Haha!)*

- Em không thchs con bị đỏ mông *(Nếu Nàng không thử thì làm sao biết được cơ chứ!...)*

- Em không muốn thấy đầu gối mình ướt sũng *(ôì, quảng cáo biếm họa của những năm 1990)*

- Mà giá cả cũng không khác nhau nhiều lắm *(thậm chí Nàng cũng không nắm được giá của các loại tã khác mà ☺)*

Cuối cùng, Nàng cũng nói: “Nếu anh muốn, mình sẽ dùng thử loại khác một lần xem thế nào nhé?”

Đó là tất cả những gì tôi muốn nghe từ Nàng.

Ngày 8 tháng 6 năm 2006

CHỌN MỘT TRONG HAI TÊN

Chúng tôi đã đổi tên lần trước chọn cho con trai. Và đã tìm thấy hai cái tên khác. Đúng là một kỳ tích với cách đây vài tháng, chúng tôi đã không tìm ra được một cái tên con trai nào hợp lý cả.

Các bạn tưởng tượng xem, nếu chúng tôi - tình cò - chọn “Marcel” làm tên con trai và lại ra con gái. “Con gái, con sẽ tên là Marcel.” Chắc chắn là tên nó sẽ không giống bất cứ cái tên nào của đám bạn gái trong lớp...

Tóm lại, chúng tôi đang lưỡng lự giữa hai cái tên mà chúng tôi rất thích. Vì vậy, tối qua chúng tôi đã có một cuộc trao đổi ngắn (để đảm bảo bí mật, các tên đã được thay đổi):

- Thế nào, vậy chúng ta gọi nó là Xì-trum Cẩu-kính hay Xì-trum Khéo-tay [\[17\]](#)?

- Ờ, em không biết...em thích cả hai.

- Anh cũng thế.
- ...Nếu cứ thế này, chắc chắn chúng ta sẽ không thể đi đến quyết định đâu.
- Ừ, hihihi
- Anh biết mình sẽ làm thế nào không?
- Không?
- Mình sẽ đợi đến ngày sinh, nếu nó là con trai, mình sẽ xem xem mặt nó phù hợp với Xi-trum Cẩu-kính hay Xi-trum Khéo tay!
- À phải, ý kiến hay đấy.
- Vậy là “mọi việc đã xong”

Ngày 8 tháng 6 năm 2006
(SẮp) xong

Đã xong, Nàng đã quyết định ngừng làm việc (dù rất buồn). Nàng đưa ra quyết định này bởi vì đến cuối ngày, chân Nàng sưng to như hai cái cột. Rõ ràng là buổi sáng, mắt cá chân Nàng ít sưng hơn, nhưng chân Nàng cũng không phải khăng khiu như que củi.

Buổi sáng, Nàng đã khiến tôi bật cười khi chỉ đôi chân sưng phồng của Nàng và nói: “Anh nhìn này, nó không phồng lên đúng không?” Nàng như một người lính tuy cắt tay nhưng vẫn muốn ra mặt trận với lập luận: “Đại tá, thề với ngài, cánh tay cắt của tôi sawos mọc lại và nạng của tôi có thể biến thành một vũ khí đáng gờm!”

Và Nàng nghỉ việc hôm thứ Bảy. Tối thứ Bảy là sinh nhật 30 tuổi của ông anh họ Mougniougniou[18] (không thể sinh con vào lúc này được); mà Chủ Nhật lại là ngày rằm – có thể tác động đến sự ra đời của “con quỷ lùn”[19]. Phòng cho em bé đã sẵn sàng, vali đồ cũng vậy (nhưng vali của tôi thì chưa chuẩn bị). Chúng tôi chọn tên con trai rồi (tên con gái thì đã được quyết định từ lâu). Nàng cũng đã có kem bôi núm vú (quan trọng hàng đầu đấy, tội nghiệp!) Tất cả đã sẵn sàng.

Nhưng chỉ là bề ngoài thôi. Vì tôi không nghĩ ngày nào đó chúng tôi lại thực sự sẵn sàng cho việc ra đời của một đứa bé.

Ngày 09 tháng 06 năm 2006
INTERNET LÀ KẺ PHẢN BỘI

Hoocmon có thể gây ra những chuyện thật bực mình. Từ vài tuần nay, Nàng bắt đầu...mọc lông. Ồ, không có gì khó chịu lắm đâu, Nàng không biến thành Chewbakka đâu, nhưng rõ ràng kaf trông Nàng nhiều lông hơn trước.

Tôi đem nhận xét này nói với Nàng và Nàng đáp lại bằng một trong những câu rất “cụ non”: “Hình như mọc nhiều lông sẽ sinh con trai thì phải...” Ra thế. Càng gần đến ngày đó, tôi càng sốt ruột. Tôi nóng lòng muốn biết nó là trai hay gái.

Internet là một công cụ kỳ diệu. Google còn tuyệt vời hơn. Tôi gõ “phụ nữ có thai nhiều lông” và tôi biết ngay cần phải thử một cụm từ khác, vì chỉ ra được ba trang kết quả, mà toàn là các web đen. Nàng nói: “Nhưng anh nên gõ “hiện tượng mọc lông ở phụ nữ có thai” chứ!” À

phải, hiện tượng mọc lông, cũng không tồi. Nàng giỏi thật đấy, vợ tôi. T. Awio gõ. Và ấn phím Enterr. Blog của tôi hiện ra ngay dòng đầu tiên. Ặc. Tôi làm ra vẻ không có chuyện gì nhưng tôi thấy Nàng sững lại trước màn hình.

Tôi gõ nhanh thức kh cá. Khi thấy vẻ mặt ngại ngùng của tôi, Nàng nói.

- Nhưng vừa rồi có gì ở dòng đầu tiên thế?

- Ờ không, không có gì...

Không thể qua mặt được phụ nữ có thai...

-Nhưng là blog của anh phải không?

- Ờ ờ ờ...ừ.

- Thế là thế nào? Anh viết trên blog về chuyện em mọc lông à?

- *(Kệ Nàng nói gì, tôi chối phắt đi)* Đâu!...Từ từ để anh xem nó nói về cái gì.

- *(Nàng bình tĩnh lại)...*

-*(Tôi nói quả quyết)* À không, anh kể về chuyện mọc lông của em bé.

-Hừm...Em cứ thắc mắc là không biết anh đã viết những gì.

-Ừ, nhưng em sẽ không được đọc trước đâu.

-*(Nàng càng bình tĩnh)...*

Có phải tôi đã nói Google là một công cụ tuyệt vời không?...Nếu đúng thế thì tôi xin rút lại câu nói này.

Ngày 09 tháng 06 năm 2006

bUỒI HẸN TẠI NHÀ XUẤT BẢN TIMÉE (1)

Hôm qua, tôi nhận được thư của Lorraine, người phụ trách mảng văn học của Nhà xuất bản Timée – nhà xuất bản mà Caroline đã gửi các câu chuyện của tôi đến[\[20\]](#).

Lorraine cho tôi biết Nhà xuất bản này rất hứng thú với những điều tôi viết và đề nghị tôi đến đó gặp Christophe – giám đốc Nhà xuất bản vào tuần tới. Tuyệt!

Trong giây lát, tôi đã tưởng tượng ra cảnh tôi dẫn Nàng vào trong một cửa hàng của FNAC[\[21\]](#) với vẻ mặt thản nhiên, lững thững đi giữa các dãy hàng hóa như mộ khi và dừng lại chỉ cho nàng cuốn sách. Ồi tôi đứng ngẩn vẻ mặt của Nàng. Hi hi. Được rồi, sau nửa giây tôi đã biết đó là điều hão huyền. Chặng đường phía trước còn dài lắm.

Ngày 10 tháng 6 năm 2006

MỘT NGÓN TAY RẤT LỚN

Hôm qua, Nàng có hẹn với bác sĩ phụ khoa ở bệnh viện, Tuần vừa rồi, Nàng có hỏi: “Anh có đi cùng em không?”. Câu hỏi này được xem như là cách Nàng thể hiện nhu cầu muốn được che chở trong hai cánh tay rộng nhưng gầy guộc của tôi, đồng thời cũng là cách để Nàng thử xem liệu tôi có sẵn sàng giúp Nàng khi cần không. Nàng thật xảo quyết.

Vì thế, tôi đã hỏi đi hỏi lại rằng liệu Nàng có cần tôi đi cùng hay không. “Không không, anh đừng lo.” Đấy thấy không! Buổi trưa Nàng về, tôi hỏi lại Nàng lần cuối:

- Thế nào, có cần anh đi cùng không?
- Không không, sẽ ổn thôi mà.
- Ừ nhưng em có MUỐN anh đi cùng không?
- Không anh đừng lo!
- Anh không lo. Nhưng em cứ nói những gì em thực sự muốn đi.
- Không, sẽ ổn thôi mà.

Hừm, cần phải biết cách giải mã các tín hiệu do phụ nữ phát ra. Vậy nên tôi đã quyết định đi cùng Nàng, dù hẹn gặp bác sĩ phụ khoa chẳng có gì thú vị với đang ông như tôi cả.

Thế nhưng...

1. Cô bác sĩ rất xinh. Cô ta cao, thanh mảnh, tối bụng, khuôn mặt tuyệt đẹp, trông trẻ hơn tuổi rất nhiều. “Cô bác sĩ của em đáng yêu quá?”, Nàng cười đáp: “Ừ, anh thấy cô ấy trẻ không? Thế mà đã ba con rồi đấy.” Câu nói khiến tôi chết sững và làm tôi hiểu rằng tôi chỉ là một gã gà mờ. Nàng thật giỏi, ghét thể cơ chứ.
2. Cô bác sĩ đưa vợ tôi vào một phòng kín để thăm khám, nên việc tình cờ nghe được tiếng tim em bé đập, vào thời điểm không được hưởng ứng nhất, khi tôi đang gõ mấy thứ vào cái máy tính Palm bỏ túi – thật hết sức kỳ quặc.
3. Mọi việc đang tiến triển khá tốt. “Một ngón tay rất lớn, gần bằng hai ngón tay, cổ tử cung đã mở được 70%” Ông bố tương lai đang đọc đến đây và toát mồ hôi trán, dừng hoảng hốt. Cậu không hiểu gì phải không? Bình thường thôi, cách đây mấy tháng, tôi cũng thế. Việc sắp làm bố sẽ dạy cậu hàng tá điều về tử cung (và cổ tử cung) của vợ thân yêu, dịu dàng của cậu.

Nhìn chung thì điều này có nghĩa là Nàng có thể sẽ sinh con bất kể lúc nào.

Được rồi...cái làm tăng lượng adreanaline trong máu tôi tuần trước giờ không còn ý nghĩa gì lớn lao nữa. Tôi đã quyết định không thêm chờ lúc nào con bé hay thằng bé quyết định lộ đầu ra nữa.

Tôi hỏi nó bụng mẹ là khi nào nó định lộ đầu ra. Nó chẳng thể đáp lại bằng cách nào khác ngoài việc đạp chân hay tương tự như thế. Dù sao, tôi cũng chẳng hiểu được gì.

Tối nay là sinh nhật lần thứ 30 của cậu anh họ, và Nàng hoàn toàn không muốn sinh vào lúc nay tí nào...Ta sẽ xem xem liệu thằng bé hay con bé có nhất quyết làm trái ý mẹ nó ngay từ bây giờ không.

Ngày 12 tháng 6 năm 2006

THỜI ĐIỂM MÁT MẸ

Hôm qua, Lille là một trong những vùng nóng nhất của Pháp. Đâu được coi là thông tin không tốt lành đối với nhiều người.

Nàng rất mệt mỗi với cái bụng to tướng của mình. Chúng tôi nướng thịt ăn trưa tại nhà cô bạn cùng làm của Nàng, sau đó thông thả về nhà. Cô bạn khuyên Nàng: “Cậu hãy về nhà rồi ngâm mình vào trong nước mát ấy.” Lời khuyên này khiến Nàng ngần ngại (Nàng có bao giờ nghĩ đến chuyện này đâu... Ngâm mình trong bồn tắm ư? Có bình thường không vậy?)

Cái nóng cũng không khiến chân Nàng bớt sưng phồng lên như hai cái cột), vì vậy ý nghĩ ngâm mình trong nước lạnh với Nàng thật kỳ quặc. Và tôi – người – chồng – người – cha – tương – lai – ân – cần đã ở bên Nàng một lúc (không phải trong nước đâu...với tôi “nước lạnh” đồng nghĩa với “biển Bắc” chứ không phải “nước bồn tắm”).

Dự tiệc sinh nhật ông anh họ tối qua và bán hàng lúc 7 giờ sáng làm Nàng hoàn toàn kiệt sức. Tôi cầm khăn tắm Nàng đưa, còn Nàng thì nhìn chằm chằm xuống hai chân. “Em ổn không?”...Câu hỏi thừa. “Huhuhu. Anh nhìn xem người em sưng phồng khắp nơi lên đây này, huhuhu, rồi em sẽ xấu, thế là anh sẽ không yêu em nữa, huhuhu.” Câu trả lời rành mạch và rõ ràng của tôi: “Phải, em có lý, anh bỏ em đây. Tạm biệt em!” Tôi leo lên chiếc Renault Morgane rồi đi một mình ra đường số 66 để kiếm một phụ nữ mảnh mai.

Ơ không, tôi nói đùa đấy. Tôi dỗ dành Nàng, khiến Nàng bình tâm trở lại. Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần với Nàng rằng Nàng đẹp (và tự nhủ có một ông chồng không biết diễn đạt cảm xúc là điều kinh khủng đối với một phụ nữ có thai. Ông bố tương lai đang đọc blog của tôi thân mến, hãy nói với vợ cậu rằng cô ấy đẹp. Cậu chẳng tốn đồng xu nào nhưng câu đó mang lại hiệu quả lớn lắm đấy ☺) Tôi đã cố gắng để Nàng hiểu rằng lúc này là lúc Nàng cần thư giãn, nghỉ ngơi, vì những tuần sắp tới chắc chắn sẽ vất vả và tôi sẽ không vui nếu Nàng yếu đi sau khi sinh em bé.

Còn chuyện này nữa. Hôm nay, Nàng đã nghỉ việc. Hoặc ít nhất là dự định ngừng làm việc của Nàng đã được chuyển thành làm nửa ngày. Chúng tôi đang tiến lên, sắp đến đích rồi.

“Nhưng em không muốn chơi trong khi anh làm việc, em cũng muốn mình có ích cho gia đình.” “Em biết đấy, em sắp sinh em bé, anh thì không thể, đúng không? Vì thế, em sẽ nghỉ ngơi để sinh con còn anh sẽ tiếp tục làm việc. Hè này khi con sinh ra, anh sẽ không có thời gian để chăm sóc con. Hoặc sẽ rất ít. Nên em sẽ phải gánh vác việc đó đấy.”

Nàng lau nước mắt. 30 giây sau, Nàng tĩnh tâm trở lại.

- Anh biết sao không?
- Sao?
- Em sẽ cho anh một đứa bé đẹp nhất trên đời.
- Chắc chắn rồi.

Phù.

Ngày 13 tháng 6 năm 2006

ĐẾN HAY KHÔNG ĐẾN

Tối qua, Nàng bảo tôi:

- Này, có phải hôm qua anh không viết gì trên blog đúng không? Thế là mọi người đều tưởng là em đi sinh rồi chứ.

- **Ờ...đúng rồi. (nhưng sao Nàng lại hỏi thế?) Sao em biết?**

- Mẹ em nói. Cả mẹ cũng không biết liệu chúng mình đã đi sinh chưa nên mẹ đã gọi cho em từ sáng sớm xem mọi việc có ổn cả không.

- ...

Mẹ vợ ời, mẹ yên tâm đi: ông bà ở trong danh sách gọi điện ưu tiên của con khi nào bọn con đi sinh cháu đấy.

Tất cả những người đã nhắn tin trên MSN[22] hay nhắn tin vào di động của tôi để hỏi xem Nàng đã sinh chưa thân mến, tôi có một điều muốn chia sẻ với các bạn: Hãy làm như tôi này, đừng chờ đợi nữa. Dù sao con bé hay thằng bé cũng sẽ lộ đầu ra khi nào nó thấy cần thiết. Đồ lười. Và tôi cũng hứa sẽ gọi cho các bạn hoặc nhắn SMS[23] mà.

Ngày 13 tháng 6 năm 2006

TRỰC GIÁC CỦA PHỤ NỮ CÓ THAI

- Anh này, mai anh có hẹn với nhà xuất bản à?

- (Tôi cứng họng) Ờ ơ gì cơ em? Ờ ừ.

- **(Nàng cười mãn nguyện).**

- Nhưng...nhưng sao em biết?

- Tuần trước, anh bảo nếu em sinh xong, sau khi gặp bác sĩ chuyên khoa xương[24] anh sẽ về Lille ngay...Nhưng anh đã sắp xếp lịch cho một cuộc hẹn khác nên nem nghĩ hẳn cuộc gặp đó phải quan trọng với anh lắm. Và vì anh không nói rõ là đi đâu...nên em nghĩ là đi đến nhà xuất bản.

- (Tôi ngờ vực) Em chưa tình cờ đọc mail nào của anh đấy chứ.

- (Nàng cúi) Đừng bao giờ anh nghĩ em thêm lục lọi hòm thư của anh đấy nhé.

- (Hơ hơ Nàng cúi rồi) Ok ok, được rồi, nghe này, họ thích nội dung anh viết. Rồi em sẽ thấy.

- Tốt quá.

- Anh vẫn không hiểu sao em biết được.

- Hình như anh quên một điều?

- Điều gì cơ?

- Là mặc dù vợ anh tóc vàng hoe nhưng cô ấy cũng thông minh đấy.

- (Tôi phật ý) À ừ, suýt nữa thì anh quên. Em hài lòng chưa?

- Em làm sao biết được? Em có biết anh viết gì trên blog đâu?

- Ôi, Nàng thật gian xảo. Nếu em nghĩ là anh sẽ cho em đọc để được nghe em nói là em rất thích thì em đang mơ đấy.

- (Nàng nói với bụng mình) Sắp đến lúc ra rồi đấy con nhỉ?

Phải, tôi biết, lẽ ra tôi nên chuẩn bị một cách đánh lạc hướng hiệu quả hơn. Nghĩ ra một kế hoạch, một kế hoạch để phòng thân, một kế hoạch để thoát khỏi kế hoạch phòng thân. Vô ý để lộ à? Có thể lắm. Dù sao thì chắc chắn tôi vẫn chưa thể đón nhận cuộc sống với người khác ngoài Nàng cũng như chưa sẵn sàng đón nhận những gì kèm theo sau đó.

Ngày 14 tháng 06 năm 2006

CHƯƠNG TRÌNH CỦA PHỤ NỮ MANG THAI KHÔNG THỂ DỪNG LẠI

6h15: Dậy sau một đêm quá ngắn. Lý do: nóng nực, thiếu không khí, ông bố tương lai cứ ôm sát lấy người (do thế nên nóng), ba đến bốn lần dậy đi tiểu, em bé tương lai hình như đang chuẩn bị trận chung kết giữa Pháp và Đức trong bụng mẹ.

7h02: đi tiểu

7h04: đổ đầy nước lạnh vào bồn tắm tương lai của em bé.

7h08: ngâm chân để giảm độ sưng. Từ chỗ chân to như cột bóng bầu dục xuống còn chân to như cột bóng đá[25].

7h32: sau 20 phút ngâm chân, thủ thuật đã thành công. Chân bớt sưng hơn.

7h34: ông bố tương lai tỉnh giấc, đầu ong ong. Như mọi buổi sáng.

7h42: chuẩn bị bữa sáng.

7h55: ông bố tương lai đến ngồi cạnh vợ trên salon trong lúc nàng ăn.

7h57: “anh đã thấy chân em không còn sưng lên nữa chưa?” câu nói-gần-như-quen-thuộc của Nàng từ giờ trở về sau.

8h32: Cất bước đi làm, dáng vẻ hết như một ngôi sao điện ảnh (thật đấy, nhân vật cụt tay trong phim *La marche de L'Empereur* (bước chân của Hoàng Đế). À, tôi phải nói thêm một chuyện quan trọng. Từ “Thứ 7 em không làm việc nữa” thành “tuần tới em làm nửa ngày”

9h42: nhắn tin cho ông bố tương lai trên MSN “Vâng, em đã bán được một thứ” Công việc này thú vị, chả có gì đáng nghi ngờ.

14h28: về nhà tranh thủ nghỉ ngơi cho đã đời.

14h32: đổ đầy nước lạnh vào bồn tắm em bé.

14h38: ngâm đôi chân to như cột...cuối cùng thì các bạn cũng đã hiểu.

14h58: ngồi ghế phô toi trong phòng em bé.

15h03: gấp đồ của em bé (đặc biệt là quần áo)

15h07: xem xét tỉ mỉ các thứ đồ bạn bè cho mượn.

15h15: tạm nghỉ ngơi.

15h16: “nếu đặt đồ đạc ở vị trí khác thì sao nhỉ?”

15h17: xếp đặt đồ đạc trong phòng em bé theo cách khác.

15h32: “A! để thế này hay hơn!”

15h33: nghỉ ngơi.

15h35: xuống tầng trệt, ngồi nghỉ trên salon.

15h36: gọi điện cho mẹ.

15h57: nghỉ ngơi.

15h58: nhấm nháp một cái bánh sừng vani.

16h02: “May mà em không nghỉ làm quá lâu. Nếu không thì em tăng lên 80kg mất”

16h04: Ông bố tương lai xuống nhà và cười: “Ừ, mừng là em không nghỉ làm quá lâu”. Quả đúng vậy.

16h15: đến chỗ làm vì không còn ai ở đó tiếp đón khách cả.

16h32: nhắn tin cho ông bố tương lai trên MSN: “Em sẽ ký vụ đó lúc 9h. Em sẽ về nhà khoảng 20h30.”

20h45: về nhà.

20h52: nấu ăn trong lúc ông bố tương lai chơi Uno[\[26\]](#) trên Xbox Live[\[27\]](#) (ôi! Xấu hổ quá)

21h23: vừa ăn vừa xem vài tập của bộ phim Friends (*Những người bạn*)

22h06: “a phải mang thùng rác ra thôi.”

22h08: ông bố tương lai căn nhắc: “Nhưng em có thể bảo anh mà”

22h09: “Kệ. Em muốn sinh luôn bây giờ đây.”

22h10: nghỉ ngơi.

22h25: bắt đầu mệt.

22h30: tắm vòi sen (nước mát) và ngâm chân nước lạnh (có cần giải thích vì sao không?)

22h51: hai vợ chồng nằm dài trên giường.

23h58: không tài nào ngủ được.

1h32: vẫn chưa ngủ được.

2h43: thời tiết bắt đầu mát hơn

2h57: ngủ

3h30: “Nhưng sao anh cứ nằm dính sát lấy em thế?”

Ngày 14 tháng 06 năm 2006

HẸN GẶP Ở NHÀ XUẤT BẢN TIMÉE (2)

Tôi vừa kết thúc buổi nói chuyện với bên Timée và tôi rất VUI. Như Caroline nhận định, mọi người bên Timée đều hiểu được cái hay của blog và khía cạnh “nóng hổi” cũng như tính tự nhiên của nó. Vì thế nên các câu chuyện của tôi khiến họ thú vị và đề nghị ký hợp đồng ngay khi “chuyến phiêu lưu” kết thúc. Vui thật...

Ồ, vẫn còn một vài thứ cần phải xem lại. Một vài đoạn cần cắt bớt, nhưng có vẻ Lorraine và Christophe không hề có ý định muốn biết ông bố tương lai thành Bridget Johns[28] của các ông bố tương lai. Thật là hạnh phúc.

Dĩ nhiên, còn một vài câu hỏi đang treo lơ lửng, đặc biệt là về danh tính tác giả. Còn đề bút danh hay không? Tôi để vợ quyết định điều này vì Nàng là người đầu tiên có liên quan. Đương nhiên, Nàng cũng có quyền không đồng ý với bản chỉnh sửa cuối cùng trước khi xuất bản cuốn sách và với từng câu chữ được viết trong đó.

Huhuhu. Nhặt ký ông bố tương lai thành sách!!! Thế có quá không nhỉ?

Ngày 15 tháng 06 năm 2006

BẠN BÈ, THẬT LÀ VUI

Bây giờ, mỗi khi tôi nói chuyện điện thoại với ai, nội dung cuộc nói chuyện thường như sau:

- Allô? Chào, mình đây. Khoẻ không?
- SAAAAAO??? SINH ĐÔI À??? CON TRAI HAY CON GÁI?
- Ơ chưa, chưa đâu. Mình gọi để tin của cậu thôi.
 - À. Thế thôi à?
- Ừ, thế thôi. Xin thôi vì làm phiền cậu nhé.
 - Chào ông bạn, ổn không?
- SAO CẬU ĐƯỢC LÀM BỐ RỒI À? SINH RỒI À? ỔN CẢ CHỨ? MẸ EM BÉ KHOẺ KHÔNG?
- Ừ khoẻ. Nàng vẫn đi làm.
- ...?
- Ừ, Nàng vẫn đi làm! Mình đã thành bố đâu! Mình chỉ gọi cho cậu để hỏi xem bọn mình đi ăn trưa với nhau được không?
- À. Tốt thôi. Nếu cậu muốn.
- Vui ghê, cậu có vẻ thích quá nhỉ.
- Không phải, chỉ là mình cứ tưởng cậu gọi để thông báo tin vui chứ.
- Thế bọn mình ăn trưa với nhau không phải vì tin vui hả ông bạn?

- Có, có chứ.

- ...

Biến thể khác...

- **Thế nào, sinh chưa? Mình gọi xem có tin gì mới không.**

- **Ờ chưa. Còn hơi sớm.**

- **Thế à? Nhưng dự kiến là ngày 15 tháng 06 mà.**

- **Đâu, đâu, ngày 30.**

- **À, mình cứ định ninh là ngày 15 chứ.**

- ...

Chuyện này hay ghê cơ. Tôi sẽ trả đũa bọn họ.

- **Allô? Cậu khoẻ không?**

- **Ừ khoẻ, vợ cậu vẫn chưa sinh à?**

- **À rồi, chuyện đó hả? Rồi rồi. Con bé/ thằng bé được hai tháng rồi.**

- **Ờ, đáng lẽ cậu phải báo cho tớ chứ.**

- **Ờ, nhưng mình bận quá, cậu biết mà.**

Không có nhưng gì hết.

Ngày 17 tháng 06 năm 2006

THỦ THUẬT SINH SỚM

Chúng tôi đang có nguy cơ sẽ phải trải qua một thứ Bảy sóng gió. Thế là xong, Nàng chán ngấy rồi và quyết định sẽ sinh luôn. Từ tối qua, khi hai vợ chồng đi ngủ. Nàng đã khiến tôi hơi kinh ngạc khi Nàng phát biểu một câu rất gợi cảm: “Anh làm rách túi nước ối [\[29\]](#) ra cho em nhé?” Cũng gần hiệu quả như khi nàng Nàng đặt một cái tên đầy nữ tính cho thằng nhỏ của tôi. “Em biết cách nói chuyện với đàn ông quá đấy, em ạ...” Dù suy nghĩ này không ngăn cản tôi thực hiện điều Nàng muốn, nhưng tôi vẫn bảo Nàng rằng nếu lần sau Nàng muốn tôi làm rách túi nước ối. Nàng phải biết cách thể hiện cho đúng. Ờ, tôi không phải là cái máy đâu nha! (Mizu-Mizu[\[30\]](#)...).

Sáng nay, vừa thức dậy Nàng đã nói: “Hôm qua anh làm em thất vọng quá, anh còn chưa làm rách túi nước ối cho em.” Em đánh anh một trận bây giờ.

Lúc đó, tôi đã biết rằng chúng tôi sắp có một ngày thứ Bảy sóng gió. Sau đây là một vài “thủ thuật” để Nàng thực hiện kế hoạch sinh sớm của mình:

Làm việc cả ngày. Với cả đồng việc phải làm ở văn phòng. Cô bạn cùng phòng với Nàng trốn làm để đi xem Robbie Williams[\[31\]](#) biểu diễn ở Công viên các Hoàng tử.

Đi bộ. “Trưa bọn mình sẽ đi một vòng quanh trung tâm thành phố để mua quà cho ngày lễ của các ông bố

nhé?” Ghét quá. Có gì tệ hơn là một phụ nữ có thai đi bộ? Một phụ nữ có thai muốn sinh sớm! Phụ nữ có thai đi bộ chậm lắm, bước từng bước rất nhỏ, nhẩn nhó để nói với mình rằng mình đi nhanh quá... nhưng nếu muốn sinh sớm thì Nàng phải đi bộ. Tôi phải tập đi bước nhỏ trong phòng khách thôi, tập bước chậm lại...

Lái xe trên đường rải đá. “Mẹ em bảo để sinh anh trai em, mẹ đã lái xe và hiệu quả cực kỳ... Nếu tan giờ làm mình sẽ lái một vòng trong khu Vieux-Lille nhé?” Nàng làm tôi chết sững. “Mình lái cái Twingo [\[32\]](#) ấy, xóc hơn, mà anh lái đấy nhé! Vì em lái em ít thấy rung hơn.” Thế đấy, Nàng đã dự tính hết cả, cả đến việc chọn xe cái nào xóc nữa. Mà tôi không hiểu nổi tại sao khi tự lái, Nàng lại thấy êm hơn nhỉ?

Có thể chúng tôi sẽ kết thúc một ngày tại nhà hàng nhỏ nào ngon ngon và sau đó là cố gắng làm rách túi nước ối theo đúng kiểu. Thôi từ giờ, tôi không nói “phương pháp kiểu Ý” nữa, mà nói “một chút cố gắng để làm rách túi nước ối”.

Làm như vậy vì mục đích gì? Để sinh đúng vào Chủ nhật ngày 18 tháng 06 ngày lễ của các ông bố. “Mẹ con em nợ anh điều đó”. Nàng vừa nói với tôi vừa cười và nhìn bụng mình. Nàng đáng yêu quá!

Thế nếu không được thì sao? “Kệ em sẽ nghĩ ra lý do gì đó để có thể chịu được đến cuối tháng 06.”

Ngày 17 tháng 06 năm 2006

TRÒ CHUYỆN CÙNG BỤNG NÀNG

Tối qua, hai chúng tôi ở cùng nhau... Nàng nói với tôi nhiều thứ đến nỗi tôi phải ghi lại. Quá nhiều, cái não nhỏ như não gà của tôi chắc chắn sẽ để chúng trôi tuột đi mất. Vậy nên tôi bảo Nàng “chờ anh hai giây”, rồi tôi chạy xuống nhà lấy cái máy tính bỏ túi Palm để gõ lại vài điều cần nhớ. Tôi đang ở dưới cầu thang, lên trên vài bậc nữa là thấy Nàng đang ở trong phòng và cửa mở.

Điều làm tôi chết sững là trong lúc gõ, tôi nghe tiếng Nàng đang nói chuyện với em bé trong bụng: “Đấy, hiểu chưa, mai con ra nhé, ok?”

Tôi nghĩ Nàng đang nói chuyện phiếm với cái bụng của mình. Có lẽ Nàng cũng đang trở thành mẹ...

Ngày 18 tháng 06 năm 2006

LỜI KÊU GỌI NGÀY 18 THÁNG 06

Hồng rồi. Mọi thủ thuật để sinh sớm có vẻ đã kết thúc trong thất bại cay đắng.

Không phải vì Nàng đã không thực hiện đúng như kế hoạch đề ra. Đi bộ, lái xe trên đường rải đá, đóng một vài cảnh trong phim Cars (Những chiếc xe ô tô), bộ phim mới nhất của Pixar, khá hay, mưu toan làm rách túi nước ối... chẳng có gì hiệu quả cả.

Chỉ còn chưa lau cửa kính, nhưng được rồi, vì tối thứ Bảy, Nàng đi làm về muộn nên tôi sẽ không khiến Nàng phải làm nữa.

- **Trung sĩ bụng to, nghiêm!**

- **Vâng, thưa sếp!**

- **Trung sĩ bụng to, báo cáo! Số lần co thắt?**

- **Không lần nào, thưa sếp!**

- **Số kilômét đã đi trong ngày hôm nay?**

- **Nhiều, thưa sếp!**

- **Mưu toan làm rách túi nước ối?**

- **Không hiệu quả, thưa sếp!**

- **Không hiệu quả là thế nào?**

- **Phải hỏi ngài chứ, sếp!**

- **Ờ... không hiệu quả nhưng cũng tốt đấy chứ?**

- **Vâng, thưa sếp!**

- **Cậu làm tôi yên tâm đấy, trung sĩ bụng to! Số cửa kính đã lau?**

- **Đã sạch hết, thưa sếp!**

- Nhưng cậu muốn sinh sớm bằng cách nào nếu cửa kính đã được lau ạch hết thế, trung sĩ?

- Bằng cách cố gắng làm rách túi nước ối, thưa sếp!

- Trung sĩ Bụng to!

- Vâng, thưa sếp?

- Cậu thật ranh mãnh!

- Vâng, thưa sếp!

Vậy đó. Tôi đã tự đặt mình sang chế độ *không chờ đợi “con quỷ lùn” tự chui ra nữa.*

Ngày 19 tháng 06 năm 2006

MẶC CẢM TỘI LỖI VÌ LƯỜI BIẾNG VÀ THÓI HÀI HƯỚC NGU NGỐC

Không, Nàng vẫn chưa thôi làm việc và tôi nghĩ Nàng sẽ làm việc đến tận phút chót. Rất cuộc, tôi cũng tự nhủ rằng đây là một cách tổng lực để Nàng vỡ ối ngay tại văn phòng.

Nhưng Nàng cũng tự cho mình giải lao vài lần trong ngày. Buổi chiều, Nàng đến ngồi trên

ghế Salon, duỗi dài chân, gọi điện cho mẹ trước khi đi ra khỏi nhà để hoàn tất công việc.

Còn tôi, tôi thật là kỳ cục...

- (*Tôi cười nửa miệng*) Không làm gì thế này hay gớm nhỉ? Hi vọng em không tự hào về việc này, phải không?

- Ôi, anh đừng nói nữa!

- (*Tôi quay lại làm việc*) Hu hu hu!

Buổi tối...

- **Việc anh hỏi xem em có xấu hổ không khi làm gì chiều nay là không hay đâu nhé.**

- Hả? Đây chỉ là một câu nói đùa ngớ ngẩn thôi mà em. Anh rất vui vì em đã có thể ngồi nghỉ được năm phút.

- Ừ, nhưng sau đây em lại muốn đi làm.

- ...

Vợ tôi điên rồi, còn tôi thì quá đáng ghét.

Ông bố tương lai, nếu bạn đang đọc, hãy ghi nhớ rằng: tính hài hước không khéo léo của một kẻ vụng về, cục mịch luôn luôn có những giới hạn của nó. Và không chỉ rắc rối với phụ nữ có thai thôi đâu.

Ngày 21 tháng 06 năm 2006

MỆT LỪ

Khi tôi về nhà khoảng 13 giờ, Nàng đang gọi điện, để thống nhất giờ hẹn với cô bạn cùng làm. Tôi hôn trán Nàng trong lúc Nàng lục tìm thông tin trong quyển sổ ghi chép.

Ngay lập tức tôi cảm thấy có điều gì không ổn. Vừa đọc mail tôi vừa hỏi Nàng như không có chuyện gì xảy ra: “Em khoẻ không?” Câu “khỏe, khỏe” của Nàng có điều gì đó không ổn. Tôi hỏi lại: “Em có vẻ không khoẻ hay sao ấy?” Nàng bảo Nàng mệt quá, tôi bảo Nàng nên đi ngủ.

Tôi vào bếp và hỏi: “Thế còn bụng em, có sao không?” Không có câu trả lời nào vọng ra từ phòng ăn. Thật sự có điều gì đó không ổn. Tôi vào với Nàng, Nàng đang bước vào bếp. Tôi ôm Nàng vào lòng và hỏi: “Có chuyện gì vậy em?” ... “Em mệt quá, em chán quá rồi, đêm em không ngủ được anh ạ” “Em chán cái gì?” “Em chán cảnh chờ đợi.” Và Nàng khóc.

Điều đó khiến tôi day dứt. “Sao em không ngủ?” “Em nghĩ em bị co thắt.” ... Tôi nhún nhảy: “A, các cơn co thắt!” Rồi tôi nói với bụng Nàng: “Đến giờ ra rồồồiii! Ra ngoài ngay!” Nàng cười. Chỉ một chút thôi.

Nàng lên phòng với nụ cười trên môi. Phù.

Sau đó đến lượt tôi rơi nước mắt, tôi khóc một mình trước cái chảo như một thằng ngốc. Tôi không thể cầm lòng khi thấy Nàng khóc.

Ngày 22 tháng 06 năm 2006

ĐƯỢC CỨU

- Anh có biết là em đang có vấn đề với chun quần lót của em không? Vì **đứa bé đang ở thấp quá nên hơi khó chịu...**
- *(Tôi cảm thấy sắp có chuyện)* Hả?
- **Bây giờ mấy cái quần lót mà em cho anh xem lúc trước sẽ có ích lắm đấy.**
- *(Tôi cười nhăn nhúm)* Thế à?
 - ***(Nàng đợi tôi quyết định)*** Vâng, sẽ tốt đấy...
- ***(Tôi lấy hết cố gắng)*** Ừ, nếu thấy cần thì em cứ mua lấy một hoặc hai cái để dùng.
 - ***(Nàng hài lòng)*** À, em không mua đâu...
- *(Tôi lấy lại bình tĩnh)* Sao?
- **Vâng, vì anh không thích và vì em vẫn nhớ khi mới mang thai, em đã nói với anh về mấy cái đó và anh đã có vẻ không quan tâm lắm... *(các bạn nhớ lại nhé)*.**
- ***(Tôi vui mừng)*** Ồ, em nhớ à? *(và lấy lại tinh thần)* Nhưng nếu đứa bé sinh ra không lớn được chỉ vì cái dây chun quần đó thì sao? Ha ha ha. Nên nếu em muốn mua quần lót cỡ lớn *(tôi lơ lửng)* thì em cứ mua.
 - **Không, em không để anh phải chịu đựng thế đâu.**

YES! Tôi đã thoát khỏi cái quần lót cỡ đại kinh khủng!

Ngày 22 tháng 06 năm 2006

CÚ ĐIỆN THOẠI KỲ CỤC

- **Allô? Mẹ à? Có chuyện gì vậy mẹ?**
- **Ôi, ồn quá, mẹ chẳng nghe thấy gì cả!**
- **Vâng, tại bọn con đang ở lễ hội âm nhạc mà mẹ.**
- **Àh. Có nghĩa là hai đứa chưa đi sinh hả?**
- **Chưa ạ. Trừ khi người ta tổ chức lễ hội âm nhạc ở nhà hộ sinh mẹ ạ! Nhưng mẹ gọi có việc gì thế ạ?**
- **Vì bố mẹ vừa gọi mà không thấy đứa nào nhắc máy nên mẹ nghĩ là hai đứa đã đi đến bệnh viện rồi.**
- **Ôi... Bố mẹ đừng lo! Con đã nói là con sẽ gọi ngay cho bố mẹ khi nào có tin mới mà mẹ.**
- **Nghe khó quá, sao ồn thế hả con?**
- **Vâng, lễ hội âm nhạc mà mẹ, có mấy cậu thanh niên hát hò, họ vừa chơi ghi ta vừa hò hét vào micro ạ.**
- **Ờ này, mẹ chẳng nghe thấy gì nữa cả... Hi vọng hai đứa ổn. Mẹ hôn hai con.**
- **Vâng, vâng, con chào mẹ. Bố mẹ đều khỏe chứ ạ?**
- **Ừ, bố mẹ đều khỏe.**

Mẹ ghê thật. Rốt cuộc, tôi tự nhủ chắc đã làm nhiều vố tặc lắm nên mẹ mới không tin tưởng tôi như thế... Khi tôi nói "tôi sẽ gọi" tức là "tôi sẽ gọi" ...

Tôi hứa đấy. Tôi sẽ phải tự đặt mình vào chế độ “không chờ đợi đứa bé nữa”.

Ngày 23 tháng 06 năm 2006

DO DỰ

Từ vài tuần nay, tôi không thể đưa ra một dự định nào dù là nhỏ nhất cho mùa hè tới hay ra một quyết định nhỏ nhất có ảnh hưởng đến tương lai gần của mình... Tôi đang sống trong chờ đợi. Nhưng không phải đợi đứa bé sinh ra... Vì tôi đã thôi không chờ đợi nó nữa.

Chỉ là vì tôi đã chuẩn bị tinh thần đón nhận một cái tát từ tay Nàng khi Nàng bế con trên tay. Tôi thậm chí đã không tưởng tượng được cú tát ấy sẽ mạnh đến mức nào. Mới viết đến đây, mới tưởng tượng thôi, tôi đã rung rung nước mắt. Tại hoóc-môn thôi, tôi bảo các bạn rồi mà.

Vì thế nên tôi không quyết định vội vã, không ra những quyết định có thể làm tôi sẽ phải hối hận trong vài ngày nữa. Tôi đợi xem mình sẽ phản ứng ra sao sau cú tát tai ấy và xem liệu cách nhìn của tôi về mọi việc có thay đổi không và thay đổi như thế nào. Ah

Có những quyết định ít nhiều quan trọng. Như quyết định về tương lai của công ty tôi chẳng hạn, đó là một quyết định quan trọng. Quyết định về kỳ nghỉ cũng vậy. Nhưng đây lại là một quyết định ít quan trọng hơn. Nàng bảo việc tôi đi chơi cùng cậu bạn cách đây vài tháng cũng rất tốt và tôi nên dành một tuần vào khoảng cuối tháng 07 để đi chơi cùng bạn bè (phải phải, các bạn đừng có suy nghĩ lung tung nhé, đúng là ý Nàng như vậy đấy). Từ nhiều tuầ nay cậu bạn luôn hỏi là tôi muốn làm gì. Nhưng càng lúc tôi càng ít chắc chắn liệu từ giờ đến cuối tháng 07, tôi có còn muốn xa con nhiều ngày không. Mặt khác, tôi cũng tự nhủ là có lẽ tôi chỉ mong muốn được xa nó. Dĩ nhiên với điều kiện là Nàng có thể tự xoay sở được... Trong lúc chờ đợi, tôi chưa ra quyết định.

Và tôi đợt cú tát. Chỉ để xem sau đó tôi sẽ bình tĩnh trở lại như thế nào?

Ngày 23 tháng 06 năm 2006

NHU CẦU DỌN DẸP

Khi tôi viết những dòng này, Nàng đang đi lại trong nhà với cái chổi trong tay, máy hút bụi và máy lau sàn. Nàng thường có khuynh hướng ngắn hạn theo kiểu của nhân vật Monica[33], nhưng từ nhiều tháng nay, Nàng không đến nỗi bức dọc như thế này.

Hôm kia, Nàng đến cơ quan có nửa ngày. Nàng chỉ ghé qua đó một, hai lần để xem có chuyện gì không. Hôm qua, Nàng dậy lúc 9 giờ sáng - thật kỳ diệu, Nàng đã không làm gì trong mấy tiếng đồng hồ, chỉ đọc sách và thậm chí là nằm dài ra (một lúc).

Sáng nay, vừa dậy, nàng tắt bật thay quần áo và dọn nhà. Tôi biết ngay là đám mạng nhện và bụi bặm sắp được dọn sạch. “Em đã nghỉ gần cả ngày rồi, thế là đủ, em sẽ dọn nhà.” Nàng nói.

Trong khi cầm chổi quét dọn đám mạng nhện (nhà của chúng tôi được xây từ lâu, trần nhà rất cao), Nàng đã hỏi tôi một câu khiến tôi hốt hoảng: “Thế còn cửa kính thì sao, anh sẽ làm

chứ?” “Ừ, mấy cái cửa trên cao và anh cũng sẽ lau sạch sơn ở cửa kính của tầng trệt nữa.”

... Dĩ nhiên là chúng sẽ không được lau. Chỉ là có nhân vật Monica muốn lau dọn thôi trong phim *Friend* đang ngự trị trong Nàng.

Các độc giả nữ của tôi thân mến, tôi đã ghi lại những gì các bạn muốn nghe. Ngày đó đang đến gần. Hoặc ít ra là Nàng cũng đã tiến hành thủ thuật sinh sớm một cách vô thức.

Ngày 23 tháng 06 năm 2006

CÁC HỢP ĐỒNG VÀ VIỆC TRẢ TIỀN HỌC PHÍ?

Tôi vừa nhận được các bản hợp đồng của Nhà xuất bản Timée. Ngoài vấn đề tiền nong cần thương lượng thêm thì mọi thứ đều ổn. Tôi và vợ tôi quyết định chia khoản tiền nhuận bút làm 3 phần.

Tiền cho hai con chúng tôi[34], có thể có ích cho chúng tôi trong thời gian tới, và một phần ba còn lại cho chúng tôi. Vì chúng tôi cũng đã làm việc và xứng đáng được hưởng thành quả.

Như vậy, khi các con tôi lớn, tiền thu được từ cuốn sách có thể sẽ đủ để lo cho chúng tiền ăn/ tiền học đại học/ mua ô tô/ mua nhà/ thám hiểm vũ trụ. Và... còn đủ để chúng tôi có những kỳ nghỉ tuyệt vời bên nhau. Chỉ có hai vợ chồng hoặc cả gia đình.

Cuốn sách sẽ được xuất bản vào quý một năm 2007. Trong vòng sáu tháng nữa. Thế có tuyệt không cơ chứ!

Độc giả thân mến, mua cuốn sách này là bạn đã đóng góp vào việc chi trả tiền học phí sau này của em bé tương lai đấy. Haha. Viết thế àny thì thật là quá thể. Thật đấy, tôi thề.

Ngày 24 tháng 06 năm 2006
THƯ GỬI EM BÉ TƯƠNG LAI (2)

Em-Bé-Tương-Lai thân mến, tất-cả-mọi-người-đang-chờ-con-đến-phát-bực-lên đấy.

Xong rồi, con có thể ra rồi, chỉ còn chờ mỗi con thôi. Bố đã có máy chơi điện tử Nintendo DS, mẹ đã lau hết các cửa sổ và tất cả những gì có thể lau được trong nhà. Mọi thứ đã vô khuẩn, sạch sẽ, được khử trùng để chờ con ra đời. Có thể do nằm trong bụng mẹ ấm áp, con không biết được điều đó, nhưng đúng là con đang bất chấp tất cả các công thức sinh sớm mà bà ngoại bày cho bố mẹ đấy. Trăm rằm: không có gì. Làm rách túi nước ối: OK. Lái ô tô trên đường rải đá: đã làm. Và hôm qua là dọn dẹp nhà cửa đến không còn gì phải dọn nữa.

Vì vậy bố sẽ nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc mà bảo con: bây giờ con ra được rồi đấy.

Dù sao thì nếu con không muốn, bố cũng mặc kệ. Bố không đợi con đâu.

Ngày 26 tháng 06 năm 2006
THÔNG CÁM VỚI PHỤ NỮ CÓ THAI

Ông bố tương lai đang đọc blog thân mến, hãy ghi lại điều này: đối với phụ nữ mang thai, những ngày cuối cùng vô cùng nặng nề. Bụng Nàng to ra hết cỡ, Nàng tự thấy mình xấu hơn bao giờ hết. Nàng mệt mỏi vì phải bước đi như người mất tay. Nàng không ngủ được vì nóng, Nàng mệt lử, bộn hoóc-môn phá đám Nàng. Và thỉnh thoảng, Nàng còn nói những điều rất vớ vẩn.

Kết quả: “cố gắng làm rách túi nước ối” đã nhanh chóng chuyển thành “buổi lau nước mắt”. Nàng chán quá rồi, Nàng muốn sinh. Nàng thấy mình xấu xí. Còn tôi, tôi bảo Nàng đẹp. Nàng phản ứng lại: “Anh nói như vậy nhiều quá khiến em nghi ngờ đấy không thể là sự thật được. Anh nói thế chỉ để an ủi em thôi.” Vào những lúc như thế này, ông bố tương lai đang đọc ạ, cậu phải có khả năng lý luận sáng suốt và cảm thông với Nàng. Không, không phải Nàng nói thế là do Nàng nghĩ như thế mà là vì Nàng muốn thử lòng thôi.

Nếu tôi phản ứng theo bản năng của đàn ông và chỉ suy nghĩ với cái vỏ của đàn ông thì có thể tôi sẽ tự nhủ rằng: “VẬY ĐẤY, Nàng tự kết tội, tự bắt mình phải chờ đợi để tôi ra ân một chút lòng tốt với Nàng.”

Nhưng không phải thế. Tôi cần đặt mình vào vị trí của Nàng với cái bụng to và phải đối xử tử tế với Nàng gấp bội phần. Kể cả khi Nàng nhăn nhó với tôi suốt 15 phút rằng tất cả những gì tôi nói chỉ là sáo rỗng... Vì rất cuộc. Nàng cũng sẽ chịu thua và sẽ lại nở nụ cười đáng yêu...Sau đó, tôi sẽ đề nghị mát-xa cho Nàng. Nàng sẽ vui lòng đồng ý. Đôi khi, Nàng nhượng bộ một cách nhanh chóng. Khi đó, Nàng sẽ xin lỗi và hỏi tôi:

- Có vợ mang thai mệt mỏi lắm phải không anh?
- Ờ không. Không thể nói rằng em làm anh mệt mỏi trong suốt thời gian tám tháng ba tuần vừa qua được.
- Vâng, nhưng em muốn biết suy nghĩ của anh.
- Em có tin rằng anh rất hiểu em không? Em muốn anh kể cho em nghe về những gì anh viết trong blog chứ gì?
- Hihihihhi. Này anh?
- Sao?
- Anh đã không kể là em khóc đấy chứ?
- Có thể là anh đã kể đấy.
- Ôi, anh làm người ta nghĩ rằng em là người hay khóc nhè mất.
- Không không, anh không cho là như vậy đâu

Phụ nữ có thai nghi ngờ tất cả. Đừng bao giờ quên điều đó, ông bố tương lai đang đọc ạ. Và hãy tập mát-xa đi, điều đó làm Nàng thư giãn đấy.

Ngày 27 tháng 06 năm 2006
NGÀY SINH VÀ SỨC ÉP XÃ HỘI

Sức ép xã hội quanh việc ra đời một đứa bé thật khủng khiếp.

Cuối tuần, tôi nhận được SMS của bạn bè ra ... không có gì, không để thông báo điều gì quan trọng... cả, mà chỉ muốn biết có tin gì mới không. Tôi không ngốc đâu nhé. Tôi biết rõ tin nhắn: “Thế nào, đứa bé vẫn chưa sinh à???” hàm ý gì? Còn bố mẹ vợ, cứ nửa giờ họ lại gọi cho chúng tôi, chỉ để nghe thông báo tin mới.

Sáng thứ Hai, vừa vào mạng đọc các nhận xét về blog, tôi đã cười khúc khích trước hàng đồng thứ mà các độc giả nam và nữ tưởng tượng ra trong đợt cuối tuần: “Ơ, cậu ta không viết gì cả, như vậy là có thể vợ cậu ta sinh rồi!” “Không, anh ta nói Chủ nhật, anh ta chăm vợ mà.” “Ừ, nhưng ai biết được, biết đâu lại thế thật.” Hihhi. Các bạn nói đó là cái giá phải trả cho sự thành công. Câu nói này dạy cho ông bố tương lai biết phải lập một cái blog như thế nào. À phải, nhưng thế cũng không ngăn nổi tôi cười khi đọc những nhận xét hay ho của các bạn.

Một ví dụ khác: nếu như tôi không viết gì lúc 8 giờ sáng thì ngay lập tức được hiểu là tôi đang gặp chuyện gì đó nghiêm trọng đến mức không thể viết nổi...

Những người đang chờ đón sự ra đời của một đứa trẻ thật là điên khùng.

Thế mà chúng tôi lại còn khiêu khích mọi người nữa chứ: không ai biết giới tính của đứa trẻ và chỉ có hai chúng tôi biết nó sẽ được đặt tên là gì. Haha. Đúng là chúng tôi đang chơi trò ú tim.

Về phía Nàng, sau trận buồn bã hôm Chủ nhật, Nàng đã quyết định sẽ làm như tôi. Chúng tôi thôi không chờ đợi và tranh thủ cùng nhau tận hưởng những giây phút chỉ của hai người. Và sáng nay, Nàng đã nói qua MSN một câu đầy xúc cảm: “Chúng ta sẽ tận hưởng cuộc sống chỉ có hai người anh nhé!”

Còn tôi, tôi đáp: “Tối nay có trận đấu giữa Pháp và Tây Ban Nha, em tốt thật đấy, con cứ chiếm bụng mẹ thêm chút nữa đi nhé!” (đúng thế đấy, các bạn có nghe nói đến Cup bóng đá thế giới không?)

Chậm nhất là một tuần nữa thằng bé hoặc con bé sẽ ra đời. Không còn nhiều thời gian để kiên nhẫn đâu.

Còn nó, quả là nó phải thấy thoải mái trong bụng mẹ. Nhiệt độ trong đó những 37⁰, mà lại được trang bị chỗ ăn và bể bơi nữa chứ. Ở ngoài dù đang là tháng 06, nhưng trời vẫn mưa và lạnh. Không thể tổ chức nướng thịt ngoài trời được... Như thế sẽ hay, vì sẽ rất tốt cho kế hoạch chống lại hiện tượng mang thai cùng vợ của tôi, một hiện tượng vẫn đang lảng vảng ở quanh đây...

Ngày 28 tháng 06 năm 2006

NHƯNG Ơ SAO...

Tôi có một cuộc hẹn lúc trưa nay. Tôi biết Nàng sắp đi mua đồ hạ giá cùng mấy cô bạn. Nàng cần được chi tiêu và tất cả những người nghiện mua sắm thực thụ đều biết rõ là các đợt

giảm giá đều rất mệt mỏi.

Khi ra khỏi nhà lúc 12 giờ 30, tôi gọi cho Nàng để xem Nàng có ổn không? Chỉ có máy trả lời tự động. Tôi không để lại lời nhắn vì nghĩ chắc Nàng đang ăn uống gì đó và sẽ thấy cuộc gọi của tôi bị bỏ lỡ. Thông thường, chỉ năm phút sau là Nàng gọi lại. 12 giờ 45. Vẫn không có tin gì. Kỳ quặc hơn nữa di động thường lúc nào cũng dính ở tay Nàng cơ mà. Lần này, tôi để lại một tin nhắn. “Chào vợ yêu, anh ổn, còn em thế nào?” 13 giờ 30. Vẫn chẳng có tin tức gì, không có tin tốt lành nào sao? Tôi gọi lại cho Nàng, lại vẫn chỉ nghe thấy tiếng máy trả lời tự động. “Được rồi, giờ em phải báo tin cho chồng em chứ, em nhớ lại đi, vì ai cũng cho rằng em có thể sinh bất cứ lúc nào đấy.” 13 giờ 50. Vẫn bật vô âm tín. Tôi gọi lại đồng thời tự nhủ thật quá ngốc khi quấy rầy Nàng như vậy, có lẽ Nàng đang đi mua đồ hạ giá với bạn bè. Nhưng kìa, khi người ta ngu ngốc, thì người ta sẽ ngu ngốc.

- *(Giọng nàng phấn khởi)* Alôôôôôôô?

- Ồ, vẫn ổn chứ em?

(Nàng vui vẻ) Ổn, bọn em đi mua sắm và đang ăn uống vui vẻ ở một quán ngoài trời, sao anh lại hỏi thế?

- Sao sao cái gì? Anh gọi cho em đến 20 lần và để lại đến 35 cái tin nhắn. Anh đã tự hỏi liệu có phải em đang sinh con giữa các dây quần áo trong một cửa hàng nào đó không.

Đám bạn phía sau Nàng nói: “À phải, gọi liên tục như thế, chắc anh ấy phải lo lắm”... Đúng thế đấy, các cô gái ạ!

- À, em xin lỗi, em để máy ở chế độ im lặng nên không biết anh gọi.

- Ừ, nếu để ở chế độ im lặng thì thỉnh thoảng em cũng phải nhìn ngó đến cái điện thoại của mình chứ, để xem chồng em đang lo lắng đến mức nào chứ.

- Ơ, em xin lỗi. Đáng lẽ em phải gọi lại sớm cho anh.

- Em biết đấy, đừng nên quá lệ thuộc vào máy móc. Mình phải chủ động chứ. Nhưng thôi, không sao, anh vui vì mọi thứ đều ổn. Chơi vui nhé, các cô gái!

Ngu xuẩn quá! Tôi đã cuống lên như một kẻ ngốc. Như thế sẽ khiến Nàng biết là phải gọi lại cho tôi ngay năm phút sau đó. Tôi là một người lúc nào cũng kêu ca về sức ép xã hội... Nếu như tôi không thể tin tưởng ngay cả vợ mình (cũng như không tin vào những chiếc điện thoại di động), thì chúng tôi sẽ đi đến đâu?

Ngày 29 tháng 06 năm 2006

MỘT ... HAI... BA... RẶN!

(Âm thanh quen thuộc tại phòng đẻ)

Cúp bóng đá Thế giới sẽ khiến tôi phát điên phát dại. Tôi không thuộc tuýt “người hâm mộ bóng đá”, nhưng khi có trận quan trọng, tôi cũng cố gắng không bỏ lỡ.

Cho đến giờ, “con quỷ lùn” vẫn yên tĩnh. Nhưng mỗi khi có bàn thắng nó lại động dậy dữ dội. Con bé hoặc thằng bé có vẻ thích những tiếng hét hò hoan hỉ và những cú nhảy chồm lên vui sướng của bố nó (“VÀO VÀO VÀO00000!”). Phải, tôi biết, tôi không phải kiểu fan hâm mộ

bóng đá nhưng trước một trận đấu, tôi cũng hò hét hết cỡ.

Tôi phải thú nhận là mọi việc đang rất chòng chéo. Theo tính toán thì ngày mai, thứ Sáu ngày 30, Nàng sẽ sinh con. Còn vòng tứ kết diễn ra vào thứ Bảy ngày 01 tháng 07. Sẽ phải chơi thật sát, như Thierry Roland nói ấy... phải ghi bàn ngay lập tức (gõ chum chọc cheng cheng... rất tiếc, tôi không tài nào kiềm chế được).

Vợ tôi có thể yêu cầu được bóc màng vào thứ Sáu (tôi nói chi tiết với cậu đấy, ông bố tương lai đang đọc thân mến, cậu sẽ sớm có cảm giác vui sướng của người sắp được làm cha, nhưng phần lớn khả năng là Nàng sẽ sinh con vào tối thứ Bảy.

Dù sao thì, tôi cũng đã tính đến chuyện dọn đến ở nhà ông anh họ. Nàng cũng dọn đến ở cùng tôi, nhưng là “trong thời gian Nàng chưa sinh”. Lúc này đây, bóng đen của việc sinh con bao phủ lên thời gian biểu hiện tại của tôi...Haha. Tôi đang tưởng tượng, vừa cổ vũ vợ rặn vừa cổ vũ Thierry Henry bám sát lấy Ronaldinho. Bám chặt vào. Haha.

Nếu đúng thế, tối thứ Bảy này, tôi sẽ khóc hai lần: lần thứ nhất khi bế con trên tay và lần thứ hai khi đội Pháp để tuột chiến thắng trước đội Brazil- chiến thắng sẽ lưu dấu trong bảng thành tích của thể thao Pháp. Tôi nhanh chóng hiểu rằng từ giờ phút này, thằng bé hay con bé sẽ là ưu tiên hàng đầu của “cả đời” tôi. Là niềm hạnh phúc lớn lao của tôi có được.

Một điều chắc chắn là: cuối tháng 08, khi giải Vô địch bóng rổ thế giới đang diễn ra, con tôi đã ra đời. Đó là điều chắc chắn. Như vậy, khi chờ xem đá phạt penalty, tôi sẽ giúp vợ cho con bú bình sữa. Nhưng từ giờ đến lúc đó, tôi vẫn còn thời gian để luyện tập. “Oh la la, thật thư giãn khi đi ném tã giấy vào sọt rác!”

THÁNG BẢY

Ngày 02 tháng 07 năm 2006

NGÀY T – “NGÀY CỦA CÚ TẮT”

Đến nhà hộ sinh vào ngày chở dạ như lên vô đài đám bốc với hai cánh tay lủng lẳng (hoặc bị trói) mà không biết liệu bạn có bị ăn đòn ngay từ những giây đầu tiên hay đến hiệp thứ mười của trận đấu mới dính đòn. Duy nhất có một điều chắc chắn là ngay khi trận đấu bắt đầu, bạn sẽ coi đó là cú đánh trời giáng khiến bạn không kịp chống đỡ.

Tôi chở vợ đến đó khám lần đầu. Chúng tôi leo lên xe mang theo đủ thứ đồ linh kinh. Đứa bé khoẻ, nước trong, bà hộ sinh nói gì đó với cô sinh viên thực tập. Cô ta khám cho vợ tôi. Nàng nhớ nhó khi bị cô ta thăm khám trên người, khiến tôi chỉ muốn cho cô ta một cú đập vào mặt... Sinh viên cần phải học nhưng đứa bé và vợ tôi không nên là những nạn nhân duy nhất phải trả học phí cho cô ta.

Trong phòng, còn có ba phụ nữ khác đang chờ khám. Chúng tôi ngồi nghĩ và cùng nhau lắng nghe tiếng nhịp tim đập của con trong bụng Nàng giống như đang xem một tập của bộ phim *La 4e dimension* (Không gian thứ tư). Nàng có những cơn co thắt nhỏ, nhưng lại không cảm thấy

gì. Chuyện quá bình thường đối với Nàng. Thậm chí Nàng còn lôi sách ra đọc còn tôi thì chơi game DS. Haha, chúng tôi đúng là một cặp rất có tâm thể làm bố mẹ.

Chúng tôi vẫn chưa biết khi nào đứa bé sẽ ra đời. Hôm nay, Chủ nhật hay thứ Ba?

Bà hộ sinh hơi ngập ngừng khi dẫn vợ tôi lên phòng. Bà ta yêu cầu Nàng đi bộ trong vòng một tiếng, sau đó quay lại. Vậy là... chúng tôi đi bộ. Đi quanh nhà hộ sinh “Có vẻ leo cầu thang là cách tốt nhất đấy!” Oh la la, không nên nói về chuyện này. Chúng tôi tìm thấy cầu thang. Nàng trèo lên trèo xuống ba lần. Nhưng theo ý Nàng, thế vẫn chưa đủ. Chúng tôi quay lại phía nhà hộ sinh nơi có cầu thang cứu hộ. Tôi xách theo đám hành lý linh kinh^[35], đi sau Nàng.

- Em này, anh đã tìm thấy một chỗ lý tưởng cho em leo cầu thang đấy.

- Ở đâu vậy anh?

- Đằng kia, có cầu thang cứu hộ đấy.

- À phải. Nhưng nó bằng sắt mà anh.

- Ừ... thì sao?

- Ờ thì có thể không chắc chứ sao.

- Hả? Thế em thật sự sợ cái cầu thang cứu hộ đấy sẽ sập vì trọng lượng của một người mang thai một đứa trẻ 3kg trong khi nó được thiết kế để sơ tán hàng trăm người cùng lúc à?

- Ừ nhỉ... Em ngốc thật.

Nàng leo lên tới tầng bốn. “Anh có thể đợi em ở dưới nếu anh muốn.” Các bạn thấy đấy. Thế là tôi mang cả đồng hồ nặng đi theo Nàng. “Không nặng quá chứ?”, Nàng vừa nhể nhại mồ hôi leo cầu thang vừa hỏi tôi. Haha. Nàng làm tôi phát cáu và bực mình. Mà hôm nay Nàng liên tục làm tôi bực mình nhé.

Chúng tôi quay về nhà hộ sinh và tìm thấy cầu thang dành cho nhân viên phục vụ. Đúng là một niềm hạnh phúc với Nàng. Chúng tôi đã leo đi leo lại bốn lần từ tầng hai lên tầng bốn. Bình tĩnh nhưng chắc chắn.

13 giờ. Quay lại chỗ bà hộ sinh. Cổ tử cung của Nàng đã mở tới 4cm. Đến thẳng phòng sinh. “Đứa bé sẽ ra đời vào ngày 30 tháng 06”, bà Bénédicite nói với chúng tôi như vậy. Ôi trời. Cái tát đó rơi đúng vào hôm nay.

Chúng tôi đến khu sản và được chỉ đến phòng có đề biển “Phòng gửi đồ dành cho mẹ”, Hàng chữ “dành cho bố” được dán ngay bên dưới cụm từ “dành cho mẹ”. Haha. Chúng tôi đang tiến lên.

Chúng tôi thay quần áo để vào phòng đẻ. Mặc áo blu và đội cái mũ xinh xinh, tôi có vẻ giống Mark Greene trong phim *Urgences* (Khẩn cấp). Bà hộ sinh báo tôi: “Có có, anh phải đội mũ vào, anh ạ, ngay cả khi anh có ít tóc như Barthez^[36]”.

Tôi có rất nhiều chuyện để kể về mấy bà hộ sinh.

Chúng tôi vào phòng sinh và tôi đã quan sát được những gì? Một chiếc đồng hồ treo tường của Pampers. Khỉ thật, hàng này ở đâu cũng có mặt.

Bốn giờ đầu tiên trôi qua rất tuyệt vời. Nàng thở bình tĩnh, phương pháp để không đau khiến Nàng đỡ mệt hơn khi bắt đầu đau bụng, tôi kể chuyện cười và hát khúc nhạc cho Nàng nghe, chúng tôi cười rất nhiều, tôi lấy máy DS ra chơi Mario một lúc... Nhân viên nhà hộ sinh rất tuyệt, đúng như tiếng tăm của họ vậy. Giỏi chuyên môn, lịch sự và luôn sẵn lòng giúp bệnh nhân.

Một điều không hay duy nhất, nhưng tôi nghĩ đó không phải lỗi của nhà hộ sinh mà là do công tác tiếp đón chưa được chu đáo: ông bố tương lai không được bố trí chỗ nghỉ. Đã nhiều lần tôi cảm thấy sự cố mặt của mình không được đúng lúc. Tôi vẫn cố ở lại để chăm sóc vợ mà không làm phiền đến bác sĩ, y tá. Tôi ngồi trên ghế xoay tưởng tượng ra các tình huống để không phạm sai lầm. Không đơn giản.

Thậm chí, mặc dù đã tham gia các hoạt động chuẩn bị (không phải tất cả, nhưng cũng khá nhiều), nhưng cả ngày hôm đó tôi vẫn cảm thấy cực kỳ vô dụng - một cảm giác mà tôi thường xuyên cảm nhận được trong suốt chín tháng qua. Ồ, tất nhiên, tôi sẽ làm những gì vợ tôi muốn khi Nàng cần tôi. Nhưng ... những gì tôi làm cho Nàng vẫn còn khá ít so với những gì Nàng có thể làm được.

Hai giờ cuối hơi nặng nhọc với Nàng. Đứa bé đã thực sự bắt đầu muốn ra, trong khi có tới ba ca cần đỡ, mỗi ca chỉ cách nhau nửa giờ. Vì dùng ít thuốc giảm đau trong mấy giờ đầu tiên nên thuốc đã hết tác dụng và Nàng bắt đầu nghiêng chặt răng.

19 giờ 30. Bà hộ sinh đến yêu cầu Nàng chờ thêm gần một tiếng nữa vì họ vừa mới đỡ hai ca và phải chuẩn bị chăm sóc sản phụ. Quá muộn. Con chúng tôi đã quyết định không chờ nữa, một cơn co thắt, nó lại xô ra để được hít thở không khí mát mẻ. Oa. Cứ tát đến rồi, tôi cảm thấy nó đang đến.

Nàng rặn trong 10 phút. Từ chỗ ngồi của mình, tôi cố gắng không để ý quá nhiều đến công việc của các bà hộ sinh, nhưng tôi không thể buộc mình không nhìn thấy họ đang chuẩn bị dao kéo. Oh oh oh. Nàng sẽ phải chịu đựng đây, em xinh đẹp của tôi. Còn tôi, tôi động viên Nàng, vuốt tóc Nàng, cầm tay Nàng. Nàng bấu chặt vào thành giường. Tôi biết Nàng sẽ phải chịu đau, nhất là khi thuốc giảm đau đã không còn tác dụng nữa. Khi các bác sĩ bắt đầu rạch. Nàng thốt ra tiếng kêu khiến máu tôi đông cứng lại. Nàng đau quá, tôi có cảm giác mình cũng đang chịu toàn bộ cơn đau ấy. Tôi không thể chịu đựng nổi nữa. Đầu tôi bắt đầu quay cuồng.

Một ví dụ khiến tôi cam đoan rằng vợ tôi đúng là “đáng ghét”: giữa lúc đau như vậy, giữa hai đợt rặn mà tôi có cảm giác Nàng đã sắp nổ tung do cố gắng quá sức. Nàng dừng lại hai giây, hít thở, nhìn tôi và nói: “Tốt hơn là anh nên ra ngoài đi.” Ôi khỉ thật, đúng vậy, Nàng có lý, quý quái. Đang đau đẻ mà Nàng vẫn để ý được là tôi đang suy sụp, như một con gà tôi nghiệp. “Ừ, anh đi ra đây.” Tôi ra ngoài, ngồi bệt xuống đất trước cửa phòng hộ sinh, trong đầu, tiếng kêu của Nàng vẫn vọng lên.

Tôi nghe bà đỡ nói với Nàng: “Đầu ra rồi, cố lên cho vai ra tiếp.” Lại một tiếng kêu nữa vì

đau. Đầu tôi sắp nổ tung. Tôi bất lực. Tôi cố gắng quay lại với Nàng, dù chân đang nhũn ra. Tôi ngồi bên Nàng hai giây, không thể đứng lên nổi. Tôi lại quay ra cửa ngò. Tôi ra uống nước, kiên quyết không để lỡ thêm phút nào nữa. Quá muộn. Bà đỡ đi ra và nói với tôi: “Con gái!”

Con gái! Con gái. Chính xác như chúng tôi muốn, dù tôi và Nàng chưa bao giờ thú nhận với ai điều đó. Tôi quay vào phòng, vẫn lảo đảo và thấy Nàng đang nằm cùng đứa bé. Con bé mắt mở to nhìn chúng tôi. Nàng nói “em không tin nổi, con gái”, con tôi, tôi khóc như một đứa trẻ. Nàng đã sinh cho tôi một cô con gái - quà tặng đẹp nhất mà tôi mong đợi. Chỉ nghĩ đến việc gõ điều này vào máy tính, tôi đã thấy lâng lâng rồi.

“Nào, thế con bé con tên gì nào?” ... Lyna. Con bé tuyệt đẹp. Hơi nhăn nheo, hơi đỏ một chút (màu da của trẻ sơ sinh), nhưng rất xinh xắn. Vợ tôi mỉm cười, mọi đau đớn đã tan biến. Còn tôi, tôi chỉ có thể khóc. Tôi ghé đầu cạnh đầu Nàng.

Đến giờ chăm sóc. “Bố có muốn đến không?” Bố sẵn sàng con ạ. Thời khắc lạ lùng, khi làm quen với sinh linh nhỏ bé vừa xa lạ vừa thân quen này. Con bé rất tuyệt với đôi mắt mở to.

Tôi cố gắng chạy qua chạy lại giữa cô con gái nhỏ và vợ. Nàng đang được khâu. Tôi thấy Nàng vẫn hơi nhăn nhó. Nàng đau. Tôi hỏi thì Nàng bảo Nàng không sao và không cần phải chăm sóc Nàng.

Tôi thử trao đổi thông tin với con. Con bé dài 48cm, nặng 3,3 kg, có đủ tay chân. Nó có một khuôn mặt xinh xắn, không khóc, rất ngoan.

“Anh chị có muốn giữ lại cái kéo không?” Ờ không, cảm ơn. Bản thân tôi khi sinh ra đã không được cắt dây rốn, mà gia đình tôi cũng không thực sự tôn thờ tục bái vật. Cô bác sĩ điều dưỡng đặt con bé vào tay tôi. Khoảnh khắc đầu tiên tôi đối mặt với cô con gái nhỏ. Tôi tặng cho nó những lời khuyên đầu tiên của một ông bố: “Con đừng quên: tất cả đàn ông đều là một lũ ngốc, trừ bố con.” Haha. Không, tôi nói linh tinh đấy. Tôi nói chuyện với con bé, nó nhìn tôi, tôi bế nó sang với mẹ nó. Nàng đã có vẻ hồi phục nhiều. Khoảnh khắc hạnh phúc thuần túy. Khó có thể miêu tả thành lời. Những điều như thế chỉ có thể trải nghiệm mà thôi.

Chúng tôi sẽ ở lại đó khoảng hai tiếng. Tôi sẽ tranh thủ thời điểm này để gọi và báo tin mừng cho ông bà, gia đình và cho bạn bè thân quen...

Là con gái và tên là Lyna.

Phụ Lục

ĐỘC GIẢ CỦA BLOG ÔNG BỐ TƯƠNG LAI GỬI TẶNG VÀI LỜI TỚI NÀNG

Ngày 9 tháng 04, tôi đã nảy ra một ý tưởng: đề nghị các độc giả của ông bố tương lai viết tặng vài lời cho vợ bé nhỏ của tôi.

Tôi đã in xong toàn bộ nội dung blog dài lê thê để tặng vợ. Nàng đã cực kỳ vui mừng khi thấy độc giả bày tỏ suy nghĩ về cuộc phiêu lưu của ông bố tương lai...

Tôi muốn thêm phần này vào mục “phụ lục” ở cuối cuốn sách nhưng như vậy, cuốn sách sẽ dày thêm 30 trang nữa...trong khi lại không thể bỏ được chi tiết nào.

*Vì vậy, tôi đã chọn một giải pháp đơn giản mà hiệu quả là: đưa chúng lên mạng.
Vì ít ra, trên mạng không bị giới hạn chỗ.*

Nếu các bạn quan tâm muốn biết độc giả của blog ông bố tương lai viết gì cho Nàng, các bạn có thể tìm đọc tại địa chỉ www.futurpapa-lelivre.com.

Không cần phải nói các bạn cũng biết đây chính là cách để nhận được một làn sóng khen ngợi và những lời lẽ đẹp đẽ nữa...

Cám ơn tất cả các bạn.

[1] *Ordnung* có nghĩa là *Quy củ*. Viết thế có đúng chính tả không nhỉ? Ông thầy dạy tiếng Đức của tôi vẫn là nỗi kinh hoàng với tôi đấy.

[2] *Sesk*: từ được tạo ra để chỉ những thứ liên quan đến chuyện phòng the. Từ này nghe có hay không? Do em tôi sáng tạo ra đấy, tôi đoán thế.

[3] Chương trình truyền hình được bầu chọn trên kênh M6. André Manoukian- tác giả các bài hát cho một số tên tuổi lớn (đặc biệt là Liane Foly) – là thành viên ban giám khảo và thường xuyên có những nhận xét rất xác đáng.

[4] Phim truyền hình dài tập của Mỹ

[5] Tên thật là Simon Jacques Eugène Berryer, diễn viên kiêm nhà văn người Pháp.

[6] Diễn viên người Mỹ.

[7] Phim truyền hình Mỹ về hai cảnh sát chuyên giải quyết các vụ việc bằng cơ bắp

[8] Nintendo DS (thường được gọi tắt là NDS hay DS) là một hệ máy chơi game cầm tay, được phát triển và chế tạo bởi Nintendo, đã được phát hành vào năm 2004 tại Canada, Mỹ và Nhật Bản

[9] Tên một loại xe hơi

[10] Trò chơi bóng rổ hay nhất trong lịch sử

[11] Lời của Perceval trong vở hài kịch *Kaamelon* của Pháp, sử dụng giọng điệu kiểu cách

[12] Đúng ra phải viết là *Eric Cantoma*

[13] Carrouf: cách nói thân mật của Carrefour – một siêu thị lớn tại Pháp.

[14] Thỉnh thoảng, tôi cũng làm công việc của một kỹ sư máy tính... đây là cái giá phải trả khi có chút kiến thức.

[15] Phim truyền hình nhiều tập của Mỹ.

[16] Từ trong tiếng Anh, có nghĩa là: *Phải, dĩ nhiên*.

[17] Các bạn biết chúng tôi không thực sự chọn tên Xi-trum Cáu-kính hay Xi-trum Khéo-tay đúng không? Đây chỉ là một kế tinh vi để không phải tiết lộ hai tên “thật” thôi.

[18] Không phải tên thật của anh ấy, chỉ là biệt danh thôi. Mougniougniou liên quan đến thuốc đánh răng...ấy mà, các bạn không hiểu được đâu.

[19] Tôi rất muốn tin điều đó vì hồi chưa cạo tóc, tôi rất bực mình mỗi khi cắt tóc vào lúc

trắng tròn, bởi sau đó tóc mọc lại nhanh hơn rất nhiều. Hai hiện tượng có liên quan đến nhau ư? Có thể lắm.

[20] Xem lại blog ngày 02 tháng 05 năm 2006

[21] Viết tắt của *Federation Nationale D'achat pour Cadres* – hệ thống bán lẻ văn hóa phẩm và đồ điện tử lớn nhất của Pháp.

[22] MSN, viết tắt của *Microsoft Network* là một tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft gồm: Dịch vụ email trên nền web hotmail, dịch vụ nhắn tin nhanh MSN Messenger và gần đây được thay thế bởi Window Live Messenger.

[23] SMS, viết tắt của *Short Message Services* là một giao thức viễn thông cho phép gửi các thông điệp dạng text ngắn (không quá 160 chữ cái). Giao thức này có trên hầu hết các điện thoại di động và một số PDA với chức năng truyền thông không dây. SMS là dịch vụ tin nhắn ngắn đang được dùng rất phổ biến.

[24] Các bạn còn nhớ cánh tay tê dại của tôi không?

[25] Cho các bạn không biết về vấn đề này, cột dùng trong bóng đá nhỏ hơn cột trong bóng bầu dục, hoặc ít nhất là tôi tin thế, cho nên mới có liên tưởng trên.

[26] Tên một loại game điện tử.

[27] Dịch vụ game trực tiếp do Microsoft xây dựng.

[28] Nhân vật trong phim *Bridget Johns' diary* (Nhật ký nàng Bridget John)

[29] Có vẻ một trong những phương pháp sinh mới tốt nhất là làm... tắc tắc. Thật đấy. Người ta gọi đấy là “phương pháp kiểu Ý”. Ừ, tôi biết mà, Quyển sách này cung cấp nhiều kiến thức thật.

[30] Xem trong bộ phim *Les Nuls des années 80* (Kẻ vô dụng những năm 80) với diễn xuất tuyệt vời của Bruno Carrette.

[31] Ca sĩ người Anh

[32] Tên một loại xe hơi

[33] Nhân vật trong bộ phim *Friends* (Những người bạn) , phim truyền hình nổi tiếng của Mỹ. Cô này có khuynh hướng bị ám ảnh bởi việc sắp xếp và sạch sẽ...

[34] Phải mà, các bạn nhớ lại đi... chúng tôi sẽ sinh thêm một đứa nữa

¹Còn lâu mới được nhét hai tay vào túi mà đi, vì tôi phải mang theo đám phụ tùng cứu hộ cho phụ nữ có thai. Không phải nhẹ nhàng gì đâu nhé!

[36] Thủ môn đội tuyển bóng đá quốc gia Pháp và là người bị hói, không có sợi tóc nào trên đầu.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>